

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

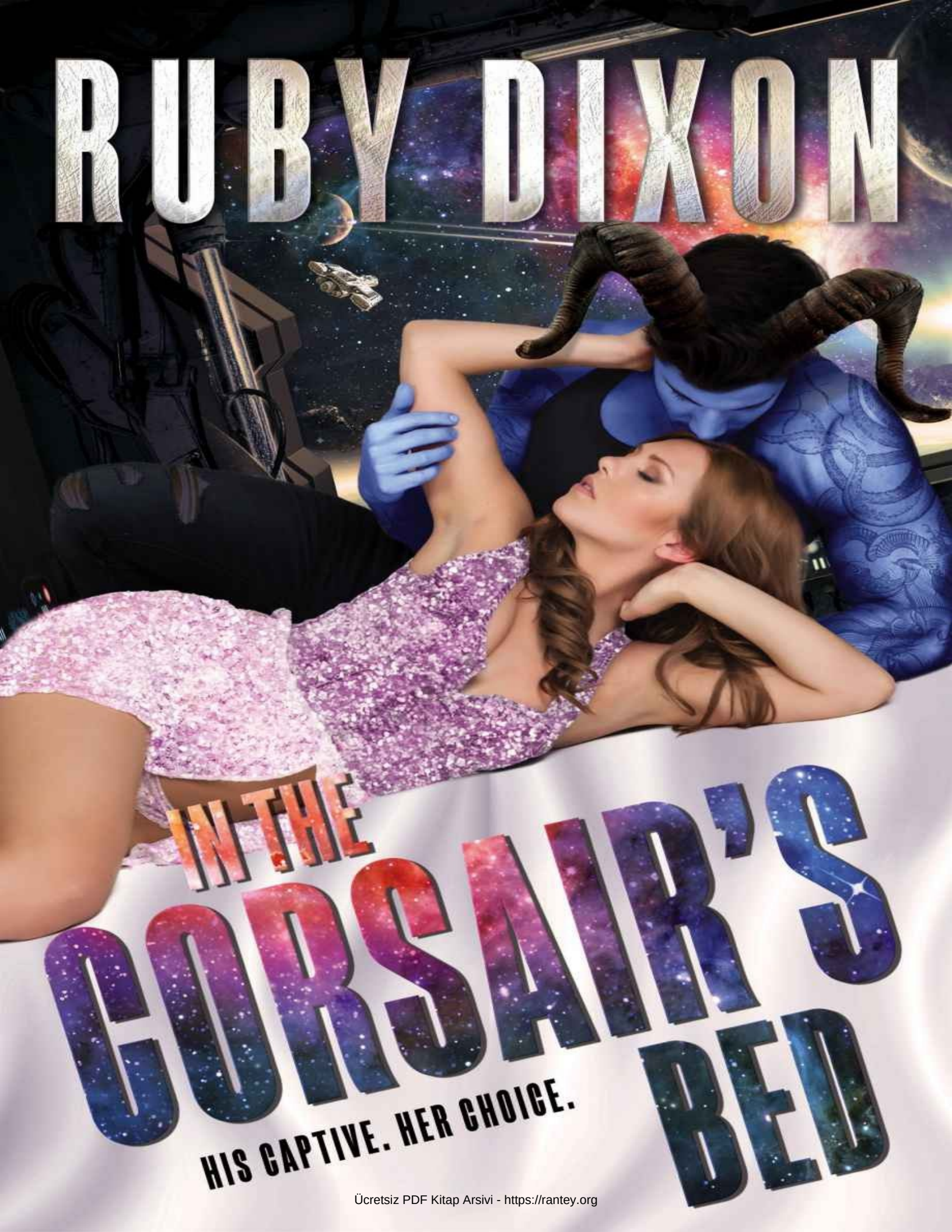
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

IN THE CORSAIR'S BED

HIS CAPTIVE. HER CHOICE.

KORSANIN YATAĞINDA

BİR KORSAN OLARAK, BİLİLEN EVRENİN SINIRLARINDAKİ TATSIZ SERSERİLERLE TAKILMA EĞİLİMİNDEYİM. HİRSIZLAR, SUİKASTÇILAR VE KAÇAKLARLA KARŞILAŞMAYA ALIŞKINIM. UZAY İSTASYONUNUN TÜNELLERİNDE SATILIK YASAK BİR İNSAN DIŞI GÖRMEK BENİ ŞAŞIRTMAMALI, AMA BUNDAN NEFRET EDİYORUM. ÖLMEK ÜZERE OLDUĞUNU GÖRDÜĞÜMDE, HAREKETE GEÇMEK ZORUNDAYIM.

ONU SATIN ALIYORUM.

YÜZÜME TÜKÜRDÜ. İLK

GÖRÜŞTE AŞK.

EN AZINDAN BENİM İÇİN İLK GÖRÜŞTE AŞK. YİNE DE ASLA OLAMAYACAĞINI BİLİYORUM, ÇÜNKÜ BEN ONUN İÇİN ÇİRKİN BİR YABANCIYIM. DÜŞMAN. KEŞKE DUDAKLARININ TADINA BAKMAK İÇİN KAÇ YASAYI ÇİĞNEYEBİLECEĞİMİ BİLSEYDİ...

KORSANIN YATAĞINDA

Çeviri Kitaplar

Telegram

RUBY DIXON

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak: Kati Wilde

Düzenleyen Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Sonsöz

Yazarın Notu

Korsanın Esir

Hapishanesi Barbar

Gezegeni Daha Fazlasını

İster Misiniz?

Ruby Dixon Okuma Listesi

TAREKH

T Kantinin yoğun uğultusu Alyvos'un somurtmasını neredeyse bastırıyor.

Neredeyse.

İçki ortağım sert yüzünde ekşi bir ifadeyle içecek kabarcığı dağıtıcısına bakıyor. "Hala neden zaman ayırmaları gerektiğini anlamıyorum."

Yine mi bu? Ben uysal bir erkeğim ama Alyvos'un kaptan ve yeni eşine olan takıntısı sinirlerimi bozmaya başladı. "Daha önce de söylediğim gibi, onlar yeni çiftleştiler. Birlikte yalnız zaman geçirmek istiyorlar. Bu bir insan geleneği."

"Evet, şey, kaptan mesakkah ve hepimiz biliyoruz ki insanlar..." sanki dinleyicilerinin anlayışlı olmadığını fark etmiş gibi duraklıyor.

Ne söylemek istediğini biliyorum. İnsanlar kabadır. İnsanlar yarı medenidir. İnsanlar tuhaftır. Yanılıyor mu bilmiyorum ama tamamen haklı olduğunu da düşünmüyorum. Fran'i tanıdığım kadarıyla zeki birine benziyor ve kendi tarzındaki herhangi bir mesakkah dışısı kadar medeni. Yine de insanlar tuhaftır. Bunu inkar edemem. Omuz silkiyorum ve onları görmezden geliyor gibi görüldüğü için havadaki içecek balonlarından birini koparıyorum. Patlatıyorum

ağızıma atıp parmaklarımı yalıyorum. "Onlar mutlu. Onları rahat bırak."

"Başka bir iş için bastırmalıyız," diyor Alyvos, baloncuk dağıtıcısını ulaşamayacağım bir yere kaydırarak. "Birkaç kredi daha sıkıştır."

Buna sadece homurdanıyorum. *Dans Eden Budala'nın* mürettebatında parayı daha az önemseyen biri varsa o da Alyvos'tur. Eski bir asker ve acil bir durum olmadıkça kredilerini harcamayı uygun görmüyor. Cimri olduğundan değil, sadece çok sade bir hayat yaşıyor ve iyi yemek, içki, kumar ya da kadınlarla ilgilenmiyor. Bilirsiniz, eğlenceli şeylerden herhangi biri. Kef, benden sakladığı içki fıskiyesini bile ona ben almıştım çünkü bu gece keyfi yok gibiydi. "Daha fazla krediye ihtiyacın olduğu için mi?" Ona takılıyorum ve sonra sahnedeki dansçıya başımı sallıyorum. "Biraz para verip bu gece onu yatağına almaya mı çalışacaksın?"

Alyvos bana ters ters bakıyor ve parmaklarını çıtlatıyor. Gerçekten de kantinin bu köşesindeki havayı bozuyor. Haal Ui çoğu gün bir uzay istasyonunun karmaşasıdır. Korsanlar, soysuzlar, hırsızlar, fahişeler ve toplumun karanlık köşelerini seven diğer her şeyle dolu. Muhtemelen bu yüzden bizim favori mekânlarımızdan biri. Karmaşık bir yer ama bu karmaşada çok eğlenebilirsiniz.

Burada kimse Kaptan Sav Kivian Bakhtavis'in yanında dişi bir insan olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. İnsan köleler Müttefik Dünyalar Federasyonu'nda yasadışı olabilir ama burada toplumun en alt tabakasında oldukça yaygınlar. Sazlı sözlü bir müzik çalmaya başlıyor ve ben sahneye bakıyorum. Bir lithari dişisi orada dönüp dururken, ilgili erkekler onun sallanıp zıplamasını izliyor. Benim zevkime göre biraz fazla sakın görünüyorlar ama zıplamaları oldukça çekici. Bakışlarımı dört memesinin sıvı kayışından ayırıyorum ve içecek fıskiyesimin yeniden doldurulmasını istemek için bir düğmeye basıyorum. "Kavga etmek için can atıyor gibi görünüyorsun," diye belirtiyorum. "Ve Bakhtavis buraya kavga etmeye gelmedi."

Alyvos omuz silkiyor ve fıskiyesine bakıyor.

"Ve muhtemelen Fran'i ağlatırdı ve bundan hoşlanmadığını biliyorum." Tüm sert sözlerine rağmen Alyvos dişiyi seviyor. O küçük, sert bir şey. Kef, onu hepimiz seviyoruz. Rahatlamak için kuyruğunu ısırsa bile nasıl rahatlayacağını bilemeyen Sentorr bile.

Alyvos sadece başını sallar. "Gemide köle bulundurmak askeri bir şey değil."

Ah. Alyvos ne zaman bir şey ona askeri günlerinden ne kadar uzaklaştığını hatırlatsa alinganlaşıyor. Orada çok fazla acı duygu var ve bunlar genellikle yumruk yumruğa bir kavgada patlıyor ve sonra Aly normal asık suratlı haline geri dönüyor. Belki de tüm bu yakınmalar bununla ilgilidir. Benimle kavga etmeye çalışıyor.

Bu iş uzun sürecek çünkü ben arkadaşlarımla kavga edecek tipte biri değilim. Bir kalp atışında onun arkasını kollarım, ama huysuz olduğu için ona vurmaya başlamayacağım. Ayrıca, muhtemelen yumruklarımın onun güzel yüzünü mahvederim. Aly iyi durumda ama ben bir canavarım. Kimse benim *Dans Eden Budala'nın* doktoru olduğuma inanmıyor. Benim kas gücü olduğumu düşünüyorlar. Gerçi ben ve Aly bu rolü dolduruyoruz. Alyvos silahlar konusunda bir dahi. Ben sadece kaba kuvvetim. Birlikte işimizi hallediyoruz.

Alyvos içecek istasyonundan bir baloncuğun yükselişini izler ve sonra onu patlatarak içeceğini masanın üzerine döker. "Bundan hoşlanmadım. Yanlış geliyor."

"İyi ki kaptan değilsin o zaman. Bundan hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece bununla yaşamak zorundasın," diyorum ona kolayca. "Ve içmeyeceksen fiskiye bana ver, çünkü bu tamamen iyi bir demleme israfı. Eğer böyle yapacaksan, gidip Sentorr'la birlikte gemide oturabilirsin."

Müzik değişip birkaç kadın daha sahnedeki lithari'ye katılırken bile gözlerini kısarak bana çeviriyor. Alyvos onlara doğru bakmadı bile. Gerçekten de huysuz. "Bundan nasıl bu kadar memnun olabiliyorsun? O da payını alacak. Oksijenimizi soluyacak. Gemi masrafları artacak. Hepsi kaptan sikini ıslatabilsin diye mi? Bu seni nasıl mutlu ediyor?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü Bakhtavis mutlu ve o bir arkadaş. Fran'i de severim. Yoksa bütün turşularını yediği için mi kızgınsın?"

"Öyle mi?"

Hoppala. "Belki. Belki de değildir. Eminim buradaki istasyonda biraz daha bulabiliriz. Eğer havandaysan ve benim gibi çirkin değilsen pek çok şey bulabilirsin." Muhtemelen Alyvos'un fazla güzel yüz hatlarından etkilenerek masamıza yaklaşan bir kadına sırtıyıyorum. Beni görünce irkilerek geri çekiliyor ve diğer yöne dönüyor. Evet. Tipik bir kadın. Tipik bir kadın. Gerekirse sikimi ıslatabilirim ama bir dişinin çiftleşme sırasında dişlerini gıcırdatması için para ödemekten nefret ederim.

Sadece içmeyi tercih ederim.

Müziğin sesi yükseliyor ve insanlar sahnedeki kadınların ne yaptığını görmek için sandalyelerinden kalkmaya başlıyor. Kalabalık aniden biraz daha kaotik görünüyor ve eğitilmiş duyularım hemen harekete geçiyor. "Sadece göremiyorum-" diye başlıyor Alyvos ve sonra biri sandalyesini itiyor, elini fıskiyesine çarpıyor ve bir sonraki porsiyonu tuniğinin koluna sıçratıyor.

Ah, Kef. İşte başlıyoruz.

Alyvos'un gözleri parlıyor. İsteddiği dövüşü hissediyor ve ayağa fırlıyor, yumrukları hazır, kuyruğu sallanıyor. Sandalyesini iten kaskri ona sert bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaşıyor.

Uh oh. İçimden bir ses bunun sadece bir kaza olmadığını söylüyor.

Aly de aynı sonuca varır. Cebini yoklar ve sonra hırlar. "Kredi kartlarımı almış."

Yankesici. Artık kavga arayan sadece Alyvos değil. Ayağa kalktım ve paramızı çekmek için düğmeye bastım. "Peşinden git. Ben takip edeceğim."

Parmaklarını tekrar çıtlatıyor, gözleri kana susamış bir coşkuyla parlıyor. Alyvos kalabalığın içinde tek bir kararlılıkla ilerliyor ve uzun boylu, boynuzlu bir mesakkah bu kalabalığın içinde kolayca seçilebilse de, ben işlemcinin masamı paraya çevirmesini beklerken gözden kayboluyor. Bir dövüşü kaçırmaktan nefret ediyorum ama aynı zamanda yemek yediğim yere de sığmıyorum ve Haal Ui kantininde çok iş yapıyoruz. Sahiplerle aramızın iyi olduğundan emin oluyorum çünkü pek çok şeyi görmezden geliyorlar ama hesabı ödemeyi görmezden gelmiyorlar.

Yaşlı, huysuz makine ödemeyi yaptığımı bildiriyor ve ben de son bir içecek balonu alıp elimi ağzıma götürüyorum. Umarım o salak bensiz bir kavga başlatmaz. Bu hiç eğlenceli değil. Kalabalık yeterince hızlı dağılmadığında insanlara hırlayarak kantinden çıkıyorum. Sonra bunaltıcı kalabalıktan kurtuluyorum ve koridordaki geri dönüştürülmüş hava, kantinin neminden sonra çok serin bir esinti gibi geliyor. Etrafıma bakıyorum ama Alyvos'u göremiyorum, sadece Haal Ui istasyonunun karanlık koridorlarında her zamanki pusuda bekleyenleri görüyorum. Birkaç kadın gölgeli kapı aralıklarında dolaşıyor, fazladan kredi kazanmaya çalışıyor. İki erkek sszt birlikte duruyor, alçak sesle konuşuyor ve kadınlara bakıyorlar. Koridorun ilerisinde bir şey izleyen bir kalabalık görüyorum. Muhtemelen

kumar ya da çitle çevrili mallar. Alyvos orada olmayacak. Bir elimi kolumda gezdirerek bilekliğimi etkinleştiriyorum ve ardından takip cihazımla Alyvos'un biyo-sinyalini arıyorum. Koridorun ilerisinde. Görünüşe göre rihtıma doğru gidiyor, hem de oldukça hızlı bir şekilde. Takip hâlâ devam ediyor olmalı.

Koridorda ilerliyorum, adımlarım yavaş ve sabit. Fahişeler bana bakıyor ve ben de onları selamlıyorum, çünkü ben iyi bir adamım. "Bayanlar."

Biri dehşete düşmüş görünüyor. Diğeri çenesini kaldırıyor. "İyi vakit geçirmek ister misin, dostum? Üç sistemdeki en sıkı amcık burada." Kalçalarının arasından tutuyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama bir arkadaşımı arıyorum. Belki bir dahaki sefere."

Sanki arkadaşmışız gibi bana göz kırpmıyor ama yüz ifadesinde bir rahatlama belirtisi var. Onu suçladığımı söyleyemem. Bir mesakkah için bile iriyim ve yakışıklı değilim. Bardan çıkacak bir sonraki erkeği ölçüp biçerken bakışları tamamen işle ilgili ve ben devam ediyorum. Olayları ayırmaya çalışmadan önce Aly'nin birkaç yumruk atmasına izin vereceğim.

Koridorun bir kıvrımında kümelenmiş kumarbazların yanından geçip yoluma devam ediyorum. Yılan gibi kıvrılan koridorlar neredeyse kantindeki kadar kalabalık. Lanet olsun. Kivian'a bir dahaki sefere Fran'le yalnız kalmak istediğinde, istasyonda takılmak için daha az yoğun bir zaman seçmesini söylemeyi aklıma not ediyorum. İki viraj sonra, hâlâ Alyvos ve hırsızını yakalayamadım ama daha da fazla insanla karşılaşıyorum. Hepsi erkek olan bir başka insan kümesi daha var ve tüylerim biraz diken diken oluyor. Yanlarından geçerken kısık sesle gülüşmeler oluyor ve erkekler görüşümü engellemek istercesine hemen birbirlerine yaklaşıyorlar. Biraz fazla yaklaştığımda biri bana çirkin bir bakış atıyor. İşte bu çok şirin. Rekabet istemedikleri bir şeyden alışveriş yapıyor olmalılar. Sırf onları kızdırmak için durup mallara bakıyormuş gibi yapıyorum.

Dişiler. Muhtemelen köleler. İlğimi çekmiş gibi bakışlarımın üzerlerinde dolaşmasına izin veriyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, başkalarının haklarını ellerinden alarak geçimini sağlamayı oldukça korkunç bir yol olarak görüyorum. Birçok dünyada yasal olması, benim de aynı fikirde olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bir tanesi boyun tasma ve bilek zinciriyle öne doğru sürülürken bakışlarımın dişilerin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Memelerini bana doğru sallıyor ve aklıma kulüpteki dansçı geliyor.

"Satılık köleler," elinde bir datapad tutan ve duvara yaslanmış olan Ooli erkeği

gruba anlatıyor. Sesi sıkılmış gibi, kalabalığa bakmadan önce karnını kaşıyor. "İyi fiyatlar. Her çeşit."

Çıplak kadın bunu bir işaret olarak alır. "Beni satın almak ister misin?" diye sorar, çok ileri ve korkusuzca. "Sana asla hayır diyemeyeceğim."

İçim burkuluyor. Çirkin olabilirim ama standartlarım var. Duygularımı gizleyerek ona gülümsüyorum. "Korkarım fiyatın kredi limitimi aşıyor, güzelim."

Gülümsüyor ve arkasını dönüyor, poposunu sallıyor ve güdük kuyruğunu alıcılara gösteriyor. Yanımdaki erkek -başka bir szzt- ilgileniyor gibi görünüyor ve ona doğru yürüyüp kolunu boynuna doluyor.

Kalabalığın arasından geçiyorum, burada

işim bitti. Sonra duruyorum.

Ve geriye doğru birkaç adım atın.

Kadın köle dönerek alıcıları tahrik ederken, ilk kez kölelerin hepsinin satın alınmak için bu kadar hevesli görünmediğini fark ediyorum. Duvarın dibinde oturan birkaçı var, tüm ruhları gitmiş. Ne yazık ki köleler söz konusu olduğunda sıra dışı bir şey değiller ve bir şeyler yapabiliriz diye Kivian'a bundan bahsetmeyi aklıma not ediyorum. Yine de bir köşede, kölelerin sırasının sonunda, toplanmış bir yığın var.

Yine de bana Fran'i hatırlatan pembemsi altın rengi bir et parıltısı var. Ve bu beni durduruyor. Çünkü eğer bu adamın insanları varsa... yanından geçip gidebilir miyim bilmiyorum. Fran'i tanıdığımdan beri değil. Onun nazik, komik, şefkatli bir varlık olduğunu biliyorum ve onu gölgelerin arasında görmekten kendimi alamıyorum. Sıranın sonuna doğru gidip diz çöküyorum.

Bir yığın narin uzuv var, Fran'inkinden biraz daha solgun. Ama yapısı ve yüz hatları aynı. Belki insanlar hakkında yeterince bilgim yok ama bana çok benziyorlar. Fran'in koyu renkli yelesi yerine bunun kirli kahverengi bir yelesi var, ama bunun dışında kardeş olabilirler. Bunun her tarafı yara bere içinde ve yüzünün yarısı şişmiş. Bir yanağında kabuk bağlamış ve muhtemelen enfeksiyon kapmış bir yara var. Yanına geldiğimde ayağa kalkmıyor, nefesi kesik kesik. Yırtıklar ve çürükler çıplak vücudunun çoğunu kaplıyor, öyle ki renklerinden insan olduğunu anlayabildiğime şaşıyorum.

"Merhaba," diyorum Dünya dilinde.

Yanıt yok. Belki de bilinci yerinde değildir. Her iki durumda da yanından geçip gidemem. Sıkılmış köle tacirine bakıyorum. "Bunun hikâyesi nedir?"

Omuz silkiyor ve veri tabletine bir şeyler yazıyor. "İnsan. Gerçi hasta bir tane. Pek dayanıklı yaratıklar değiller. Yine de sıkı bir amcığı var. Bir tur ister misin?"

"Onu satın almak için ne kadar? Onu eve mi götüreyim?"

Satıcı kaşlarını çatıyor. "Onu satın almak mı istiyorsun? Dostum, onda fazla enerji kalmadı. Senin açıdan kötü bir pazarlık olur ve insanlar pahalıdır."

Omuz silkiyorum. "Dalga geç benimle."

Bir yıllık korsanlıkla bile kazanabileceğimden daha fazla bir fiyat söylüyor. Neyse ki, acil durumlar için *Dans Eden Budala'nın* kredi hesabına erişimim var ve onunla pazarlık yapıyorum. Ne de olsa o hasta. Bu durumda kimse onu satın almaz. Tek ilgilenen alıcı ben olabilirim. Eminim ilgilenen bir alıcı için fiyatı biraz daha düşürebilir.

Bir ileri bir geri gidiyoruz. Kadına bakmamaya çalışıyorum çünkü bu ilgimi meraklı bir pazarlık avcısı olmaktan öteye taşıyabilir. Yine de bir sıhhiyeci olarak içimdeki tüm içgüdüler onun acil müdahaleye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Yaraları enfeksiyon kapmış gibi görünüyor ve insanlar ne kadar kırılğan olsalar da, akciğerinde bir kaburga kemiğı olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim. Bu kadar yaralıyken birinin onu öldürme düşüncesi bile beynimi öfkeyle kaynatıyor. Ne kadar para harcadığımı bilse Kivian'ın blasterine uzanmasına neden olacak bir fiyatta anlaştığımızda, Alyvos gibi parmaklarımı kırmaya ve birkaç kafayı birbirine vurmaya hazırım. Sakin bir şekilde kredi kartımı ona uzatıp taramasını beklemek için her şeyimi vermem gerekiyor. Sonra, miktar hesabına aktarılıyor, başını sallıyor ve bana kelepçelerinin ve yakasının elektronik anahtarını veriyor. "Hepsi senin, dostum." Sırıtmamak için elinden geleni yapıyor, belli ki aptalca bir pazarlık yaptığımı düşünüyor.

Belki de öyle. Ama içimdeki doktor bunun peşini bırakamaz.

Sıranın sonuna doğru ilerliyorum ve insanın omzuna dokunuyorum. "Benimle geliyorsun."

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri cam gibi ve bana odaklanmaları bir an alıyor. Göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Çok acı çekiyor olmalı. Ağzının köşeleri geri çekiliyor ve bana gülümsediği düşüncesi beni büyülüyor-

Ama sonra yüzüme tükürdü.

Kalabalık gülüyor. Umurumda değil. Yüzümdeki tükürüğü siliyorum ve garip bir şekilde gülümsüyorum. Eğer içinde bu kadar öfke varsa, o bir savaşçıdır. "Ayakta durabilir misin?"

Gözlerini bana dikti ve cevap vermedi.

Tamam o zaman. "Seni kaldıracağım." Kollarımı dikkatlice altına sokuyorum ve ona zarar vermemek için elimden geleni yapıyorum, ama onu kaldırdığım anda daha kırılgan ve kırılmış hissediyor. Bir nefes çektiğini duyabiliyorum ve sonra tamamen gevşiyor, acıdan bayılıyor.

Ona dokunan her pisliği döveceğim. "Neden bu kadar berbat durumda?" Onu dikkatlice kollarıma alırken satıcıya soruyorum. "Eğer ona iyi bakarsan malının daha uzun süre dayanacağını biliyorsun."

Satıcı sadece homurdanıyor, veri bankasından başını kaldırmıyor. "Pek arkadaş canlısı bir tip değil. Ama bu tür şeyler için para ödeyen insanlar var ve iyi para ödüyorlar."

Pekala. Onu *Fool'a* geri götüreceğim, sonra da buraya gelip bunun ağzını burnunu kıracağım. "Anladım."

Ben gidiyorum. Gitmek zorundayım, yoksa onu hemen şimdi ve burada öldüreceğim ve şu anda başımda çok fazla iş var. Desteğe ihtiyacı olmadığından emin olmak için Alyvos'u kontrol etmeliyim ve insanımı düzeltmeliyim. Öncelikler arasında o daha alt sıralarda. Daha sonra gelmek üzere zihnime bir not alıyorum ve Alyvos'u yer belirleyicisiyle takip ederek koridordan aşağı iniyorum.

Koridorda, yanaşma bölmelerinden birinden çıkarken ona rastladım. Parmak eklemleri kan içindeydi ve dudağı yarılmıştı ama gözlerimle buluştuğunda kendini beğenmiş bir memnuniyetle sırtıyordu. "Görünüşe göre dövüş için çok geç kaldım."

"Pek kavga sayılmazdı," diyor ve yine de parmaklarını çatırdatıyor. Bir an sonra elimde bir şey -bir şey- olduğunu fark ediyor ve duraklıyor. "Nedir o?"

"Bir insan."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir insan mı satın aldın? Neden?"

"Çünkü onu bırakamazdım." Yardımına ihtiyacı olduğu çok açıktı. Bir arkadaşımı arkamda bırakmazdım ve bu kırılgan olanı da kaderine terk etmeyeceğim. "Burada işiniz bittiyse, ben gemiye dönüyorum. İyileşmesi gerekiyor."

Alyvos homurdanıyor ama gözlerindeki huzursuz ateş sönmüş. Daha önce içini kemiren her neyse, iyi bir dövüşle yatışmış. "Ne kadara mal olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Hayır. Gerçekten yok." Ama ne olursa olsun ödeyecektim. Sanırım onun da bunu bilmesine gerek yok. Yükümü kollarımın arasına alıp *Dans Eden Budala'nın* bulunduğu iskeleye doğru ilerliyorum.

Alyvos, Kiv nasıl olsa geri döndüğünde ve geminin parasının ne kadarını harcadığımı gördüğünde onun ne kadara mal olduğunu öğrenecek.

TAREKH

"H

"Neyi var?" Sentorr'un ılığı *Fool's*'da yankılanıyor
Alyvos ve ben gemiye girerken köprü.

Görmezden geliyorum. Sentorr sonra bana huysuzlanabilir. Şu anda küçük diőime tıbbi yardım almam gerekiyor. Hâlâ omzuma yaslanmış durumda ve ağırlığı o kadar hafif ki lme doğru kaymasından nefes nefese kalmasından endişe ediyorum. rklerini ve son "sahibinin" rahat konuşma tarzını düőündükçe bu düşünce beni çaresiz bir öfkeyle dolduruyor.

Öfkelenme eğiliminde değilim - bu Alyvos'un uzmanlık alanı - ama şu anda onunla ilgilenmek ve onu satın aldığım adamın hayatını boğmak için tünellere geri dönmek arasında kaldım.

Ama sonra acı içinde inliyor ve ben ondan başka her şeyi unutuyorum. Bana ihtiyacı var. Geminin revirine doğru yöneliyorum ve kapılar biyo-imzamla otomatik olarak açılıyor. Eőikten içeri eğilerek giriyorum ve raftan yere düşmüş bir rulo sargı bezini kenara atıyorum. Ortalık darmadağın ama ben kaos içinde iyi çalıőırım. st üste yığılmış aletleri muayene masasının üzerinden itiyorum ve onu nazıkçe yatırıyorum. Mesakkah byklğindeki yatakta cüce gibi duruyor ve bir an için tüm ekipmanımın ona yardım etmek için çok büyük olacağından endişeleniyorum.

"Neler oluyor?" Sentorr talep ediyor ve ben onun ağır botlarını duyabiliyorum.

koridorda tepiniyor. Alyvos muhtemelen hemen arkasında bir şeyler mırıldanıyor. Revirin kapısına doğru ilerliyorum ve kapıyı suratlarına kapatıyorum çünkü hastama konsantre olmam gerekiyor.

Kadının yanına dönüp bıçağımı çıkarıyorum ve üzerindeki pis paçavraları kesip atıyorum. Pek bir şey örtmüyorlar ve tek yaptıkları yaralarına yapışmak gibi görünüyor. Neyin zarar gördüğünü ve ne kadar kötü yaralandığını görmem gerekiyor. "Bilgisayar, tam vücut taraması ve teşhis lütfen," diyorum giysilerini kesip biçerken.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve boğazından tıpkı görüldüğü gibi hırpani bir ses çıkıyor.

"Sorun yok," diyorum ona, insan diline geçerek. Fran geldiğinde dil çipime eklemiştin ve kelimeler alışılmadık ve sert olsa da, yeterince kolay geliyorlar. "Artık güvendesin."

Dişinin başı hafifçe eğiliyor ve sonra bana doğru bakıyor. Nefesini içine çekmesini bekliyorum. Ne kadar çirkin olduğum hakkında yorum yapmasını. Sevimli doğmadım ve gençken geçirdiğim bir mekik kazası sahip olduğum azıcık çekiciliği de yok ettikten sonra, her kavgada burnumun kırılmasının önemli olmayacağını düşündüm. Kırıldı da... kaşlarım ve yanaklarım da. Berbat durumda olduğumu biliyorum. Çirkin suratıma rağmen dostça görünmek için elimden geleni yaparak ona sırtıyorum.

Gözlerini tekrar kapattı, vücudu gevşekti. Beni görüp görmediğini bile merak ediyorum. Önemli değil. Yakında iyice bakacaktır.

CATRIN

M En yeni müşterin bir iblis.
Ya o yeni bir müşteri ya da ben ölüyüm. Ölmek işe yarar.

Elbette, ölmüş olsaydım her şey bu kadar acıtmazdı. Bu hala hayatta olduğum anlamına geliyor olmalı. Bu, bir geceliğine ya da beni satın aldığı süre boyunca bu adamın fahişesi olduğum anlamına geliyor olmalı. Bu odadaki ışıklar parlak, bu da bana Haal Ui istasyonunun dışında olduğumu söylüyor. Ve benimle İngilizce konuştu, bu da bana onun ilk insan "arkadaşı" olmadığını söylüyor. Tamam, yani bir fetişistle uğraşıyorum. O zaman onu incitmek beni suçlu hissettirmeyecek, çünkü sikini sokmak için bir insan satın aldığı için onu sikeyim.

İblisin nasıl tepki vereceğini görmek için bir süre daha baygın numarası yapıyorum. Kıyafetlerimi kesmekle meşgul ama onlar umurumda değil. Zaten iğrençler ve kanla kaplanmışlar. Kölelerini giydirmek Yekkl için yüksek bir öncelik değil, nasıl olsa onları tekrar çıkaracağız. Bir kumaş parçası taze bir yaraya yapışıp yan tarafımı acıyla dağladığında acı dolu bir çığlık atıyorum ama yeni müşterim bunu yine de fark ediyor.

"Bunun için üzgünüm. Mühürlemeden önce yaradaki tüm bu çöpleri temizlemem gerekiyor."

Mühürlemek mi? İlginç. Belki onun da temizlik fetişi vardır. Yaşadığım en kötü şey olmazdı. Temiz olmayı çok isterdim. Uyanık olduğumu bildiği için gözlerimi biraz açıp kirpiklerimin arasından onu izliyorum.

İblis-uzaylı korkunç görünüyor. Yakalandığımdan beri, son birkaç ayda her türlü akıl almaz uzaylı gördüm. Bu diğerlerinden daha insansı, ama karanlık ve tehlikeli bir şekilde. Teni koyu mavi, gözleri yavru gibi ve soluk sarı. Devasa boynuzları bir antilop gibi başının üzerinde geriye doğru yaylanıyor ve parlak metalle kaplı. Bana gülümsediğinde sivri dişleri var. Yüzü yara izleriyle biraz dağınık ve yüz hatları tam olarak aynı hizada değil gibi görünüyor, sanki bir şey bir kez ve kötü bir şekilde onarılmış gibi.

Bir kolu üzerimde hareket ediyor ve tenini kaplayan dövmeleeri görüyorum. Kolsuz bir üst giyiyor ve çıplak kollarının ne kadar kaslı olduğunu ve bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Kahretsin, alt kolu muhtemelen benim kalçam kadar büyük. Bu adam daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve en korkutucu kısmı da bu. Karşılaştığım bazı uzaylılarla, benzer boyda ya da kiloda olduğumuz için bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Çaresizliğin yetersiz beslenmeyi ve kötü muameleyi telafi edeceğini umarak dövüşürdüm, ama asla olmadı.

Yine de bu adamla dövüşmemeliyim. Beni bir dal gibi kırar.

Bu yapmayacağım anlamına gelmiyor elbette. Savaşmak benim işim. Savaşmayı asla bırakmayacağım, çünkü bırakırsam ölürüm - hem içeride hem dışarıda.

Tarayıcı tipi bir nesneyi vücudumda gezdirirken, silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için dikkatlice etrafıma bakıyorum.

Söylemeliyim ki burası çok dağınık. Tezgâhtaki her boş alana ıvır zıvır yığılmış ve bazıları motor yağıyla kaplanmış gibi görünüyor. Bir kutudan başka bir şey çıkarırken bir tür aleti kenara itiyor ve parlak bir sıvıyla dolu dev bir iğne görüyorum. Oh, lanet olsun. İğnelerden nefret ederim.

Korku dolu bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü bakışları hemen bana geri dönüyor. "Bu acıtacak," diye uyarıyor. "İğnenin yapıldığı yer acıyacak ve yanacak ama sonra kendini biraz daha iyi hissedeceksin. Uyarıcılar ve vitaminlerden oluşan bir kokteyl çünkü çeşitli alanlarda eksikliğin olduğunu gösteriyorum ve halsiz *kthfsion*'larına yardımcı olmalı. Dilinizdeki kelimeyi bilmiyorum, üzgünüm."

Bana çarpık bir sırtıyla bakıyor. "Sadece önemli olduğunu söyleyelim. Gücüne ihtiyacın var."

Gücüme ne için ihtiyacım olduğunu sormak istiyorum ama bir süre önce sormaktan vazgeçmeyi öğrendim çünkü cevaplar asla hoşuma gitmeyecekti. Hiç kimse iyi bir şey için güçlü bir köle istemez. Sadece dayanabilecek bir köle isterler. İğne yaklaştığında sessiz kalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kötü tarafıma baskı yapıyor -üç gün önce bayılana kadar o pisliğin beni tekmelediği yere- ve vücudumun soğuk terler döktüğünü hissedebiliyorum. Siktir, acıyor. Kahretsin, iğnelerden nefret ediyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor iblis ve sesi sempatik geliyor. "Özür dilerim."

Buna inanmıyorum. Eğer beni esir alanlardan birinin söylediği her şeye inansaydım... Yanma durduğunda gözlerimi açıyorum, çünkü o haklı. Damarlarımdan akan bir şey biraz karıncalı ve soğuk hissettiriyor, ama iyi bir şekilde. Hatta ferahlatıcı.

Eğer beni enerji patlaması veren bir şeyle vuracak kadar aptalsa, onu alıp kullanacağım. Devasa (artık boş olan) iğneyi masaya bırakıp başka bir şey bulmak için başka bir kutuyu karıştırmasını izliyorum. "Şurada yanağındaki yarayı fazla iz bırakmadan kapatacak bir şey var. Sadece onu bulmam gerek."

Bana arkasını dönüyor ve ben de hemen iğne tabancasını alıp kolumun altına sokuyorum ve elimle saklıyorum. Bu adama kıyasla çok büyük bir silah değil ama doğru yere saplarsam onu öldürebilirim sanırım. Filmlerde boynuna iğne batırılan insanlar hep ölmüyor mu? Elimde sıkıyorum. Denemeye değer.

Arkasını dönüp tekrar üzerime eğildiğinde, zamanın geldiğine karar verdim. Elimdeki iğneli tabancayı sıkıca kavıyorum ve vücudumdaki tüm güçle boynuna saplıyorum.

Ya da en azından deniyorum.

Her şeye rağmen tahmin ettiğimden daha büyük ve bu yüzden boynuna tam olarak ulaşamıyorum, sadece omzuna. Ve aslında batmıyor. Zırh giyip giymediğini merak etmeme neden olan kemik kırıcı bir gümbürtüyle o ndan sekiyor.

O uzay çağı kas tişörtünün altında.

Her neyse, başarısız oldum. İğne dağınık zeminde uçuşuyor ve kolum acıyla yankılanıyor, o kadar ki tekrar bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Lanet olsun."

Adam bana bakıyor, hareket etmiyor. Uzun bir an beni öldüreceğini düşündüm. Yatağın öbür ucuna uzanacak ve beni boğarak öldürecek.

Onun yerine yine gülümsüyor. "Az önce beni öldürmeye mi çalıştın? Kef, bu çok şirin."

"Siktir git," diyorum ona, korkmuş bir şekilde. Misilleme yapacağından eminim. Sadece gardımı düşürmemi bekliyor. Aramıza mesafe koymak için yatağı geriye doğru itmeye çalışıyorum ama bedenim tepki vermiyor. Kolum onu bıçaklamaya çalışırken oluşan yankılardan dolayı kopmuş gibi hissediyorum ve depoda hiçbir şeyim kalmadı. Eğer bu masadan kalkıp kaçmak zorunda kalırsam, bu daha çok bir sürünme olacak.

Ama mecbur kalırsam yaparım.

Ağzını büzüyor ve başını eğiyor. "Sikmek çiftleşmek için kullanılan bir insan kelimesi mi? Sanırım dil çipim arızalanmış olmalı." Büyük bir parmağını kulağına sokuyor ve yanlış duymuş gibi oynatıyor.

"Bu bir hakaret," diye tükürüyorum ona. Silah benzeri yanıp sönen bir aletle bana doğru uzandığında, ellerimi kaldırarak geriye doğru çekiliyorum. "Sakin bana dokunma!"

"Ah. Fuck, kef gibi. Kullanışlı bir hakaret. Eğer gerçekten bir mesakkah'a kelimelerle karşılık vermek istiyorsanız, 'kef' kullanın. Söz veriyorum daha iyi bir karşılık alırsın." Uzanıp çırpınan bileklerimi aşağılayıcı ve kolay bir hareketle yakalıyor ve beni masaya yapıştırıyor. "Hareket etmeyi kes yoksa masanın her yerine jel bulaştıracaksın."

"Canavar sikini içime sokabilesin diye mi jel?" Tutuşuna karşı hamle yapıyorum ama nafile.

Sırıtıyor. Sanırım bunun korkutucu olması gerekiyordu ama beni sinirlendiriyor. "Yaralarınızın enfeksiyonlarını iyileştirebilmesi için jel. Yemin ederim içlerine toprak işlemiş. İltifatınız için de teşekkür ederim. Geçmişte aletimle ilgili hiçbir şikâyetim olmamıştı ama yeniden onaylandığını duymak güzel. Yüz evet, sik hayır."

Ona kaşlarını çatıyorum ve kollarımı tekrar sallıyorum.

"Şunu yapmayı kes yoksa kelepçe kullanmak zorunda kalacağım. Ben ciddiylim." Tıbbi görünümlü silahı havaya kaldırdı. "Bu şey çok pahalı ve seni satın almaktan zaten yoruludum."

"Zavallı bebek," diye hırıliyorum ona ama kıpırdamıyorum. Biri "kelepçe"den bahsetti mi her şey biter. İsteyeceğim son şey tekrar zincirlenmek, çünkü o zaman kaçma şansım hiç yok.

Üzerime eğiliyor ve bir korku dalgasını geri püskürtmek zorunda kalıyorum, çünkü çok iri. Ama tek yaptığı yanağımın şişmiş taraflarını birbirine sıkıştırmak ve yaradan aşağıya bir jel damlası sürmek. Kaşları çatılamayacak kadar sert görünüyor ama mavi dilinin ucu dişlerinin arasından dışarı çıkıyor, sanki narin olmak için çok çabalıyormuş gibi. "İşte," diyor bir süre sonra. "Yüzünü güzel ve hoş tutmalıyız."

Ona kaşlarını çatıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kibar davranıyor ama kibarlık da bir tuzak olabilir. Kibarlık, gardımı düşürmek için bir yemdir.

"Kaburgaların çatlamış ve iç organlarında kötü morluklar var ama ağrı kesicilerin ve biraz dinlenmenin iyileştiremeyeceği bir şey yok. Ve bu." Etrafına bir göz attı ve sonra homurdandı. "Pekala, tamam, sana bazı sentetik bandajlar gösterecektim ama onları bulamıyorum."

"Çünkü sen pasaklı birisin," diyorum ona. Ellerimi bıraktığına göre artık vücudumun sol tarafındaki ağrıyan noktaya dokunabilirim. Haksız değil, parmak uçlarımı üzerinde gezdirdiğimde şişmiş ve sıcak hissediyorum ve içten içe irkiliyorum. Günlerdir o kadar acıyor ki dokunmaya korkuyorum, çünkü elimden bir şey gelmiyor.

"Haksız değilsin," diyor neşeyle ve tezgâhlardan birinin üzerindeki dağınıklığı karıştırmaya başlıyor. "Aha," diyor ve pil büyüklüğünde mavi bir paket alıyor. "İşte burada. Oturabilir misin?"

"Neden?"

"Böylece bunu kaburgalarına sarabilirim." Küçük silindiri bana doğru sallıyor. "Yani sen yatarken de yapabilirim ama o şekilde ikimiz için de garip olur."

Kaburgalarımı sararken eğilip koca yüzünü göğüslerime bastırıldığını hayal ediyorum -eğer gerçekten yapacağı şey buysa- ve zihinsel olarak ürperiyorum. Hayır, teşekkür ederim. "Oturabilirim."

Ben dik oturmak için çabalarken o bekliyor. Kolunu uzatmıyor, ki bunu takdir ediyorum çünkü zaten kabul etmezdim. Yatar pozisyonundan oturur pozisyona geçmek çok zor. Bedenim acı dolu bir protesto çılgılığı atıyor ve acıdan nefesim kesiliyor ama sonunda biraz dik durmayı başarıyorum. İşte o zaman çıplak olduğumu hatırlıyorum. Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkardı ve yanıma yaklaşırken kendimi destekliyorum.

"Bu bandajlar su geçirmez ve deriden emilen uyuşturucu maddeler içeriyor," diyor bana "pili" soymaya başlarken. "Bundan sonra duş alabilirsin ve sana yeni kıyafetler alırsın. Kulağa hoş geliyor mu?"

Yine bana neden iyi davrandığını merak ediyorum. Omuz silkmeye çalışıyorum ama çok acıyor.

Büyük çirkin şeytan bana "Şimdi eğiliyorum," diyor ve ben bu uyarıyı önceden takdir ediyorum. Kollarını belime doladığında yüzü bana yaklaşıyor ve bandajın kenarını dikkatlice tenime bastırıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve sonra o kadar iyi hissettiren serin bir uyuşukluk oluyor ki biraz rahatlıyorum. Bandajı kaburgalarımın etrafına sararken iş yapıyor ve sessiz. Gövdemin etrafında birkaç tur attıktan sonra nihayet konuşuyor. "Sen bir savaşçısın, değil mi? Bu yüzden mi bu kadar yırtıldın?"

"Belki." Bilgi vermeyi sevmiyorum. Sana karşı kullanılabilir.

"İyi," diyor ve ben şaşırıyorum. Yüzüne bakıyorum ama bana değil, sadece bandajlara bakıyor. Göğüslerim zaten ilk iki ilmek tarafından örtülmüş durumda, bu yüzden göğüslerime bakmadığını biliyorum. "Her zaman savaşmaya devam et," diyor bana. "Kimsenin sana sahip olduğunu düşünmesine izin verme, yoksa sen de öyle düşünmeye başlarsın."

Bana neden bu kadar iyi davrandığını yine anlamıyorum. Korku omurgamı diken diken ediyor, çünkü tuzağı beklemeye devam ediyorum. Diğer ayakkabının düşmesini. "Peki ya sen?" Sormadan edemiyorum.

Omuzlarını silkiyor, devasa omuzları akıcı ve zarif bir şekilde hareket ediyor. Bandajları sarmayı bitiriyor ve sonra arkasını dönüp

başka bir şey ve kuyruğu olduğunu fark ettim. Vay canına, bu çok garip. Tıpkı bir kedininki gibi ileri geri hareket ediyor, hareketleri sakın ve kolay. "Ben bir savaşçıyım, ama bazıları gibi bunun için kalbim yok. Bu sadece kullanışlı bir araç-"

"Kastettiğim bu değildi," diye araya giriyorum.

Büyük uzaylı dönüp tekrar bana bakıyor, gözleri meraklı. Ona baktıkça daha az korkutucu oluyor, ki bu iyi bir şey. "Ne demek istedin o zaman?"

"Kimsenin bana sahip olmasına izin verme demiştin. Peki ya sen?"

"Ah. Şu." Kafasını kaşıyor. Kafası tamamen kel, arada bir soluk bir yara izi teninin maviliğini bozuyor. "Evet, seni satın aldım ama hatır için değil."

"Kaç gece o zaman?" Bir süreliğine bu adam tarafından sahiplenilmek o kadar da kötü olmayacak sanırım. Gecelerimi tünellerde geçirmekten iyidir. Onlar en kötüsü, yapmak zorunda olduğum şey yüzünden ruhumun bedenimin içinde her dakika solduğunu hissettiğim zamanlar.

Sanki nasıl cevap vereceğini bilmediği tuhaf bir şey sormuşum gibi başını kaşıyor. "Öyle değil," dedi bir süre sonra. "Seni ondan satın aldım. Geri dönmeyeceksin."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Eminim doğruyu söylemiyordur? O cehennemde o kadar çok ay yaşadım ki, bir anda bittiğine inanamıyorum. "Yalan söylüyorsun," demeyi başarıyorum.

"Ben değilim. Seni satın almak için gemiyi temizledim. Seni orada bırakamazdım."

"Demek yeni sahibim sensin," diyorum sonunda. Sanırım bununla yaşayabilirim. Öngörülebilir olduğu sürece zalim ya da nazik olması önemli değil. En kötüsü de ertesi gün ne olacağını bilememek.

Yüzü boynuzlarının dibinde kararıyor ve dövmele büyük bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Aslında hayır. Seni bir yatak kölesine ihtiyacım olduğu için almadım. Sen sana aitsin."

TAREKH

S bana inanmıyor. Bu çok açık.

Sorun de ğ il. Ona zaman verece ğ im. Bu anlaşılabilir bir şey. ş üpheleniyorum. Garip insan gözlerindeki ateşli kıvılcımdan sessiz inatçılığına kadar içindeki güçten etkilendim. Ona her ne yaşattılsa, bu onu yıkmadı.

Onun ruhunu seviyorum. Onu kurtardığım için memnunum. Pahalı belki ama doğru olanı yaptım.

Buhar makinesinde temizleniyor ve ben de onu yalnız bırakmak istiyorum ama revirdeki ekipman pahalı ve o da bir şeyleri kapıp silah olarak kullanmaya istekli olduğunu çoktan gösterdi. Benden çok kendine zarar verece ğ inden endişeliyim, bu yüzden o havluya sarınmış halde çıkıp bana meydan okuyan bir bakış atana kadar su dolabının kapısında pusuya yatıyorum. "Giysiler mi?"

"Bu taraftan." Ona küçük bir selam veriyorum, çünkü bir şeyler talep etmekten korkmamasını seviyorum. Hayatın ona ne tür bir bok verdiğini bilmiyorum, ama bunun onu yok etmesine izin vermemesini seviyorum.

Revirin kapılarını açıyorum. Diğer tarafta Sentorr ve Alyvos duruyor, kollarını kavuşturmuşlar ve yüzlerinde onaylamayan bakışlar var. Belli ki

ortaya çıkmamızı bekliyordu. Elimi havaya kaldırıyorum. "İkiniz de birazdan bana bağırabilirsiniz ama şimdilik en yeni mürettebatımıza kıyafet getiriyorum." Kelimeleri onun insan dilinde söylediğimden emin oluyorum ki takip edebilsin.

Sentorr'un çenesi düşer. Alyvos kaşlarını çatar. "En yeni mürettebat üyesi mi? Bunun dört kişilik bir koşucu olduğunu unuttun mu?"

"Öyleydi. Sonra Fran gemiye geldiğinde beş oldu. Şimdi altı oldu. Nasıl çalıştığını görüyor musun? Matematikte iyiyimdir." Ona göz kırpiyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak küçük insanın yürüyebileceği bir yer olması için onu sıkıca kenara çekiyorum. "Şimdi yürü. Haydi." Duraksıyorum ve insan dişiye dönüyorum. "Adını öğrenemedim, değil mi?"

"Ben teklif etmedim," diyor bana sert bir sesle, çenesi yukarıda. Havluya biraz daha sıkı sarıldığını ve mürettebatın geri kalanını görünce omuzlarının gerildiğini fark ediyorum.

"O zamana kadar sana Roosha diyeceğim. Bu güzel bir isim." Eski moda ama güzel. Hoşuma gitti.

"Bu çok saçma," diyor Alyvos. "Kef kinda adı Roosha mı?"

"Annemin adı Roosha'ydı," diyor Sentorr, yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

Kef me. Gerçekten sessiz oluyor.

"Oh, her neyse. Bana Catrin de," diyor insan. "Artık bana kıyafet alabilir miyiz, yoksa bu beni çıplak tutmak için büyük bir planın parçası mı?"

"Çıplak yok," diyor Sentorr, yüzünde sert bir kaşla. Beni işaret ediyor, tüm hüsrani bastırılmış. "Burada işin bittiğinde yemekhaneye gel. Tüm bunlar hakkında konuşmamız gerek." Topuklarının üzerinde dönüp hışımla köprüye doğru ilerliyor ve Alyvos da bana bir kez daha somurtkan bir bakış attıktan sonra onu takip ediyor. Surat asmalarını görmezden geliyorum. Yakında bunu atlatırlar. Tekrar dişiye dönüyorum. "Cat-rn?"

"Kedi, miyav gibi ve trin, 'fin ile kafiyeli' gibi." Tekrar deniyorum ve omuz silkiyor. "Yeterince yakın. Diliniz garip. Hepsi yutulmuş sesler."

"Seninki de sarsıcı," diyorum neşeyle. "Burundan korna çalıyor ve tükürüyor.

Hadi, Catrhnnn, odam bu tarafta."

"Bir daha düşündüm de, bana Cat de. Peki neden senin odana gidiyoruz?" Koridorda duraksıyor, yüzünde belirsizlik var. "Dediğini sanmıştım-"

"Ben yaptım. Bunun için gitmiyoruz." Bu öneri karşısında boynuzlarımın alt kısmının ısındığını hissedebiliyorum. O kadar kırgın görünüyor ki, bu düpedüz utanç verici. Yine de neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Benim gibi bir erkek amını satın almak zorunda, çünkü çoğu kişi için fazla çirkinim. "Fran'in teçhizatını ödünç almak için kaptanın odasına girecek şifrem yok, bu yüzden benim döküntülerimden bazılarını giymek zorunda kaldın. Umarım sorun olmaz. İstasyondan sana bir şeyler alabiliriz ama buraya gelmesi birkaç saat sürer."

"Oh. Tamam." Şüpheli bakışları üzerimde geziniyor. "Elinizdeki hiçbir şeyin uyacağından emin değilim."

"Eminim bir yerlerde küçük bir kare kumaşım vardır." Eğlenerek küçük bir homurtu çıkardığında, büyüledim. "Ee... Cat?"

"Evet."

"Benim adım Das Tarekh Vesemmos, ama herkes bana Tarekh der."

"Bunların hiçbirini telaffuz edemiyorum," diye itiraz ediyor.

"Çeviri çipi yok mu?"

"Ne yok?"

Homurdanıyorum. "Boş ver." Bu daha sonra çözebileceğimiz bir şey. Onu esir alanların -onlara sahipleri demeyeceğim- ona bir ampul çevirmeni bile vermeyecek kadar ucuz olmaları beni kızdırıyor. Sanırım ne dediklerini anlayıp anlamaması kimsenin umurunda değildi. Yine de beni kızdırıyor. Keffing düşüncesiz. Öğrenebilmesi için adımları tekrar yavaşça söylüyorum ve bu sefer o tekrarlıyor. "Tarekh." Dili heceler arasında dolaşmakta zorlanıyor gibi görünüyor ve söylerken garip bir tıslama çıkarıyor.

Tıslamayı sevdiğime karar verdim. "Bu benim." Beni takip ettiğini varsayarak koridorda ağır ağır ilerliyorum. *Fool* çok büyük değil ve benim odam geminin kişisel kamaralar bölümündeki ilk odalardan biri. Elimi biyometrenin üzerinde gezdiriyorum ve kapılar kayarak açılıyor... ve botlarım koridora fırlıyor. Dalgınca

Onları toplayıp odaya geri atacağım. "İşte başlıyoruz."

"Tanrım," diye nefes alıyor kadın. "Dişi" değil, kendimi düzeltiyorum. Kedi. Dehşet dolu bir bakışla odama bakıyor. "Nedir bu, *Hoarders*'ın uzaylı versiyonu mu?"

Sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyor ve o koridorun güvenliğinden eşyalarımı bakarken ben tıraşlı kafa derimi kaşıyorum. Odam biraz dağınık görünüyor. Yerde çamaşırlar var ve değiştirdiğim üniformalarım temiz kıyafetlerden oluşan bir yığının içine atılmış, böylece onları nerede bulacağımı biliyorum. İyileştirmek için birkaç kırık plas-gun'ı parçalarına ayırıyorum ve parçalar başka bir köşeye dağılmış durumda. Bir köşede de hoş bir kadının muhtemelen görmemesi gereken bir video koleksiyonu olabilir. "Misafir beklemiyordum," diyorum ona, kapı aralığındaki ıvır zıvırı bir kenara atıyorum ve o sormadan önce videoları topluyorum. Onları cebime atıyorum. O ıvır zıvırı daha sonra güvenli bir yerde çöpe atacağım. "Hoş görünmüyorsa kusura bakmayın."

Cat başını sallar. "Sorun değil. Sadece... şaşırtıcı, sanırım. Odan küçük." Botlarımdan birinin üzerine zarıfçe basıyor ve iki ayağının da oraya sığabileceğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Kef, ben onun yanında kocaman kalıyorum. Sırf ona daha fazla yer kalsın diye kamaramdan ayrılmak için delice bir istek duyuyorum. "Yine de şikayet edemem. Kafesten iyidir."

"Biri seni kafese mi koydu?" Hırlamam geminin duvarlarında yankılanıyor.

İrkiliyor ve ben hemen pişman oluyorum. Cat bu konuda konuşmak istemediğini belli eden o sert, kırılğan ses tonuyla "lafın gelişi," diye cevap veriyor. Yine de bunu zihnime not ediyorum. Hatırlayacağım. Ve bu konuda bir şeyler yapacağım. Ama şu anda kadınının -pardon, Cat'in- kıyafetlere ihtiyacı var.

Daracık odamda arkamı dönüyorum ve hiç kullanmadığım gardırobu çalıştırıyorum. Burada geçen İsim Günü'nde annemden hediye olarak aldığım birkaç eski tunik var. Üç beden kadar küçükler çünkü annem hâlâ benim sıksa, az beslenmiş bir cüce olduğumu düşünüyor ama Cat için iş görürler. "Bunları dene. İhtiyacın olursa senin için değiştirebilirim."

"İhtiyacım olacağından eminim," diyor ama sesinde kendimi iyi hissetmemi sağlayan neşeli bir ton var. Ona bir tunik uzatıyorum ve o da hemen havluyu bırakıp tuniği başına geçiriyor.

Ağrı kesici ilaçlarla uyuşturulduğunu, kaburgalarının sargılı olduğunu ve berbat durumda olduğunu biliyorum ama yardım edemiyorum ama amının üzerinde küçük bir tutam tüy olduğunu fark ediyorum. Kef. Şimdi bu gece ranzamdayken bunu düşünüyor olacağım. Hayır, kendime kesin bir dille söylüyorum. O kendi başına bir insan ve senin gibi birini istemeyecektir. O çok güzel ve daha yakışıklı birini hak ediyor, Alyvos ya da Sentorr gibi. Ya da hiç kimseyi. Belki de hiç kimseyi istemiyordur ve bu gayet normal. Ona söylediğim gibi, o kendi başına bir insan. "Daha iyi misin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak hoyratça soruyorum.

En küçük tuniğim bir battaniye gibi üzerinden sarkıyor. Kol delikleri altındaki bandajları ve yuvarlak meme uçlarını gösteriyor. Yine de Cat heyecanlı görünüyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Kemer olarak kullanabileceğim bir şeyiniz var mı?"

"Hayal ediyorum," diyorum ona ve dolabıma dönüyorum. Göğsümdeki ağrının iyi bir şey olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu, onu o piçlerden uzaklaştırdığım anlamına geliyor. Ama yine de bir dışının, herhangi bir yaratığın, benim lanet olası döküntü kıyafetlerimden bu kadar keyif alması doğru değil. Bir ip çıkarıp ona uzatıyorum ve o da tuniğini vücuduna daha sıkı sarıyor.

İçini çekti, omuzları çöktü ve bir an için, onunla tanıştığımdan beri ilk kez kendini rahat bıraktığını hissettim. Belki de bundan daha uzun süredir. Sanki artık yeniden giysileri var ve temiz, dünyaya karşı zırhlı. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf ediyor. "Kliniğimize dönüp uzanabilir miyim?"

"Revir mürettebattaki herkesin girmesine izin verecek şekilde kodlanmış. Eğer mahremiyet istiyorsan benim odamı kullanabilirsin. Biraz dağınık-"

Homurdanıyor.

"-Ama sadece benim girmeme izin verecek şekilde programlanmış. Bunu sen ve ben olarak değiştirmek için programlayabilirim. Başka kimseye değil."

Cat onun gövdesine sarılıyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "Ve sanırım sana güvenebileceğimi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Birine

güvenmelisin." "Hayır,

güvenmiyorum."

Bu da içimi yeniden sızlatıyor. "Hayır, sanırım bilmiyorsun. Ama ben güvendedim. Seni senin için aldım. Bu fikre alışman biraz zaman alabilir ama sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Bu hem bu ekip için hem de benim için geçerli."

Başını sallıyor ve odama göz gezdiriyor. "Muhtemelen burada bir silah bulabilirim, biliyorsun."

"Eğer seni rahatlatacaksa, yap." Her şeyin onun elinde bir silah olabileceğini ve bunları ondan uzak tutmaya çalışmanın bana hiçbir faydası olmayacağını düşünmeye başladım. Benim yatağım revirdekinden daha rahat ve ona verebileceğim her türlü konforu hak ediyor.

Cat şüpheli görünüyor ama anlıyorum. Söylediklerimde ciddi olduğumu anlaması zaman alacak. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Ben senin odanda uyuyorsam, sen nerede uyuyorsun?"

Sırıttıyorum. "Med-bay."

İtiraz etmesini bekliyorum. Orada uyuyabileceğini ve bunu dayatmak istemediğini söylemesini. Yapılacak en kibar şey bu. Ama Cat yorgunca başını sallıyor ve ben onun bir misafir olmadığını hatırlıyorum. Bu bir hayatta kalan.

Kurallar farklı.

"Hadi," diyorum ona, duvardaki panele doğru ilerleyerek. "Seni buraya programlayalım ki uyuyabilesin." Ben de Alyvos'un yanına gideceğim, çünkü içimden birkaç köle kafasına vurmak geliyor ve onun da savaşmaya hazır olduğunu biliyorum.

CATRIN

I Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir uyku. Uyandığımda bir emniyet ve güven duygusu beni sarıyor. Rahatlayabileceğimi hissediyorum.

Sonra uykunun son kırıntıları da kayboluyor ve nerede olduğumu hatırlıyorum. Geriliyorum, dağınık odaya göz gezdiriyorum. Ortalık sessiz. Kapı hala mühürlü. Ben uyurken kimse beni rahatsız etmeye gelmedi. Düzgünce katlayıp yatağın ayak ucuna koyduğum kıyafetlerime bile dokunulmamış.

Belki... belki de büyük mavi şeytan yalan söylemiyordu. Tarekh, kendime hatırlatıyorum. Onun adını hatırlamalıyım. Sanırım beni yatağa atsa ve benimle birlikte olsa daha iyi olurdu. O zaman ne bekleyeceğimi bilebilirdim. Bu belirsizlik beni biraz çıldırtıyor. Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bu olayda ilk kez hem gergin hem de umutluyum. Her şeye rağmen güvenli bir yere mi geldim? Yoksa bu fırtına öncesi sessizlik mi?

Acı tıslamamı bastırarak yatakta doğruluyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, o korkunç, ısıricı ağrı düne göre daha iyi. Uyuşukluk azalıyor ama her şey birbirine daha bağlı, daha az sıcak ve ağırlı hissediyorum. Artık nabzımla birlikte yüzüm de zonklamıyor. Hepsi iyi şeyler. Odanın etrafına bakıyorum, zihinsel olarak ben uyurken rahatsız edildiğine dair işaretler arıyorum. Yatmadan önce eşyaları biraz düzenlemeye çalıştım. Uyku paletini temizledim, dağınık kıyafetlerden bazılarını katladım ve birkaç nesneyi belirli şekillerde yerleştirdim, böylece

Biri gelip bir şeyleri ayarlarsa diye. Ayrıca gizli kamera aradım ama bulamadım.

Bu sabah -eğer sabahsa- her şey bozulmamıştı. Kapının önünde yere özenle serdiğim uzun saç telleri yerinde duruyor ve girişin hemen önündeki bir taburenin kenarında dengelediğim hurda ekipman yerinden kıpırdamıyor.

Belki bu Tarekh denen adam gerçektir.

Lütfen, lütfen. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bu umutsuz düşünceyi geri itiyorum, çünkü hayatta kalmak için daha fazlasını almam gerekiyorsa, alacağım. Asla pes etmeyeceğim. Ayağa kalkıyorum, biraz geriniyorum ve tuniğimi yeniden giyiyorum. Aylardır sahip olduğum en çok (ve en temiz) giysi bu, yani bu bir artı. Midem gurulduyor ve kozamdan çıkıp evrenin benim için sakladığı her neyse onunla yüzleşme zamanının geldiğine karar veriyorum. Saklanmakta hiç iyi olmadım.

Kapıyı nasıl açacağımı bulmam biraz zaman alıyor ama sonunda Tarekh'in yaptığı gibi dikkatsizce elimi panelin üzerinde gezdirmeyi başarıyorum ve sonra geminin salonundayım. Klişe ama bana dışarıdaki her bilim kurgu filmi tipi gemiyi hatırlatıyor - gri, davetkâr olmayan ve duvarlara yerleştirilmiş aydınlatmalarla biraz karanlık. Ayaklarımın altındaki metal zemin garip bir şekilde sıcak ve tanıdık bir yüz aramak için parmak uçlarımla dışarı çıkıyorum.

Bir köşeyi dönüyorum ve bir tür dinlenme odasına açılıyor gibi görünen açık bir giriş var. Büyük mavi uzaylılardan ikisi masaların üzerine eğilmiş. Biri maşa benzeri garip bir aletle erişte höpürdetiyor, diğeri de yüzüne buz torbasına benzeyen bir şey tutuyor. İkisi de beni görünce başını kaldırıp baktı.

Donup kaldım, duyularım alarma geçti.

"Kedi," diyor Tarekh bana sırtarak. Kasesini bırakıp ayağa kalkıyor ve ne kadar büyük ve güçlü olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi akıyor ama görmezden geliyorum. Yüzünde bugün farklı görünen bir şey var ve yaklaştıkça bunun ne olduğunu anlıyorum.

Cehenneme kadar yara bere içinde. Masmavi teni daha da koyu morluklarla benek benek olmuş ve bir gözü şişerek kapanmış. Bu onun tuhaf yüz hatlarını daha da

Yabancı ama bana piyango kazanmış gibi gülümsüyor. Bir baktım, arkadaşı da aynı şekilde hırpalanmış.

"Bir şey mi kaçırdım?"

"Biz kazandık," diyor diğer adam kesin bir dille. Ayağa kalkıyor, Tarık'a bir bakış atıyor ve sonra odadan çıkıyor.

"Kazandın mı? Neyi kazandın?" Merakla sordum.

Tarekh kocaman omuzlarını silkiyor ve kısa süre önce boşalttığı sandalyeyi işaret ediyor. "Bar kavgası. Otur ve yemeğini ye. Aç mısın?"

"Her zaman," diye itiraf ediyorum. Yemek, asla gözden kaçırılmaması gerektiğini öğrendiğim şeylerden biri. Solucan eriştesinin üstünde pişmiş böcek de olsa fark etmez, hepsini höpürdeterek yiyeceğim çünkü bir sonraki öğünün ne zaman geleceğini asla bilemem. Tecrübe ettiğim kadarıyla köleler üç öğün beslenmiyor.

Koltuğuna doğru ilerliyorum ve kasesini karşıma itiyor, sonra duvara doğru ilerliyor ve bir menüdeki düğmelere basmaya başlıyor. Paneldeki bir şey vınlıyor ve ardından yoğun bir uğultu duyulurken bir kase dışarı fırlıyor ve etli şeylerle dolmaya başlıyor. Duvara yaslanıyor ve bana bakıyor. "Bu sabah daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, parmaklarımı yüzüme bastırırken bakışlarımı kâseye dikiyorum. Düşündüğümünden daha açım ve onun sakin, rahat tavrı bunun başka bir numara olmadığı, halının tekrar altımdan çekileceği konusunda beni umutlandırıyor. Elbette evren o kadar acımasız değil. "Yüzüm daha iyi hissediyor."

"Enfeksiyon geçmiş gibi görünüyor. Yemek yedikten sonra bandajlarını değiştirebilirim, üzerine biraz daha uyuşturucu madde sürebilirim." Son erişte de kayınca kaseyi kapıyor ve bir kap alıp bana uzatıyor. "Önce ye."

İkinci kez söylememe gerek yok. Kaseyi ve komik büyüklükteki çatal bıçağı alıyorum ve yemeği suratıma tıktırmaya başlıyorum. Eğer görgü kurallarım berbatsa, yorum yapmıyor, sadece karşıma oturuyor ve kendi yemeğini yiyor. Her ne ise, oldukça lezzetli. Tuzlu ve sirkeli patates cipsi ile mantarın karışımı gibi. Son bir yılda yediğim en iyi şey olduğuna eminim. Belki de hiç.

Farkına varmadan kasem boşaldı ve yediğim yemek yüzünden midem ağrıyor ama kendimi iyi hissediyorum. Rahatlamış. Tarekh bana doğru behere benzeyen bir şey ittiğinde, bunun bir içecek olduğunu anlıyorum ve yudumluyorum. Sade, temiz su. Güzeldi. Ben de yudum yudum içiyorum.

Sonra yiyecek ya da içecek başka bir şey kalmıyor ve ben oturup onun kendi yemeğini bitirmesini izliyorum. Garip bir durum. Yüz hatları bana çok yabancı ve yakışıklı olduğunu söyleyemem. Ama gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar var, bu da bana çok gülümsediğini düşündürüyor ve çirkin yüzünde çekici olan bir nezaket var. Dün kaburgalarımı ne kadar dikkatle sardığını, bana ne yapacağını söylediğini ve beni bir hiçmişim gibi hırpalamadığını hatırlıyorum.

Küçük iyilikler için söylenecek çok şey var.

"Peki şimdi ne olacak?" Kollarımı belime sararak ve kaburgalarımın gelen sancıya aldırmadan soruyorum.

Bana doğru baktı. "Biraz daha yemek ister misin?"

Evet, beynim çılgın atıyor ama görmezden geliyorum. Daha fazla yersem kusacağımın eminim ama içgüdüleri görmezden gelmek zor. Zaten sorduğum şey de bu değildi. "Hayır, demek istediğim, şimdi bana ne olacak?"

Tarekh yavaşça başını sallıyor, sonra kâsesini bir kenara koyuyor. Dibiindeki et suyunda yüzen birkaç erişte var ve onları kapıp yememek için ellerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Tanrım, nasıl bu hale geldim? Tarekh'in tek söylediği "Burada güvendesin". "İstemediğin sürece karakola dönmek zorunda değilsin."

Neden isteyeyim ki? Başımı sallıyorum.

"Seni Dünya'ya geri götüremem," diyerek bir sonraki sorumu geçiştiriyor. "Ama gitmek istediğin başka bir yer varsa, söylemen yeterli."

"Burada güvende miyim?"

Başını sallıyor. "Yeterince güvenli. Yine de dürüst olacağım - burası bir korsan gemisi. Tam olarak kurallara göre oynamıyoruz. Her an yetkililer tarafından alınıp içeri tıkalabiliriz ama biz bundan daha zekiyiz." Bana sırtlıyor, beyaz dişleri parlıyor. "Serserilerle takılmayı dert etmediğin sürece, istediğin kadar burada kalabilirsin."

Yüzünde buz torbası olan arkadaşını düşünüyorum. Beni uyanık gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. "Diğerleri beni sevmiyor."

"Ne düşündükleri önemli değil," diyor Tarekh, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. Büyük bacakları masanın altına yayılıyor ve o kadar yakın oturuyoruz ki neredeyse beni aralarına sokuyor. Acaba bu bir ipucu mu? Güvenliğim cinsel iyilik karşılığında mı?

Daha kötü anlaşmalarım da oldu. Yemek, yatak ve kimsenin beni dövmemesi anlamına geliyorsa, kabul ederim.

Tarekh, "Oyları azaldı," diyor ve bu beni bedenler ve pazarlıklar hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Oy hakkı mı?" Ben soruyorum.

"Evet. O da biliyor. Biz bir mürettebatız ama bazı şeyleri oyluyoruz. Sentorr ve Alyvos istedikleri kadar sinirli olabilirler ama kaptan ve yardımcısı geri döndüğünde oylarının geçeceğini biliyorlar. Fran seni tutmak için oy kullanacak ve Kiv de Fran ne isterse onu yapacak." Bana küçük, eğlenceli bir sırıtış attı. "Ve tabii ki ben de senin kalman için oy vereceğim."

Gülümsemesi o kadar sıcak ve dostça ki, yüzünün kötü bir şekilde yamalı ve burnunun düzensiz olmasına aldırmiyorum bile. Beni diğerlerinden koruyor gibi görünüyor, bu yüzden onun iyi tarafında kalmalıyım. Pekâlâ, bunu nasıl başaracağımı biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve elimi uzattığı dizinin üzerine koyuyorum. Başparmağımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Sana teşekkürlerimi göstereyim mi? Tam bu masanın altında?" Sesimi boğuklaştırıyorum, çünkü bu hayatta kalmak için oynamam gereken rolün bir parçası - minnettar, azgın esir.

Kaskatı kesiliyor ve gözleri açılıyor. Eğiliyor ve bana bir şeyler fısıldayacağını sanıyorum ama elimi dizinden çekip ayağa kalkıyor. "Konu bu değil."

Merakla onu izliyorum. Dünya'dan çalındığımdan beri bu insanların insanlardan ne istediğini biliyorum ve bu sadece tek bir şey. "Bu *her zaman bununla ilgilidir*."

Büyük uzaylı bir elini yüzünde gezdiriyor ve bir an için öyle görünüyor ki

Şaşkınlıktan isterik bir şekilde glmek istiyorum, çünkü ikimizin de diğeriyle ne yapacağımızı bilmediğimiz aklıma geliyor. "Burada güvendesin," diyor bana tekrar.

"Seninle," diye açıklıyorum. "Ama seks yüzünden değil?"

"Seks yok." Bir nefes veriyor ve sonra kuyruğunu sallayarak odada adım atmaya başlıyor. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve boynuzlarının dibini sanki sıcakmış gibi ovuşturuyor. "Ve sadece ben değil. Burada herkesle güvendesin. Eğer Aly ya da Sentorr saçının teline dokunursa, kışlarında açacağım yeni bir delikten sıçarlar."

Uh huh. Buna tam olarak inanmıyorum. "Ama ben mürettebat değilim." "İş istemiyorsan değilsin."

Buna sevindim. Burada bir yer edinmek için sırt üstü yatmak ya da ağzımı kullanmak dışında bir şey yapabilir miyim? "Tamam, bana bir iş ver."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

CATRIN

T Aldığım iş berbat. Aslında tek bir iş değil, birkaç iş var. *Fool* eski bir gemi ve bu yüzden düzenli olarak onarılması gereken küçük şeyler var. Kanallar var.

tıkanıklıkların açılması, küçük kabloların değiştirilmesi ve yeniden bükülmesi, filtrelerin değiştirilmesi ve hortumların tıkanıklıklarının açılması gerekir. Tüm bunlar sıkıştıklarında büyük mavi adamlar tarafından yapılabilir, ancak bunu yapmak için gemiyi bir atmosfer ve yerçekimi gezegenine yanaştırmaları ve parçalara ayırmaları gerekir veya herhangi bir istasyonda ücret karşılığında bakım yaptırabilirler... ve sonra geminin ve ne yaptığının bir kaydı var, görünüşe göre bundan hoşlanmıyorlar.

Ya da kanalizasyona küçük elleri ve zayıf vücudu olan bir uzaylı gönderip bu işleri elle yaptırabilirler.

Yani evet, benim işim bu. Yıldızların baca temizleyicisi ya da ona benzer bir şey. Önümüzdeki hafta günümün yarısı duvarlardaki (zar zor) insan boyutundaki borularda sürünerek, Tarekh'e "Mavi olan mı, yeşil olan mı?" diye bağırarak ve ardından bir şeyleri temizleyerek geçiyor. Çok ama çok fazla temizlik.

Yine de bayıldım.

Yapabileceğimi düşünmemiştim. Kirli ve terli. Korkunç bir şekilde dokundum.

Tırnaklarımın altında yağlı kaplamalar bırakan kirli şeyler. Sıkışık ve rahatsız ve bu işte gerçekten çok iyiyim.

Ya da Tarekh ve diğerlerinin dediği gibi gerçekten "keffing" iyi.

Çalışmaya bu kadar hevesli olmam, her gün gemi ve mürettebat hakkında çok şey öğrendiğim anlamına geliyor. Filtrelerin oksijen partiküllerini nasıl temizlediğini ve havayı nasıl geri dönüştürdüğünü öğreniyorum. Suyun gemiden nasıl geçirildiğini öğreniyorum. Farklı parçaların nasıl bir araya getirildiğini öğreniyorum ve Tarekh'in gerçekten çok sabırlı ve görüldüğü kadar yumuşak başlı olduğunu öğreniyorum. Asla sinirlenmiyor, yanlış kabloyu çekip gemideki tüm elektriği kestiğim ve Sentorr'un öfkeyle ciyaklamasına neden olduğum zaman bile. Alyvos ve Sentorr hâlâ bana alışabilmiş değiller. Sadece bir hafta oldu ama hâlâ ilk kez birlikte yaşamaya zorlanan temkinli kediler gibiyiz. Çok fazla bakışma ve daire çizme var ve pek iletişim kuramıyoruz. Tarekh buna aldırıyor gibi görünüyor. Güvenmekte daha yavaş olduklarını ve iyi bir iş yaptığımı söylüyor. Onlara para kazandırıyorum ve gemideki yerimi hak ediyorum.

Bu beni mutlu ediyor.

Son bir haftadır Tarekh'in odasında uyuduğum ve kimsenin içeri girmeye çalışmadığı gerçeği de öyle. Kimse beni duş alırken izlemeye ya da karanlık bir köşede yalnız yakalamaya falan çalışmadı. Kimse ağzımın konuşmaktan başka şeyler için daha iyi kullanıldığını ima etmedi ya da kıcımı ellemedi. Aslında burada güvende olduğuma inanmaya başlıyorum.

Bu, birazcık da olsa ağlamak istememe neden olan bir duygu. Ama ağlamıyorum, çünkü ağlamayı çoktan geçtim.

Onun yerine kendimi işe verdim. Kaptan ve görünüşe göre kendisi de insan olan eşi hâlâ tatilden dönmemişler ve bu yüzden kalan üç mürettebat istasyondayken gemiyi yeniden stoklamak ve bakım yapmakla meşguller. Sentorr'u yemekhanede malzemeleri kontrol ederken gördüğümde ve en sevdiğim erişteden fazladan bir kutu sipariş ettiğini öğrendiğimde kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum. Bana gülümsemiyor ama o türden yiyen bir tek ben varım.

Bunu düşününce biraz ağlayabilirim. Dünya'dan alındıktan sonra bir daha asla bir yuva bulamayacağımı düşündüm. Bu hayat, ölene kadar dişlerimi gıcırdatarak katlanacağım korkunç bir boktan ibaret olacaktı.

Burası o kadar da kötü değil. Aç değilim, susuz değilim, dayak yemiyorum ve bir yerim var. Tarekh adında bir arkadaşım var ve sanırım diğerleri üzerinde de çalışabilirim.

Ben... mutluyum.

Bu beni çok korkutuyor.

Tarekh yerdeki yerinden, "Bugün ellerin titriyor," diye yorum yapıyor. "Borulara çarpışlarını duyabiliyorum. Nasıl olur?"

Başımı sallıyorum, her ne kadar kanalın içinde olsam ve o bunu göremese de. "Sadece düşünüyordum. Ucunda küçük bir spatula olan şu sivri aleti bana uzatabilir misin? Çip yuvalarından birinin üzerinde siyah bir pislik var ve onu kazımam gerekiyor." Eğildim ve elimi şafttan sağlık bölmesine doğru ittim. O kadar da titretiler değil. Sadece endişeleniyorum. Tarekh, kaptanın bugün ya da yarın döneceğini söylüyor ve ben de geçen haftaki küçük mutlu dönemimin aniden sona ermesinden korkuyorum. Kaptanın iyi biri olduğunu ve insanının da öyle olduğunu söylüyor... ama ya kendi bölgesinde başka bir insanı kıskanıyorsa? En kötüsünü varsayacağım ve bu işi zorlaştıran da bu.

Kalmak istiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum.

"Bu siyah madde aşındırıcıdır. Sakın dokunma, yoksa derini berbat bir hale getirir." Bir saniye sonra istediğim alet elime tutuşturuldu ve ben de işime geri döndüm.

"Dokunmak yok," diyorum neşeyle. "Anladım." Aletin düz kısmını çamura doğru kaydırıyorum ve yontmaya başlıyorum.

"Ellerine dikkat et," diyor bana tekrar. "Eğer çok titriyorsan, aşağı in ve bir mola ver."

"Ben iyiyim, Tavuk Ana," diye takılıyorum ona.

"Bu insani bir şey mi? Çünkü dil çipim bana tavuğun şişman bir kuş olduğunu söylüyor, eğer yanlış duymuyorsam."

Gülüyorum. "İnsan şeyi."

"Sikmek kelimesi gibi mi?"

"Aynen öyle. Ama seksle alakası yok."

Aşağıda, ben kazırken o homurdanıyor. "Güzel. İnsanları merak etmeye başlamıştım."

Kıkır kıkır gülüyorum. "Bence insanlar da diğer tüm canlılar kadar tuhaf -ya da normal-. Seks her zaman bir dereceye kadar beyindedir."

"Burada güvendesin," diyor bana gereksiz yere bir kez daha. Sanki emin olmam için bunu söylemeye devam etmesi gerektiğini hissediyor ve bu çok tatlı.

"Bundan bir ya da iki kez bahsetmiş olabilirsiniz," diyorum ona, son yapışkan maddeyi biyolojik imha torbalarından birine sıyrıp mühürledikten sonra ona uzatıyorum. Eğilip kollarımı uzatırken kocaman yüzünü bir an görebiliyorum ve beni kanaldan çıkarıp revirin zeminine geri çekiyor. "Hâlâ buradaki yerim için gereken her şekilde çalışmaya hazırım, biliyorsun."

"Biliyorum," diyor bana ve yüzünde bir kızgınlık var. Bunu görmek artık beni korku paroksizmlerine sürüklemiyor, çünkü Tarekh'in şeytan-uzaylı bir ayıcık gibi büyük, rahat biri olduğunu öğrendim. Bu adamın cüssesi dışında korkutucu hiçbir yanı yok. Çirkin suratını bile seviyorum, gerçi günler geçtikçe bana daha az çirkin, daha rahat ve çekici geliyor. "Bunu bana sık sık söylüyorsun."

"Çünkü kalmak istiyorum. Biliyorum bazen-"

"Hayır," diyor tekrar.

"Senin için yapabilirim," diye teklif ettim. "Benim için sakıncası yok." Ben de etmezdim. O kadar çok seks yaptım ki -seks olsun olmasın- bu noktada bir tur daha benim için fark etmez. Terli, sıcak bir kanaldaki siyah pisliği kazımak gibi olurdu. Yerimi korumak için gerekli.

"Hayır," diyor bir kez daha sertçe ve yüzündeki ifade çok sert. "Seni gemiye bunun için getirmedim ve bunu zaten yüzlerce kez söyledim."

Ve sırf bu kadar kızgın olduğu için onu biraz daha kızdırmadan edemiyorum. "İnsanları sevmiyor musun?"

Bana attığı ters bakış sakinleştirici. "Acınası kedi hayranı değilim. Hayatımda bunlardan yeterince yaşadım, teşekkürler."

Kukuya acımak mı? "Nedenmiş o?"

Yüzünü işaret ediyor. "Bu."

"'Bu' nedir?" Soruyorum ve el hareketini tekrarlıyorum. Çünkü ben göremiyorum.

"Kendi halkımın üyeleri için bile son derece çirkinim. Bununla bir sorunum yok. Ama bu beni kadınlar arasında popüler yapmıyor. O aletle işin bitti mi?"

Ona geri veriyorum ve merakla uzaklaşmasını izliyorum. Ooh, kötü bir ruh hali içinde. Çirkin olduğunu düşündüğü için mi? Sırtını inceliyorum. Buradan bakınca iri ve kaslı görünüyor, tabii ki her tür insan için korkutucu. Yine de arkasını döndüğünde, yüz hatlarında onu diğerlerinden "daha" çirkin yapan özel bir şey göremiyorum. Elbette, yüzü eski kavgalar yüzünden biraz dağılmış. Burnu birkaç kez kırılmış ve tekrar kırılmış ama daha kötülerini de gördüm. Peki ya yaraları varsa ve gözleri tam olarak aynı hizada değilse? Yine de sıcak, arkadaş canlısı ve harikalar ve gülümsemesine bayılıyorum.

"Sana çirkin olduğunu söyleyen herkesin canı cehenneme," diyorum ona. "Yüzünü seviyorum."

Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi uzun bir süre sessiz kalıyor. "İnsanların garip zevkleri var sonuçta."

Buna sadece homurdanıyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama sonra baş üstü dahili telefonda bir zil sesi geliyor. Gemi tatlı bir sesle "Kaptan gemide," diyor.

Ve sonra konuştuğumuz her şeyi unutuyorum, çünkü hesaplaşma anı geldi.

TAREKH

C Kaptan'dan çok korktuğu belli.

Teoride biraz komik, çünkü eğer adamı tanısaydı kesinlikle korkacak bir şey yoktu. Kivian'ın ona zarar vermektense onu tutup eteğini düzeltmesi daha olasıydı.

Ama bir haftadır Kedimle birlikte olduktan sonra, korkularının geçmişte kötü muamele görmesinden kaynaklandığını biliyorum ve bu bende onu koruma isteği uyandırıyor. Bu yüzden rengi solup bana yaklaştığında, elimi boynuna koyup onu rahatlatıcı bir şekilde sıkarak güven veriyorum. "Güvendesin," diye tekrarlıyorum. Bir noktada buna inanmaya başlayacak.

"Bana izin verseydin kendimi daha güvende hissederdim-"

"Hayır," diyorum o daha sözünü bitirmeden. Sürekli cinsel iyilik teklif ediyor ve ben kabul edemiyorum. Bunu her yaptığında ruhum biraz daha soluyor, çünkü gezegeninden alındığından beri bu şekilde hayatta kalmak zorunda olduğunu biliyorum. Yine de o küçük, dayanıklı bir şey. Bu konuda konuşmuyor. Bunun için ağlamıyor. Sadece dişlerini sıkıyor ve yapılması gerekeni yapıyor.

Belki bir gün bana neler olduğunu anlatır. Bunun beni hasta edeceğinden şüpheleniyorum, ama bu konuda konuşmak isterse, onun için buradayım. Gerçekten, sadece onun için buradayım.

Bana ne şekilde ihtiyacı olursa olsun.

Sadece bir arkadaş olarak bile olsa.

Onunla ilgili rüyalar gördüğümü inkar edemem. Revir çekmecelerinden birinden bir şişe kayganlaştırıcı aldığımı ve onun bana dokunduğunu düşünerek sikimi okşadığımı inkar edemem. Sikimi emmeyi teklif ettiğinde yüzünde beliren o tuhaf ölü ifade yerine gözlerinde ihtiyaçla bana baktığını. Ama bunun asla olmayacağını biliyorum. Kötü bir geçmiş var ve ben de çirkin bir küfürbazım. Bu iyi bir kombinasyon değil ve ben onun arkadaşı ve savunucusu olmaktan mutluyum. Geçmişte bunlardan pek yoktu ve ben de boşluğunu doldurmaya çalışıyorum.

"Endişelenmene gerek yok," diye onu rahatlatıyorum. "Kaptan buna aldırmayacaktır."

"Ama burada olduğumu bilmiyor," diye itiraz ediyor Cat endişeyle. "Siz zaten dört kişilik mürettebatınızdan bir insan fazla olduğunuzu söylediniz. Ya-"

"Bir insan daha fark etmez. Fazla yemezler." Boynunu sıkıyorum. "Gel hadi. Kaptan ve arkadaşına merhaba diyebilirsin. Bence Fran'i seveceksin."

Cevap vermiyor, ben de onu nazıkçe ileri doğru yönlendiriyorum, kaçmaya çalışırsa diye elimi omzunda tutuyorum. Ya da daha çok kaptana saldırmaya çalışır gibi. Bu daha olası görünüyor.

"Tatlım, biz geldik," diye sesleniyor Fran koridorlardan birinden. "Herkes nerede?"

Sentorr'un köprü yönünden cevap verdiğini duyabiliyorum. "Tarekh'in senin için küçük bir sürprizi var."

"Uh oh," diyor Kivian ama sesinde kahkaha var. Genelde öyle olur. Onu çalışılacak iyi bir kaptan yapan şeylerden biri de bu - her şeyi şaka olarak kabul ediyor ve olayların onu strese sokmasına asla izin vermiyor. Benim de benzer bir felsefem var, bu yüzden iyi anlaşıyoruz.

Zavallı Cat kaptan hakkında bunu bilmiyor ve ben onu iterken kaskatı kesiliyor. Endişelendiği çok açık.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum

ona. "Güven bana." "Söz veriyor musun?" diye

fısıldıyor.

"Söz veriyorum," diye kabul ediyorum. Bunu söyledikten sonra omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

Ona köprüye kadar rehberlik ediyorum - gerçi gemide geçirdiği bir haftadan sonra artık nerede olduğunu biliyor. Kivian ve Fran de dahil olmak üzere diğerleri çoktan orada toplanmıştı. Siyah saçlı insan, szzt gemi mürettebatında gördüğüm basit gri bir süveter giyiyor, ancak insanlara en yakın boyutta olan onlar ve bu yüzden onlardan oluşan bir gardırobu var. Buna karşılık, arkadaşı Homeworld'ün en son modasına göre giyinmiş, kat kat kumaş ve bağlardan oluşan slab kollu, tuniğinin eteklerinde geometrik desenler ve dizlerine kadar uzanan plas- deri botlar var. Gülünç görünüyor, ama o da bunun farkında. Rol mü yapıyor yoksa kıyafetleri gerçekten seviyor mu tam olarak emin değilim ama her durum için aşırı giyinmek için elinden geleni yapıyor.

Herkes bizi görünce dönüyor ve ben de kaçmaması için elimi Cat'in omzunda tutuyorum. "Yeni mürettebatımızla tanışın," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Fran'in çenesi düştü. Gözleri kocaman açılıyor ve ilk kez ikisi arasındaki küçük farkları görüyorum. Fran'in teni daha çok altın renginde, yelesi uzun ve siyah, gözleri koyu. Cat'in rengi daha açık, tüyleri sadece nadir ormanlarda gördüğüm bronz bir tonda ve gözleri gri-mavi ve soluk. İki dışıdan Fran daha büyük memelere ve daha uzun bir gövdeye sahipken, Cat her yerde küçük ve zayıf. Bu onu çok daha kırılabılır gösteriyor - ya da belki de Fran'i daha iyi tanıdığım ve ne kadar sert olduğunu bildiğim içindir.

"Aman Tanrım," diyor Fran kollarını açıp öne doğru ilerlerken. Cat'e sarılıyor, onu sıkıca kavırıyor. Ya da sıkımaya çalışıyor. Cat'in sert tepkisinden dokunulmaya alışık olmadığı anlaşılıyor. Cat bana çaresiz bir bakış atıyor ama Fran sırtını ovarken kucaklamaya katlanıyor. "Başka bir insan! Benimki gibi başka bir yüz görmeyeli çok uzun zaman oldu!"

"Chloe'yi saymıyorum," diye ekliyor Kivian.

"Chloe'yi saymazsak," diye onaylıyor Fran geri çekilerek. Cat'e küçük bir gülümseme daha veriyor ve sonra bana bakıyor. Yüz ifadesi kararıyor ve benimle Cat'in arasına giriyor. "Lanet olası bir insan mı satın aldın? Seni öldüreceğim, Tarekh-"

Cat, Fran'in arkasından hızla sıyrılıp önüme geçti.

Kollarını açıyor. Beni koruyor.

Göğsümde garip bir ağrı
başlıyor.

"Tarekh'e kızma," diyor Cat, sesi şimdiye kadar duyduklarımdan iki kat daha sert. "Beni kurtarmak için satın aldı. Beni buraya getirdi ve yaralarımı sardı ama bana dokunmadı bile. Eğer hak edersem mürettebat olabileceğimi söylüyor."

Sentorr ve Alyvos daralmış gözlerle bana bakıyorlar. Kivian bana öyle sinsi bir bakış atıyor ki boynuzlarımın dibine kadar ısınıyor. "Onu seks için almadım," diyorum. "Bunun açık olması gerektiğini düşündüm." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve içten içe diğerlerinin onu kabul etmeyeceğinden endişelensem de rahat görünmeye çalışıyorum. "Çok kötü yaralanmıştı. Olduğu gibi bırakamadım."

Fran'ın gözlerindeki bakış yumuşuyor ve Cat'in omuzlarını okşuyor. "Ona zarar vermeyeceğim. Yerde kal." Fran ona gülümsediğinde bile Cat kılmıdamıyor. "Ve tabii ki mürettebat olabilirsin! Gemide bir insan daha olmasını çok isterim."

"Bu geminin kaptanı olarak benim söz hakkım yok mu?" Kivian eğlenerek sorar. "Hayır," der Fran.

Kivian başını geriye atarak bir kahkaha atar. "Ah, benim tatlı dostum, çok hoşsun. Elbette mürettebat olabilir. Daha fazla insan burayı bu çirkin yüzlere bakmaktan çok daha güzel hale getirecektir." Geri kalanımıza eliyle işaret ediyor.

Şaşkınlıkla, Cat Kivian'a kaşlarını çatıyor. "Şunu söylemeyi bırak. Tarekh çirkin değil."

Şaşkınlık ve küçük insanı göğsümde sıkma isteği arasında gidip geliyorum. Ne kadar ateşli bir savunucu. "Yanımda bu kadar sert biri olduğu için şanslıyım," diyorum ona memnuniyetle.

"Bizim oy hakkımız var mı?" Alyvos, başka bir insan düşüncesinden Kaptan ve Fran'den kesinlikle daha az memnun görünerek soruyor.

"Neden?" Kivian kontrol panellerinden birine yaslanır ve botlarını bileklerinden çaprazlar. "Fran, ben ve Tarekh hepimiz sana karşı oy kullanıyoruz."

"Fran oy almamalı. O önyargılı." Aly kaşlarını çatar. "O-" Kivian'ın gülme havası kayboldu. "Kendine dikkat et," diyor sessizce.

Alyvos sessizleşir. Başını sallar ve sonra köprüye geri çekilir. Fran, Kivian'la bakışır ama yine de Cat'e sarılmaya çalışır.

Kivian'ın tek söylediği, "Buna alışacaktır," oldu. "Endişelenmeyin. Endişelenmeyeceğimi biliyorum."

Karar verildi, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Cat dört kişilik bir gemide altıncı mürettebat olacak. Kalabalık ama duyulmamış bir şey değil.

Sentorr topukları üzerinde geriye doğru sallanır, yüzü amansızdır. "Peki şimdi ne olacak? Kalıp *Budala* için modifikasyon mu yapacağız? Kargo bölümünün bir kısmını insan için bir oda için mi açacağız yoksa-"

"Kedi benim odamı alabilir." Araya sıkıştırılan 'insan' yorumu hoşuma gitmese de sesimi yumuşak tutuyorum. Sentorr'la daha sonra konuşacağım. "Ben revirde uyumaya devam edeceğim."

Fran bir şaşkınlık nidası atar. "Orada mı uyuyorsun? O kadar dağınıklığın içinde bir masa bulabilmene şaşırdım."

Omuz silkiyorum. Çok rahat bir yer değil -bazılarını kendim yapıyorum- ama Kedi'nin yatağında güzel, güvenli ve rahat olması fikri hoşuma gidiyor. Bunu değiştirmek istemiyorum.

"Kalmıyoruz," diye ekliyor Kivian. "Yerlilerden biriyle ufak bir sorunumuz var. Muhtemelen yola çıkmalıyız." Bir an duraksıyor. "Ve ismimizi değiştirmeliyiz. Ve çağrı sinyalizimizi. Ve kayıtlarımızı."

Sentorr inliyor, çünkü bu iş ona düşüyor. "Ne yaptın sen?" Fran sadece başını sallar.

Kivian kızgın görünüyor. "Eşime hakaret etti. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bir Kaskri kodamanının kafasını duvara çarpmak değil mi?" Fran tatlı tatlı söylüyor. Bir elini Cat'in omuzlarına koyuyor. "Gel bakalım. Sana uyacak kıyafetlerim var. Giydiğin tunikten daha rahat olur. Tarekh'in olduğunu varsayıyorum?"

Fran onu götürmeye çalışırken Cat bana isteksiz bir bakış atıyor ve göğsümde yine o tuhaf his başlıyor. Birinin bana dünyalarındaki tek parlak nokta, güvendikleri tek kişi benmişim gibi bakmasına alışık değilim. Normalde

Çirkin suratım herkesi korkutup kaçırıyor.

Cat onlara meydan okurcasına *Tarekh'in çirkin olmadığını* söyledi.

Onu cesaretlendirmek için başımı salladım ve o da Fran ile gitti. Ah, Kef. Sanırım benim ölümüm olacak, çünkü şimdiden onun küçük insan parmaklarına dolanmış durumdayım ve o bunun farkında bile değil.

"Peki *Dans Eden Budala* değilse yeni adımız ne?" Sentorr, tavrına sinirlilik damgasını vurarak soruyor.

"*Aşk Hastası Aptal*"a ne dersin?" Kivian bana doğru sırtıyor.

Ben de ona kaba bir hareketle karşılık veriyorum.

CATRIN

Fran...güzel. Sanırım.

Sanki başka biriyle görüşmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

Nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Çok sarılıyor ve sürekli kollarını bana doluyor, bu da garip. Yine de duygularını incitmek istemiyorum çünkü beni gördüğüne çok mutlu olduğu belli. En zor kısmı ise beynimin bana ona güvenmemi söylemesi çünkü o bir insan ve Tarekh dışında birine güvenmeyeli çok uzun zaman oldu. Bir parçam onun burada olmasını diliyor. Kıyafetlerimi değiştirsem de fark etmez. Daha önce görmediği bir şeyim yok.

Sanırım.

Fran beni kaptanla paylaştığı odaya götürürken bir dakika içinde bir mil sohbet ediyor. Burası bir korsan gemisi olduğu için daha korsanvari olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, tüllü, renkli duvar asmaları, sanatsal vazolar ve yatakta bir sürü dekoratif yastıkla oldukça lüks. Ve Fran duvara gidip elini terminalin üzerinde gezdirdiğinde, kocaman bir dolap dışarı fırlıyor. Bana alaycı bir bakış atıyor. "Bu kıyafetlerin çoğu Kivian'ın. Benimkiler şuradaki küçük çekmecedeydi." Çekmeceyi açıyor ve farklı renklerde, sıkıca katlanmış bir dizi tunik çıkıyor. "Ben tamamen kullanışlıyım ama bu adam modayı seviyor." Başını sallıyor. "Yani

Hangi renkleri istiyorsun? Yeşil mi? Mavi mi? Yeşil iki numara? İki numaralı mavi mi? Szzt'ler en orijinal giyinen ırk değil ama süveterleri iyi. Yine de külot yok."

Ona göz kırpıyorum, ne kadar rahat olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ne kadar mutlu. O benim gibi değil, sanmıyorum. Şu anda yara dokusundan başka bir şey değilmişim gibi hissediyorum, sert ve çirkin bir şekilde tekrar büyüyorum. Hayatta kalmak, ama zor yoldan. Aylar boyunca her şeyi örten giysileriniz olmadığında giysi renkleri çok önemsiz bir şey gibi görünüyor.

Ama bu geçmişte kaldı. Bir daha asla geçmişi düşünmek istemiyorum. Geçmiş öldü.

"Senin rengin benimkinden çok daha açık," diyor ve daha soluk yeşil renkte birkaç tunik alıyor. "Bunlar muhtemelen sende benden daha iyi duracaktır."

Bir süre sonra "Teşekkür ederim," demeyi hatırlıyorum.

"Ee, nerelisin?" diye soruyor ve sonra duraklıyor çünkü dahili telefon çalıyor.

Kivian hoparlörlerden, "Sevgilim, korkarım küçük bir sorunumuz var," diyor.

Fran iç çeker ve gözlerini devirir. "Takip edildik, değil mi? Olmayacağımızı söylemiştin."

"Görünüşe göre gözümde fazla büyütmüşüm. Bir cevher olup en yeni mürettebatımızı güvenlik odasına götürebilir ve ben her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar orada saklanabilir misiniz? Liman yetkilileri tarafından gemiye alınmak üzereyiz."

"Üzerinde. Seni seviyorum." Fran yere diz çöküyor ve vücudunu alçaltarak gösterişli ahşap masanın arkasındaki bir şeye uzanıyor.

"Ben de seni seviyorum, kıymetlim."

"Şu adam," diyor Fran oflayarak, ama sanırım memnun oldu. Alçak bir "çıt" sesi geliyor ve ardından bir gün batımı sahnesini gösteren devasa duvar paneli dışa doğru dönerek içeride küçük, parlak ışıklı bir odayı ortaya çıkarıyor. Gri, pürüzsüz nakliye sandıkları her iki tarafa yığılmış, ama hem Fran hem de benim için yeterince yer var. Odaya doğru ilerlemeden önce dolaptan bir silah alıp kemerine yerleştirdiğini fark ediyorum. "Umarım bu çok uzun sürmez."

İKİ SAAT SONRA, hâlâ küçük, havasız odada oturuyoruz. Fran sabırsızlıkla ayaklarını yere vuruyor ama ben yeni kıyafetlerimi tutarak öylece oturuyorum. İşin uzamasına rağmen Fran endişeli görünmüyor, bu yüzden ben de onu örnek alıyorum. O endişelenmiyorsa, ben de endişelenmiyorum. Ancak hava biraz ısınmaya başladı. Alnımı siliyorum ve burnumun ucundaki bir ter damlasını oynatıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Çok sıcak. Yine de şemalarda herhangi bir kanal çalışması yapamayız, yoksa kesinlikle keşfediliriz." Sandıklardan birine sırtını yaslıyor. "Bu kısımdan nefret ediyorum ama gerekli. Haal Ui birkaç kaçak insanı umursayacak bir yer değil ama Kiv benden saklanmamı isterse sorgusuz sualsiz yaparım. Kendime kargoyu koruduğumu söylüyorum." Kasaları okşuyor ve bana gülümsüyor. "Kesinlikle tuhaf bir hayat ama alışıyorsun."

Başımı sallıyorum. Tecrübelerime göre, insanlara egzotik maymunlar gibi davranılıyor. Ne yazık ki öğrendiğim kadarıyla bazı insanlar maymunları sikmeyi seviyor. Sanırım toplumun her köşesinde sapkınlar var, hatta uzayda bile. Son sahibime geri dönmek zorunda kalmayacağım anlamına geldiği sürece saklanmak umurumda değil. "Ne zamandır mürettebattasın?" diye sordum.

"Bir yıldan fazla oldu sanırım? İnsan yılı yani. Mesakkah yılı farklı ve ben bunu bir türlü çözemiyorum." Omuz silkiyor. "Çoğunlukla işten işe zamanı ölçüyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Sen... mutlu musun?" Sormak için çok garip bir şey gibi görünüyor, ama kendime engel olamıyorum.

Fran'ın karanlık gözleri beni değerlendiriyor. "Yani burada, uzayda, uzaylılarla çevrili bir yerde, bir daha eve dönmek üzere mi? Evet, öyleyim. İlk başta Kiv ve diğerlerinin beni geri alacağını umuyordum ama sonra eve dönsem bile asla eskisi gibi olamayacağımı fark ettim. Her şey bir gecede değişti. Bu yüzden bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve bir kez yaptıktan sonra uyum sağlamak kolay oldu. Ve Kivian'ı seviyorum." Yumuşak gülümsemesi bana basit sözlerinden daha fazlasını anlatıyor. "O imkânsız biri elbette. Daha önce hiç bu kadar iri, güçlü, sert ve aynı zamanda süslü kollara ve gösterişli sanata meraklı bir adamla tanışmamıştım ama o öyle. Kendine has biri olmasını seviyorum ve onun da beni kendimden başka bir şey olarak görmemesini seviyorum. Bu burada nadir görülen bir şey."

Ne demek istediğini anlıyorum. Pek çok kez yürüyen, konuşan bir köpek gibi muamele gördüm. Ya da bir vajina. Biri size insan gibi davrandığında, bu önemlidir.

Tarekh'in bana her zaman davrandığı gibi. Herkesin onu benimle haince bir şeyler yapmakla ne kadar çabuk suçladığını düşünüyorum ve onu savunma ihtiyacı hissediyorum. "Tarık bana karşı harika davrandı," diyorum ona. "Başta korkmuştum ama bana hiç el kaldırmadı. Bence incinmiş birine gerçekten yardım etmek istedi."

"Tarekh kesinlikle en iyisi," diye katılıyor Fran. "Çok iyi bir kalbi var. Ama niyetinin yüzde yüz saf olduğu konusunda kendinizi kandırmayın."

"Ne demek istiyorsun?" Birden endişeyle üşüdüğümü hissettim.

Fran bakışımı yakalayarak, "Öyle değil," diyor. Ellerini havaya kaldırıyor. "Tarekh'in odasındaki çöplerin arasına gömülme ihtimali dışında endişelenmen gereken bir şey yok. O adam tüm pasaklıların sonuncusu. Sana nasıl baktığını gördüm demek istedim. Sana şimdiden tapıyor ve senin için her şeyi yapacağını tahmin ediyorum. Sana asla dokunmayacak tabii ki. O böyle biri değil. Ama bu seni uzaktan sevmeyeceği anlamına gelmez."

Homurdanıyorum. Beni uzaktan mı seviyorsun? Lütfen. İri yarı adamı ve sürekli benimle nasıl dalga geçtiğini ya da şakalaştığını düşünüyorum. "Biz sadece arkadaşız."

"Biliyorum. Bu yüzden tamamen güvendesin. Bunun olması gerekmediğini biliyor."

Bu da beni meraklandırıyor. Neden herkes Tarekh'in kimseyle birlikte olamayacağından bu kadar emin? Romantizm aradığımdan değil. Bir süreliğine yatağımın ve vücudumun bana ait olması dışında bir şey aramıyorum. Ama herkesin harika bir adam olan Tarekh'i küçümsemesine üzülüyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Mesakkah standartlarına göre, biz ona 'çok çirkin' deriz. Onlara gülümsediğinde kantinlerdeki kadınların yüzlerinin buruştuğunu gördüm. İri yarı olması da yardımcı olmuyor. Mesakkah'ların bazıları oldukça kibirli ve hepsi de yakışıklı, bu yüzden çirkin olmak gerçekten berbat bir şey olmalı." Omuz silkiyor. "Yine de daha iyi bir kalbi olan birini asla bulamazsın."

Tarekh'i düşünüyorum. Geniş, açık yüzü. Parçalanmış ve onarılmış burnu. Alnındaki dağınık plakalar ve bunların gözlerini hafif düzensiz göstermesi.

Kocaman, rahat gülümsemesi. Yara izleri. Güzel değil, hayır. Ama

O kadar çekici ki, kimsenin bunu nasıl göremediğini anlayamıyorum. Bir kızıdan harika bir erkek arkadaş olurdu. Dostum. Her neyse. Zavallı adam. Kusurlu bir burun ve yüz simetrisinin ötesini göremeyecek kadar sığlarsa bu insanlar pisliktir. Siktir et onları. "Yüzünü seviyorum," diyorum ona inatla.

Fran sadece gülümsüyor. "Peki planların nedir, Cat? Elbette burada bizimle kalabilirsin ama herkes günlerinin geri kalanını dört büyük mavi canavarla birlikte küçük bir korsan gemisinde geçirmek istemez. Başka bir yere gitmek istersen bunu anlayışla karşılarım."

Omuz silkiyorum. "Burası güvenli olduğu sürece pek umurumda değil. Dediğin gibi, günü gününe yaşıyorum." Bir süredir bunu yapmak zorundaydım -tüm yanlış nedenlerle- ve geleceği düşünmeye çalışmak, sanki gerçekten bir geleceğim varmış gibi, beynimi acıtıyor.

"Sanırım sizi Dünya dışında her yere götürebiliriz." Sandıklara vuruyor. "Bu kayıtsız kara madde kristallerinden oluşan bir sevkiyatı birkaç yıldız sistemi uzağa boşaltmamız gerekiyor. Bu birkaç ay sürece çünkü yetkililerden kaçınmak için tabiri caizse birkaç arka su trafik şeridini kullanmamız gerekiyor. Bunları kapıdan çıkardıktan ve ödemeyi aldıktan sonra, sizi farklı bir gezegene, yıldız sistemine ya da nereye gitmek isterseniz oraya götürmekte özgürüz... Dünya hariç."

"Anlıyorum."

"Kivian'ın kardeşi de bir insanla evlendi, biliyorsun. Taşrada küçük bir çiftlik gezegeninde yaşıyorlar. Sessiz bir yer, ama uzayda o kadar uzakta, yasadışı olup olmaman kimsenin umurunda değil. Bu hayattan uzaklaşmak istersen muhtemelen bir süre onlarla kalabilirsin."

"Bunu düşüneneğim," diyorum ona. Şimdilik burada kalmak istiyorum. Tarekh benim arkadaşım ve ben arkadaşlarımı terk etmem. Onlar da tıpkı güvenlik gibi çok değerli. Burada hoş karşılandığım ve kimse bana zarar vermediği sürece, burası her yer kadar iyi bir yer.

Ayrıca, karar vermem için aylar var gibi görünüyor. Bir kızın fikrini değiştirmesi için bolca zaman var.

CATRIN*İki Ay Sonra*

PİS SIÇAN.

Yemekhanedeki dağıtıcıya bastığımda en sevdiğim askri eriştesi yerine lacivert lotara eriştesi çıktığında homurdanıyorum. Tuzlu askri eriştesi, yeni bir sevkıyata haftalar kaldığını bilen ve benim erzağımı yediğini öğrenirsem kendimi kaybedeceğimi bilen bir kişinin daha favorisi.

Tarekh bunu anlayacak. Sanki ben onun eriştelerimi çaldığını bilmeyecek miyim? Lotara koyu mavi, askri ise çok tuzlu olduğu için yeşilimsi sarı bir renkte. Şu sik. Tabii ki Tarık'ın gece geç saatlerde koca suratında neşeli bir bakışla sonuncusunu yediğini ve sonra sırf benimle dalga geçmek ve tepkimi görmek için başka bir çeşit yüklediğini hayal ediyorum. Bu kesinlikle onun yapacağı bir şey. Dağıtıcıyı eriştenin ortasında durdurup Han Solo tarzında kalçama astığım alet kemerinden İngiliz anahtarımı çıkarırken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Tarekh bundan kurtulacağını mı sanıyor?

On dakika sonra, yiyecek dağıtıcısının panelini söktüm ve Tarekh'in bir sonraki favori erişte türüne sabun koydum. Elbette sadece bir porsiyon, çünkü bir kova dolusu yemeği ziyan etmek istemiyorum, ama bir kızın eriştesiyle oynamanın nasıl bir şey olduğunu görecektim. Paneli tekrar takıyorum, anahtarımı bir kez daha kemerime sokuyorum ve sonra yemek yerine belki de en sevdiğim ilaçla biraz daha uğraşmaya karar veriyorum.

Ben yemekhaneden çıkarken Alyvos da içeri giriyor. "Jirri eriştelerini yeme," diye uyarıyorum onu. "Bubi tuzakları var."

"Kef me. Siz ikiniz yine eriştelerle oyun mu oynuyorsunuz?" İnliyor. "Yiyecek tedarikini kurcalamanın askeri prosedürlere aykırı olduğunun farkında mısın?"

Sözlerini taklit ederek yüzümü buruşturuyorum, o da bana kaba bir hareket yapıyor, ben de hemen karşılık veriyorum. Bu adamların biraz huysuz olabildiklerini öğrendim, ama aynı zamanda tahmin edilebilir ve kendi tarzlarında iyi insanlar. Alyvos hâlâ askerlik görevine takılı kalmış durumda. Sentorr geminin olması gerektiği gibi çalışmasını saplantı haline getirmiş. Ve Kivian, Kivian parti çocuğu. Tarekh buranın kalbi, barışı sağlayan kişi. Fran ise anne, sanırım, eğer bir anne olması gerekiyorsa.

Ben mi? Henüz ne olduğumdan emin değilim. Aile köpeği, belki. Bununla yaşayabilirim. Tek bildiğim *Lovesick Fool'u* ve ekibini sevdiğim ve son iki ayın her şey düşünüldüğünde oldukça harika geçtiği. Güvendeyim. Arkadaşlarım var. İşe yarıyorum. Sentorr gemiye çıkma ihtimalimize karşı bana blaster kullanmayı bile öğretiyor. Her ne kadar Sentorr ve Alyvos mürettebata katılmam konusunda tuzlu olsalar da, şimdi çok iyi anlaşıyoruz. Bana küçük bir kardeş gibi davranıyorlar. Fran benim en iyi kadın arkadaşım, Kivian ise...şey, o sadece Kivian.

Ben ve Tarekh'e gelince, aramızda garip bir ilişki var. Arkadaştan öte bir şey, daha az bir şey... daha fazla. Birbirimizi sürekli iğneliyoruz. Birbirimizin damarına basarız. Karşımızdakinin zihninin nasıl çalıştığını biliyoruz ve beni zevkten neredeyse altıma işeyecek kadar güldürebilen tek kişi o. O bu gemideki en iyi şey, tartışmasız ve bu gemideki her şey oldukça harika.

Revire doğru ilerlerken ıslık çalmamak için dudaklarımı ısırıyorum. O aptal şaşırtacağım ve erişte oyunlarının peşinde olduğumu bilmesini sağlayacağım. Tarekh hakkında bir şey söyleyeceğim, işlerin sıkıcı olmasına asla izin vermez. Eriştelerimi sabote etmesine rağmen sırtıyıyorum, çünkü biliyorum ki

Bunu bir süredir planlıyordum. Yüzümdeki ifadeyi görmek isteyecek-

Revirin dışında dururken, alçak bir inilti duyuyorum ve ardından ismim fısıldanıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Bu sesin ne olduğunu biliyorum. Sesi tanıyorum ve kimsenin duymasını istemeyeceği kadar alçak sesle konuşuyor. Bunun gizli olması gerekiyordu. Şu anda platonik, rahat arkadaşlığımız tuhaf bir hal aldığı için çıldırıyor olmalıydım. Arkamı dönüp gitmeliyim.

Bunun yerine, kapı panelindeki geçersiz kılma düğmesine basıyorum ve izleyebilmek için sağlık bölmesinin kapısını elle açıyorum.

Koridordaki görüş noktandan Tarekh'in güçlü ve geniş sırtını görebiliyorum. Kasları esniyor ve kuyruğu ileri geri sallanıyor. Üstü çıplak, vücudundaki dövmeler ve zırhlı kaplaması teninin üzerinde ince, güzel bir dans ediyor. Onu daha önce de böyle görmüştüm elbette, çünkü gemide kirli işler yaparken soyunma eğiliminde oluyor, yoksa kıyafetleri dağılıyor. Anlıyorum. Düşünmek istemediğim kadar çok kol parçaladım ve kazaklarımda delikler açtım.

Ben daha çok pantolonunun beline bol gelmesi ve kışının sıkı olmasıyla ilgileniyorum, eli önünde öfkeyle pompalıyor. Diğer eli duvarı kavıyor ve başı eğik, boynuzları havada.

Ve adımın tekrar söylendiğini zar zor duyuyorum.

Yine tüylerim diken diken oldu ama korktuğumu ya da paniğe kapıldığımı hissetmedim. Garip bir şekilde, gururum mu okşandı? Memnun mu? Çok garip. Buraya, *Fool'a* geldiğimden beri seks hakkında hiç düşünmedim, çünkü düşünmek istemiyordum. Neredeyse iki ay oldu ve kendimi yeniden normal bir insan gibi hissetmeye başladım, kullanılıp atılacak bir oyuncak gibi değil. Geçmişimi düşünmüyorum çünkü onu geride bıraktım. Arada sırada rüyalarım girse de artık bitti ve ilerliyorum. Ama onun güzel sırtına ve vücudundaki her bir kasın serbest kalmak için nasıl sıkıldığına baktığımda, karnımın çukurunda bir kıpırtı hissediyorum. Bir özlem.

İyi seksin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Partnerinizin ağırlığının üzerinizde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum ve kalçalarınızın arasını o kadar derine iterken kendinizi çok seksi ve muhteşem bir şekilde harika hissediyordunuz ki sanki tekmişsiniz gibi hissediyordunuz. Bunun samimiyetini, aranızdaki bağı hatırlıyorum.

Çok uzun zamandır ilk defa bunu özlüyorum.

Tarekh'in başı geriye düşüyor ve sert bir homurtu çıkarıyor, omuzları çöküyor. Geliyor. Bir an için düşünüyorum ve sonra ses çıkarmadan kapıyı tekrar kapatıyorum. Aynı hızla paneli yeniden etkinleştiriyor ve elimi üzerinde kaydırıyorum. Bilgisayar "Mürettebat üyesi Cat geliyor," diyor.

Tarekh küfrediyor ve eski bir tuniği kapıp kasıklarının üzerine geçiriyor, ben de dünyanın en iyi aktrisi olarak odaya giriyorum. Az önce gördüklerimi belli etmiyorum ve bunun yerine ona sırtıyorum. "Oh, o boku örtme," diye takılıyorum. "Sanki bunu daha önce görmedim."

Bana sadece gözlerini deviriyor, tuniği sikinin önünde tutuyor ve yıkanmak için su dolabına doğru yöneliyor.

Revir yatağında zıplıyorum ve onu beklerken bacaklarımın ileri geri sallanmasına izin veriyorum. Boynuzlarının dibindeki hafif koyu renk kızarmayı kaçırmadım - kızarmanın mesakkah versiyonu. Yine de sikini göremedim, bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Kendimi neye benzediğini merak ederken buldum - neye benzediğini. (Ne yazık ki) uzaylılarla seks yaptım ama onun ırkından biriyle hiç yapmadım. Bir an için sevindim. Onun ilk olmasını istiyorum.

Sonra bu düşüncenin neden aklıma geldiğini merak ettim. Tarekh ile seks yapmıyorum. Sadece arkadaşız.

Ama sonra sikini okşarken adımları nasıl söylediğini düşündüm. Belki de sadece stres atıyordur? Belki de Fran'den başka mastürbasyon yaptığı tek kadın benim ve o da evli?

Fran'i düşününce, ekibe ilk katıldığımda bana söylediklerini hatırlıyorum. Bu seni uzaktan sevemeyeceği anlamına gelmez.

Saçmaladığını sanıyordum. Şimdi merak ediyorum.

Tarekh birkaç dakika sonra pantolonunu bağlamış ve kemerini takmış olarak geri dönüyor. Yanımdan geçerken beni korkutmayan yarım bir hırıltı çıkarıyor. "Sen

"İçeri girmenin güvenli olup olmadığını sormayı öğrenmelisin."

"Gündüz saatlerinde aletini okşamamayı öğrenmelisin," diye karşılık veriyorum, ama içten içe memnun oluyorum. Adımı söylerkenki boğuk ve küçük halini düşünüyorum. Tanrım, bu çok hoşuma gitmişti. Neyim var benim böyle? Endişeli ve heyecanlı bir karışımla bacaklarımı sallıyorum. Onu bu şekilde yakalamak her şeyi değiştirdi ama ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Bana homurdanıyor, suratsız gibi davranıyor ve bilgisayardaki envanter paneline gidip bir şeyleri kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Ne istiyorsun?"

"Biri yemekhanede bütün eriştelerimi yemiş," diyorum hafifçe. "Kim olduğunu bildiğini sanmıyorum?"

Tarekh omzunun üzerinden bana bakıyor ve sinsi bir sırıtış ağzını büküyor. Sanki karnıma bir yumruk gibi iniyor o zeki gülümsemesi ve ne kadar yakışıklı olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Hayır, ben karar verdim. Yakışıklı değil. Kimsenin standartlarına göre asla yakışıklı olmayacak ve ben bununla iyiyim. Ama çekici olduğunu inkar edemem. Kişiliği, gücü ve eğlenceli zekası. Bana karşı olan koruyuculuğu ve eğer tek istediğim buysa sadece arkadaşım olmaktan duyduğu memnuniyet.

Bu seni uzaktan sevemeyeceği anlamına gelmez.

Tanrım, artık sadece arkadaş olmak istediğimden emin değilim. Kafam çok karışık.

"Ben değildim," diyor ve hala eriştelerden bahsettiğimizi anlamam bir anımı alıyor. Dünyam birkaç dakika içinde değişmişken bunu yapmak komik geliyor. Erişte, onu gizlice benim adıma bir tanesini ovarken yakalamamdan önceydi. Bu gece muhtemelen ben de aynısını yapacağım, sadece nasıl hissettirdiğini görmek için.

Bu düşünce amımı sıkıyor ve bacak bacak üstüne atıp kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Neyin peşindesin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Homurdanıyor. "Envanter."

"Sanki bu domuz ağılında bir şey bulabilirsin de," diye takılıyorum, bir ayağımla uzanıp sallanan kuyruğunu dürtüyorum. Ben onun arkasını toplayıp duruyorum, o yine ortalığı karıştırıp duruyor. Adam kaos içinde büyüyor, ki bu çok sevimli, hayır, komik. Çok komik.

Şirinlik erkek arkadaşlar içindir. O benim
erkek arkadaşım değil. Bu seni uzaktan
sevemeyeceği anlamına gelmez.

Arrrrgh.

"Huzursuz görünüyorsun," diyor ve bana tekrar bakmadan önce paneldeki bir düğmeye dokunuyor.

Ona huzursuzluğumun sebebinin o olduğunu söylemiyorum. O kadar cesur değilim ve henüz kendi kafamı toparlayamadım. Kuyruğunun ileri geri sallanışını izliyorum, yapmayacağı tedirginliği gösteriyor ve farklı bir taktiğe karar veriyorum. "Diğer gezegenleri ve bu kara madde koşusunu bitirdiğimizde ne yapacağımı düşünüyorum."

Dönüyor ve odaya girdiğimden beri ilk kez bana tam olarak bakıyor. "Ah? *Aptal'da* kalmıyor musun?"

"Hayır, sanırım öyleyim," diyorum hemen. "Ama sadece seçenekleri düşünüyorum."

Tarekh başını sallar ve bir paket plas-wraps alır. "Akıllıca. Pek çok yerde bulundum. İstersen bana sorabilirsin. Bildiklerimi anlatırım."

"Bana Ana Dünya'dan bahset," diyorum, halkının geldiği ana gezegeni merak ederek. Mürettebatla konuştuğum kadarıyla Mesakkah'ın diğer gezegenlere de yayıldığını biliyorum ama çoğu hâlâ Ana Dünya'dan geldiklerini ya da sadece bir nesil kadar uzakta olduklarını söylüyor. Anladığım kadarıyla orayla ilgili büyük bir kültürel gurur var.

"Bu konuda ne bilmek istiyorsun?" Kocaman elini ensesine götürüp ovuşturuyor, başını büyüleyici bulduğum bir şekilde öne arkaya eğiyor. Bakmadan duramıyorum.

Kahretsin, neden tüm hareketleri birden büyüleyici oldu? Sırf onu sikini sallarken yakaladım diye mi? Benim neyim var böyle? Temizlemek için başımı sallıyorum. "Yani hepsi sana benziyor, değil mi?"

Kıkırdıyor ve sargı bezi rulolarını açık bir dolaba fırlatıyor, onlar da hemen geri sıcıyor. "Şanslılarsa değil."

Nedense bu beni rahatsız ediyor. Sanki bir insanın sahip olabileceği tek erdem güzel bir yüze sahip olmakmış gibi kendisine çirkin demesinden nefret ediyorum. "O zaman oraya gitmek istemiyorum."

Tarekh gerçekten hareketsizleşti. Gözlerini kırpıştırıyor ve sonra bana bakıyor. Mesakkah kaşlarını oynatamıyor ama ben ağızının hareketlerini yorumlamayı öğrendim ve biraz kafasının karıştığı belli. "Benimle... flört m ediyorsun, Cat?"

Flört m? Flört m??

Sesi o kadar şaşkın çıkıyor ki dudaklarımdaki şiddetli inkâr başka bir şeye dönüşüyor. "Ya yleysem?"

Koca adam sadece çenesini ovuşturur. "Sylediğıme bakmayın ama daha iyisini yapabilirsiniz."

Grr. "Belki de istemiyorumdur. Bunu hiç düşündün m?" Kalbim hızla çarpıyor. Bu konuşmayı nereye götüreceğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, onu çirkin bulduğumu düşünmesini istemediğim. Asla. Asla.

Memnun olmuş ya da gururu okşanmış, hatta şaşırmış gibi görünmek yerine, ifadesi mesafeli bir hal alıyor. Etkileyici ağız dzleşiyor ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Kuyruğu kızgın bir kedi gibi ters yöne savrulmadan önce iki kez aynı yöne savruluyor. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Beni ya da bu gemideki başka birini minnettarlığından dolayı becermene gerek yok. Yerini çalışarak kazanıyorsun. Sırtından kazanmak zorunda değılsin."

Öfke zihnimde patlıyor ve revir yatağından sıçrıyorum. "Bu ne cüret?"

fkem karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tarekh bana doğru uzandı. "Ne? Sadece söylüyorum-"

İki elimle onu itiyorum, avuç ilerim onun sıcak, tüylü göğsünde. Tanrım, bunun bile güzel hissettirmesinden nefret ediyorum. "Seni lanet olası pislik. Bunun gerçekten yapacağım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Gemişimden sonra mı? Son iki aydan sonra? Seni acıyarak becereceğimi mi sanıyorsun, çünkü hey, bir sik daha ne ki ve Tarekh'in iyi bir yatağa ihtiyaı var? Siktir git." Beni durdurmak için yakalamasına fırsat vermeden onu iterek yanından uzaklaştım. "FUUUUCK!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum ve revirden hışımla çıkarken duvara bir yumruk indiriyorum.

Lanet olası pislik. Yazık gerçekten. Adamla flört etmek buraya kadarmış. O kadar kızgınım ki çığlık atabilirim.

Yaparım. Tekrar söylüyorum. Çünkü evrene hırlamak iyi hissettiriyor.

Sonra hışımlla odama giriyorum - eskiden Tarık'ındı - ve beni rahatsız etmemesi için onu kapının kilidinden kilitliyorum.

TAREKH

C At'ın sert tepkisi beni şaşırttı. Neden bu kadar kızgın?
Beni yakaladığı gerçeğinden dolayı hala sarsıldım ve toparlanmaya çalışıyorum.

Mastürbasyon yapıyordu. Bir şey yokmuş gibi davrandı, ama birkaç dakika önce onun adını inlediğimi duyabilirdi. Ona takıntılı olduğumu bilmesini istemiyorum. Beni revirde kendi iğnemle bıçaklamaya çalıştığından beri onu benim olarak gördüğümü. Benimle bu şekilde ilgilenmiyor, bu yüzden bu sadece derinlere gömüp gülümseyeceğim başka bir şey. Onun güvende ve mutlu olması benim için yeterli.

En azından kalbim. Belki sikim değil ama kalbim olduğu kesin.

Onun cilveli teklifi işleri daha da kötüleştiriyor. Çünkü önerdiği şeye evet demeyi her şeyden çok istiyorum. Ama bunun yanlış olduğunu da biliyorum. Sadece hazır olmadığı için değil, aynı zamanda benim gibi hissetmediği için. Eğer bana dokunursa, gözlerinde o ölü bakışı görmek istemiyorum. Fahişelerde gördüğüm "Buna katlanacağım çünkü buna mecburum" ifadesini. Bana dokunmasını istiyorum çünkü o da beni benim onu istediğim kadar çok istiyor.

Ve beni asla böyle istemeyeceğini biliyorum.

Fran yüzünde şaşkın bir ifadeyle koridorda koşuyor. Revirden geçerken bana baktı. "Cat'in nesi var?"

"O iyi," diyorum.

Şimdi Fran bana inanmaz bir bakış atıyor. "Avazı çıktığı kadar küfrediyor. Bu sana onun iyi olduğunu mu söylüyor?"

Omuz silkiyorum. "Tamam, bana kızgın. Her iki durumda da sorun yok."

Fran sanki Cat'in peşinden gidip gitmemeye karar veriyormuş gibi koridora bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Ona ne söyledin?"

Boynuzlarımın ısındığını hissedebiliyorum. Sadece birazcık. "Bir şey yok. Onu kızdıracak bir şey önermiş olabilirim."

Sırıttırıyor. "Bütün eriştelelerini yediğini mi öğrendi?"

Kel kafamı ovuşturuyorum. "Hayır, tam olarak değil. Yani, yaptı ama kızdığı şey bu değil." Acaba bunu bir sır olarak saklamalı mıyım diye düşünüyorum ama yine de Fran bir insan. Kedi gibi bir şey değil de insan gibi bir şeyse neyi yanlış yaptığımı anlayacaktır. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Elbette." Beni revire kadar takip ediyor ve eski tuniklerimden birini kenara atıyor. "Tanrım, ne kadar pasaklısın. Cat burayı senin için toplamadı mı?"

Omuz silkiyorum. Olabilir. "Beni böyle şeylerle kızdırmayı seviyor."

"Daha çok seninle ilgilenmeyi seviyor gibi," diyor Fran, kollarını göğsünde kavuşturup Kivian'a o kadar benzeyen bir hareketle duvara yaslanıyor ki şu anda kafam o kadar karışık olmasa gülerdim.

"Bana göz kulak olmak mı?"

"Tabii ki. Hepimizin içinde ona en yakın olan sensin. Çocuklarla ve benimle iyi geçiniyor ama her şey için sana başvuruyor. Bunu fark etmedin mi?"

Cat'in ortalığı toparladığını gördüm elbette. Birkaç gün içinde benim enkaz halindeki odamı temizledi ve düzenledi. Düzenli olmayı ve başımın etini yemeyi sevdiğini ve bu yüzden sürekli benim alanıma girip dağınıklığımı topladığını düşündüm. Sadece benimle uğraştığını ve insanların bunu bildiğinden emin olduğunu düşündüm.

onun bir değeri vardı.

Ama Fran'in bana sırtışına bakılırsa, sanırım yanılıyorum.

"Sanırım benimle flört ediyordu," diye itiraf ediyorum. "Ve ona acımasını istemediğimi söylemiş olabilirim."

Fran avucunun içiyle alnına vuruyor ve içime ağır bir korku duygusu yerleşiyor. "Seni lanet olası aptal!" diye bağıyor.

"Ne?"

"Senden hoşlanıyor."

Kafam karıştı. "Tabii ki benden hoşlanıyor. Biz arkadaşız.

"Hayır, seni aptal. O senden hoşlanıyor."

Bu da şu çeviri işlerinden biri olmalı. "Açıkla."

Fran gözlerini devirir. "Bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyorum. Tamam, senin için heceleyeyim. O senin gemideki gölgen. Herkesle iyi geçiniyor ama zamanını seninle geçiriyor. İkiniz arasında hepimizin fark ettiği tuhaf bir şey var. Erişte oyunları gibi."

"Çünkü biz arkadaşız-"

"Yani aynı şeyi Aly ve Sentorr'a da mı yapıyorsun? Kiv'e? Bana mı?"

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü tabii ki hayır. Cat'in verdiği tepkiyi vermezlerdi. Aly homurdanır, Sentorr kekelerdi. Kivian gülerdi ve muhtemelen Fran de gülerdi. Sadece Cat'in gözlerinde vahşi bir parıltı olur ve benden en iyi nasıl intikam alacağına karar verirdi. Bunun en sevdiğim tepki olduğunu kabul ediyorum. Onun gülüşünü görmek için yaşıyorum. "Bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyor."

"Doğru. Peki ya çirkin olduğunu söylediğinde kızarsa? Ya da Aly bu konuda bir espri yaptığında? Her zaman onu düzeltir ve kızar."

Öyle. Aslında hiçbir şey Cat'i şaka bile olsa birinin beni aşağılaması kadar kızdıramaz. Buna o kadar alışmışım *ki* aldırmıyorum, çirkinim ama bu Cat'i çok kızdırıyor. "Çünkü o çok tatlı."

Bu sefer Fran homurdanır. "O bir porsuk kadar tatlı. İnan bana

kör olduğunu söyle. Oh, ve bir aptal."

Fran'ın söylediklerinin gerçekliği yüzüme çarptı. Cat... benimle çiftleşmek mi istiyor? Acımak için değil de daha fazlasını hissettiği için mi? Ne yapacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Dişiler genellikle benimle birlikte olmaktan kaçınırlar. Ama Cat farklı. O... yani, mükemmel. "Ne yapmalıyım?"

"Onunla konuşmak mı?"

Konuşmak iyidir. Sanırım. Nedense gergin hissediyorum. Tüm sert tavırlarına rağmen Cat hem bedenen hem de ruhen kırılgan. Bir erkek onun yanında dikkatli davranmalı çünkü kendi mutluluğumu göz ardı etmek anlamına gelse bile onun mutluluğundan başka bir şey istemiyorum.

Fran haklı. Onunla konuşmalıyım. Hiç değilse böylece benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ve bundan sonra ne olacağını öğrenebilirim. Şu anda Cat'in benden hiç hoşlanmadığını düşünüyorum. Belki de artık çok geç.

CAT bütün öğleden sonra odasından -benim odamdan- çıkmadı. Kapıyı çaldığımda cevap vermiyor ve iletişim sistemi aracılığıyla ona mesaj gönderdiğimde okunmadan gidiyor.

İnatçı insan.

Akşam yemeğine gelmeyince -ve sabunu benimkinde bulunca- konuşma zamanının geldiğine karar verdim. Kapısına gidip tekrar çalıyorum. Cevap vermeyince havalandırma kanallarından birine geçip sesleniyorum: "Beni içeri almazsan odanın kapısını sökeceğim. Tüm aletlerim yanımda."

Bu onun dikkatini çekti. Bir an sonra eski odamın kapısı açılıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Lise günlerime geri dönüyorum, bunun için teşekkürler."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Bu komik, çünkü söyleyecek bir şeyim yok." Omuzları sert, kolları çapraz ve duygularının hâlâ incindiği belli. Kapı aralığında meydan okurcasına duruyor, sanki onu kenara itmeme için bana meydan okuyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Seni incitmek istemedim, Cat. İçeri gelebilir miyim? Konuşabiliriz."

Omuz silkiyor ve kenara çekilerek yatağa doğru ilerliyor.

Odam her zaman gemideki en küçük odalardan biri olmuştur ama bunu hiç umursamadım çünkü saklanmak için bir nedenim yoktu ve alana ihtiyacım olduğunda gidebileceğim bir revir vardı. Yine de burası Cat için mükemmel görünüyor... ve yine de etrafa baktığımda, her şeyimi sakladığını fark etmeden edemiyorum. Yatak battaniyelerimle kaplı, duvar ekranı en sevdiğim sahneye ayarlanmış. Esnek duvarlardan birine bir raf programlanmış ve tüm alet ve edevatlarımı düzgün, temiz sıralar halinde yerleştirmiş. Dolabı çekip çıkardığımda tüm giysilerimi göreceğimi hayal ediyorum. O burada yaşıyor olsa da hepsi hala benim. Bundan hem gurur duyuyorum hem de biraz rahatsız oluyorum. Bu kadar çok eşya var ve hiçbiri Cat'e ait değil. Kalmayı planlamadığı için mi? Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

Yatağa geri dönüyor ve başucuna kıvrılıyor, narin bacaklarını altına sıkıştırıyor. Kedi o kadar güzel ve kırılgan görünüyor ki yanına oturup ona sarılmak ve endişelerini yok etmek istiyorum. Ama bunu yapamıyorum, onun yerine oturacak başka bir yer arıyorum. Oda o kadar temiz ki, uzun zamandır ilk kez zemini görebiliyorum ve karşı köşede sahip olduğumu unuttuğum alçak bir tabure var. Onu alıp öne çekiyorum ve Cat'in karşısına oturuyorum. "Üzgün olduğumu söylemek istedim."

Duymayı beklediği şeyin bu olmadığı açık. Başını eğdi ve bana göz kırptı. "Özür mü diliyorsun? Neden özür diliyorsun? Her şeyi berbat eden bendim."

"Her şeyi berbat etmedin." Kafa derimi kaşıyorum, sonra koltuğumda kayıyorum. Beni çok geriyor. Kuyruğumun ileri geri sallandığını hissedebiliyorum. "Ben sadece... bilirsin işte. İstasyona yaklaştığımız ve kalamayacağından endişelendiğin için teklif ettiğini düşündüm."

"Oh. Hayır." İki kelimesi de ekşi.

Ben de bu özrü içime atıyorum. Kelimeleri tükürmek zor olsa da aklımdan geçenleri söylemem gerekiyor. "Bak, ah... işte böyle." Çenemi ovuyorum. Tekrar ovuyorum. Ben iri bir erkeğim, ama bu küçük dişiye nasıl hissettiğimi itiraf etmek şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha zor. "Çoğu dişi benim çirkin olduğumu düşünür-"

"Sen çirkin değilsin," diye karşı çıkıyor Cat şiddetle.

Elimi kaldırıyorum. "Öyle düşünmediğini biliyorum ve sanırım senin gibi mükemmel birinin benim gibi çirkin biriyle flört edeceğine inanmakta zorlanmamın bir nedeni de bu." Ağzını tekrar açtığında başımı sallıyorum. "Devam etmeme izin ver, çünkü bunu söylemem gerekiyor ve ikinci kez söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Sessizleşiyor ve yastıklardan birini göğsüne bastırıyor. Neredeyse onun kadar büyük.

Bir elimi tekrar kafa derimin kıllarına sürüyorum. "Daha önce de dişilerle çiftleştim. Eğer paran ve sikin varsa, arada bir amcık satın almak zorundasın. Asker olduğum zamanlar ve sonrasında. O istasyonlarda karşılaştığınız kadınların çoğu birkaç kredi için ne isterseniz yaparlar. Her zaman isteklidirler... Ta ki beni görene kadar. Yüzüme bir kez bakarlar ve fiyatı yükseltirler, ya da çok meşgul olduklarına karar verirler, ya da parayı bir şekilde alırlar ve sonra sadece 'katlanırlar'. Yüzlerindeki ifadeden ve gözlerini kaçırma şekillerinden bana bakmamak için ellerinden geleni yaptıklarını anlayabiliyorum. Buna." Yüzümü işaret ediyorum. "Orduya yeni katıldığımda kendime umurumda olmadığını söyledim. Param iyiydi ve normal kadınlar bana bakmasa bile amcık için para ödeyebilirdim. Ama sonra savaştan döndükten sonra biriyle yattım ve..." Başımı salladım. "Bana bakmadı bile. İşim bittiğinde ayağa kalktı ve kendini öyle bir ovalamaya başladı ki, pislik içinde olduğumu düşünebilirdiniz. O zaman sadece birimizin iyi vakit geçirdiğini fark ettim. Ondan sonra kendime, sikimi kendime saklayacağıma ve para söz konusu olsa bile kendimi asla başka bir kadına dayatmayacağıma söz verdim."

"Bu beni kızdırıyor."

Şaşırarak baktım. Burada ona içimi döküyorum, en utanç verici deneyimlerimi itiraf ediyorum ve onun söyleyeceği şey bu mu? "Ne var?"

"Neden herkes sana cüzzamlıymışsın gibi davranıyor? Yani yüzün biraz dağınık. Bu senin harika bir insan olmadığın anlamına gelmez. İnsanlar tam bir pislik." Yastığı yumrukluyor ve sonra yatağın kenarına doğru kayıyor. "Bu kadınlardan herhangi biri gideceğimiz istasyonda mı? Eğer öyleyse, onları bana göstermelisin ki kafalarını patlatabileyim."

Elimde olmadan biraz gülümsedim. "Çok vahşi. Gururum okşandı, ama bu

gerekli, Cat. Bunu sana benim için üzöl diye söylemiyorum-" Öfkeli bir ses çıkarıyor.

"Doğru. Birbirimiz için üzölmek yok. Sadece kaba davrandıysam ve duygularını incittiysem, beni yakaladıktan sonra sarsıldığım için olduğunu söylemek istedim. Kendimi savunmasız hissettim. Ne düşüneneğimi bilemedim." Elimi tekrar başımın üzerinde ovuşturdum. "Yapmak istemediğin bir şey için kendini baskı altında hissetmeni istemedim. Ben o tür bir erkek değılim."

"Bunu henüz anlamadığımı mı sanıyorsun? Bu noktada 'o tür bir erkeğın' geldiğini bir mil öteden görebiliyorum. Onlarla çok fazla deneyimim oldu. Bu yüzden senin yanında kendimi güvende hissediyorum." Yüz ifadesi utangaçlaşıyor. "Bu yüzden senden hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Yumuşak sözleri karşısında sıcak bir zevk dalgası hissediyorum. Zevk... ve şaşkınlık. Bu gemideki onca erkek arasından benden mi hoşlanıyor? Alyvos ve Sentorr çok daha çekici.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Sanırım anlıyorum." Dudağını ısıırıyor. "Aslında emin değılim. Kulağa korkunç geliyor, değıl mi?"

"Hayır. Anlıyorum." Çünkü onu tanıyorum. İstasyonda ona ne olduğunu tahmin edebiliyorum ve güvenmek için mücadele ettiğini biliyorum. Onu korkusuyla savaşıırken gördüm ve benim gözümde inanılmaz cesur biri. Elbette korkuyor ve emin değıl. Bunu asla ona karşı kullanmam. Anlıyorum. Öyle olmasaydı şaşırdım. "Bana kendini açıklamak zorunda değılsin."

"Hayır mı?" diye soruyor ve sesi yarı alaycı. "Bilmiyorum, bazen yaşadıklarım yüzünden kafamın o kadar dağınık olduğunu ve asla normal olamayacağımı düşünüyorum, bazen de tek düşündüğüm senin yaptığın gibi birkaç sessiz saate ihtiyacım olduğu."

Sözleri karşısında şok oldum... ve sikim hemen sertleşti. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum ve koltuğumda kayıyorum. "Sorabilir miyim... istasyonda sana ne oldu? Ayrıntıları kastetmiyorum. Sadece oraya nasıl gittiğini bilmek istiyorum... ama sadece bana anlatmak istersen."

Cat omuz silkiyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Sanırım bu konuda konuşabilirim. Ama aramızda kalmasını tercih ederim."

"Elbette." Bana sırrını açacak kadar güvenmesine çok sevindim. "Asla söylemem."

Başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Sanki her şey uzun zaman önce başka birinin başına gelmiş gibi geliyor. Ben hep burada, *Fool'da* sizlerle birlikteydim ve tüm bu diğer şeyler bir filmde başka birinin başına gelmiş gibi. Ama bazen rüyamda görüyorum ve ben olduğumu hatırlıyorum." Titriyor.

Onun acısından nefret ediyorum. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin-"

"Hayır, biliyorum," diyor sözümü keserek. "Eğer sen ve ben bir şey olacaksak, eğer bir şey olmak istiyorsak, bunu bilmelisin." Ama bana bakmıyor. Bakışları uzaklaşıyor.

Sonra konuşmaya başlıyor ve bir yanım keşke hiç sormasaydım diyor. Anlattığı şeyler o kadar korkunç, o kadar aşağılayıcı ki beni hasta ediyor. Onun hikayesi de Fran'inkiyle aynı şekilde başlıyor -bir gece yatağından alınmış- ve kısa süre sonra bir kabusla dönüşüyor. Fran'in aksine, günler sonra kurtarılmamış. Haal Ui'de bir fahişeye satılmış ve hayatta kalmaya zorlanmış. Artık duymak istemediğimde bile bana her şeyi anlatıyor.

Narin, ateşli Kedimi o düz sesle anlattığı dehşetin içinde hayal ediyorum ve bu beni öfkeliyor. Öfkeli. Öfkeden titrememek için yumruklarımı sıkarak zorunda kalıyorum. Bunun yerine, kendimi dinlemeye devam etmeye zorluyorum çünkü bir kez anlatmaya başladı mı, duracak gibi görünmüyor. Hatırlayabildiği her kötü müşteriyi, ona vuran ya da tokat atan her kişiyi -ya da daha kötüsünü- anlatıyor. Bana her şeyi anlatıyor.

Her şeyi.

Bir yanım, beni korkutmak istediği için mi her kirli ayrıntıyı anlattığını merak ediyor. Tam tersi oluyor. Her geçen an ona karşı daha korumacı hissediyorum ve ölmek zorunda kalsam bile -ya da bu evrendeki herkesi de yanımda götürsem bile- o hayatı bir daha asla tatmayacağına dair kendime söz veriyorum. Günlerinin geri kalanını güvende ve mutlu geçirecek.

"Ve sonra," diyor küçük bir omuz silkmeye. "Seninle tanıştım."

"Hatırlıyorum," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Cat biraz şaşırmış görünüyor. "Gidiyor musun?"

Nereye gidiyorsun?"

Alyvos'un yaptığı gibi parmak eklemlerimi kırıyorum. "Gidip bir şeyleri yumruklamam lazım."

CATRIN

I Diğerleri Tarekh'in kargo bölümündeki her sandığı yıktığını söyledi. Sadece ilkel gezegenlerden gelen ahşap olanları değil, daha "medeni" ticaretten gelen sağlam plas olanları da federasyonlar. O kadar çok şeyi yumrukla ve yok eder ki Alyvos endişelenip onu durdurmaya çalışır ve o da yüzüne yumruk yer. Saatler sonra Tarekh işini bitirdiğinde revire çekilir ve eklemlerini iyileştirici film ve uyuşturucu jel ile sarar.

Diğerleri onun hareketlerine şaşırır. Tarekh iyi olan, nazık olan. Anlamıyorlar.

Benim içim ısındı.

Anlıyorum. Bana zarar verenlere zarar veremediği için yapabildiği her şeyi parçaladı. Üzülmeliyim ama kafayı yemiş durumdayım çünkü bu beni mutlu ediyor. Yaşadıklarımı anlattığım tek kişi o. Anlatmayı planladığım tek kişi de o. Ve onun tepkisi garip bir şekilde kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Sanki başka biri beni anlıyormuş gibi.

Yine de odama geri dönmediğinde, uzun uzun düşünüp beni istemediğine karar verdiğinden endişelenmeden edemiyorum. Onun için çok kirli ve kullanılmış olduğumu. Çirkin mesakkahların bile standartları vardır. Şüphe ve

EndiŖe içimi kemiriyor ve saat ilerleyip mürettebatın geri kalanı yataklarına gittiğinde bile uyuyamıyorum, Sentorr hariç, o köprüde kalıyor çünkü adamın hayatı yok.

Yatağıma uzanıp Tarekh'i düşünüyorum.

Aslında, sanırım Tarekh'in yatağında yatıyorum. Hâlâ revirde uyuyor, orası rahatsız ve steril. Sorun etmediğini söylüyor. Onunla yer değiştirmeyi teklif ettim ama reddetti. Mahremiyete ihtiyacım olduğunu söylüyor. Belki de öyle, ama bu gece burada benimle olmasını isterdim, bunu düşünmek beni korkutsa bile. *Fool'un* mürettebatı o kadar küçük ki sosyal dinamikteki herhangi bir dalgalanma çok büyük hissettiriyor. Kahretsin, iki ay oldu ve Kivian hala Aly ve Sentorr'un burada olduğum için huysuzlandıklarından şikayet ediyor. Ya Tarekh ve ben işleri bir sonraki seviyeye taşımaya çalışırsak ve ben bunu başaramazsam? Benden nefret mi edecek?

Bilmiyorum. Bilmemekten nefret ediyorum. Daha fazla soru yerine cevaplar olmasını istiyorum.

Odamın kapısına bakıyorum. Kalkıp revire mi gitsem? Tarekh'le konuşayım mı? Ellerinin nasıl olduğuna bakayım mı? Yoksa çok mu korkağım?

Ben...çok korkak olabilirim. Yatağımda dönüyorum ve merkezi iletişim için kontrollerin kolayca erişilebildiğı duvar paneline doğru ilerliyorum. Tuşların üzerindeki alfabeyi tanımıyorum -mesakkah yazı dili öğrenilecekler listemde daha alt sıralarda- ama Tarekh yardımsever bir şekilde onu revirde aramam için gereken tuşları renklendirdi. Daha önce de iletişim kurmuştuk ama hiç yatma vaktinden sonra olmamıştı. Bu şekilde biraz daha samimi hissettiriyor ama yüz yüze görüşmek kadar samimi değil.

Tuşlara basıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

Tarekh beni şaşırtarak hemen telefonu açtı. Hâlâ uyanık. "İyi misin, Cat?" Sert sesinde endiŖe var. "Video ekranını açmamışsın."

"Biliyorum." Çünkü Ŗu anda onun yüzüne bakmak istemiyorum. Kendimi çok kırılgan hissediyorum. "Ve ben iyiyim." Tereddüt ediyorum çünkü onu kontrol etmek istiyordum ama o benim için endişeleniyor. "İyi miyiz?"

Bir duraklama oldu. "Daha önce hissettiğimden farklı hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun?" Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

"Cat, sanırım sen tanıdığım en sevdiğim insansın. Bana söylediğin hiçbir şey bunu değıştirmedi."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Teşekkürler." "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece endişeliyim..."

"Bir şeylerin değışeceğini ve artık arkadaş olamayacağımızı mı?"

Gülmekle ağlamak arasında kaldım. Gülüyorum çünkü beni çok iyi tanıyor ve ağlıyorum çünkü o çok haklı ve ben çok korkuyorum. Karışık sinyaller göndereceğimden ya da flörtün çok ileri gideceğinden ve sonra durmak isteyeceğimden ve onun durmayacağından ve sonra her şeyin çirkinleşeceğinden korkuyorum. Kendime hep başkaları bana dokunduğunda bunun sadece seks olduğunu söyledim. Bir bedensel işlev, osurmak ya da geçirmekten daha fazlası değil. Bunu kaba bir şekilde düşünmek kendimi olanlardan uzak tutmama yardımcı oldu.

Ama Tarekh'e dokunursam ve o da bana dokunursa her şeyin farklı olacağını biliyorum. Bu zihinsel sınırlar ortadan kalkacak. Belki de beni en çok korkutan şey budur.

"Beni bir arkadaş olarak asla kaybetmeyeceksin, Cat. Söz veriyorum." Sesi sıcak, biraz sert ama o kadar iyi ki onu bir battaniye gibi kullanmak ve kendimi ona sarmak istiyorum. "Beni istersen buradayım. İstemezsen de buradayım. Tüm bunlar hakkında fikrini değıştirirsen ve sadece bir arkadaş istersen buradayım. Daha fazlasını istersen de buradayım. Baskı yok."

"Tamam," diye nefes alıyorum. Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum" demek istiyorum ama bu sadece benim dağılmış kafamdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce konuşmayı bitiriyorum.

Tarekh her şeyin güvenli olduğunu söylerse ona inanırım. Ne olursa olsun benim arkadaşım olacağını söylerse, belki... belki bunu test ederim. Arkadaştan öte olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için. Bu fikir hoşuma gitti. Yastığıma sıkıca sarılıp yatağımın boş olmadığını ve büyük mavi bir uzaylının yanımda kıvrıldığını, bedeninin benimkini koruduğunu hayal ederek uyuyorum.

Yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyorum.

CATRIN

Fya da önümüzdeki birkaç hafta, işleri rahatlık alanımın dışına itiyorum. İlişkimizdeki sataşma bir çentik atıyor ve seksi, flörtöz bir şeye dönüşüyor. Ben liderliği alıyorum çünkü Tarekh'in bir şeyleri çözmem için bana alan tanıdığını biliyorum.

Ayrıca bir azizin sabrına sahip, çünkü ben onun işini kolaylaştırmıyorum. Aramızdaki görünmez çizgiyi aşmamaya, işleri ne kadar ileri götürebileceğimi görmeye ve yine de kendimi güvende hissetmeye kararlıyım. Sürekli patlamasını, hayranlık duyması gerekirken yakalamasını bekliyorum. Aramızdaki eğlenceli oyunbazlığı yok etmesini.

Ama asla yapmaz.

Ona böyle sataşmamın yanlış olduğunu biliyorum. Ateşle oynadığımı, her şeyin eski haline dönebilmesi için beni yakmasını beklediğimi biliyorum. Belki de bu yüzden kanallardan önce bacaklarımla çıkmaya başlıyorum, böylece aşağı inmeme yardım etmek için kıcımlı tutması gerekiyor. Belki de bu yüzden her gece reviri arayıp ona seksi şeyler fısıldıyorum, çünkü boğuk iniltilerini duymak hoşuma gidiyor.

Belki de bu yüzden ona mastürbasyon yaptığım bir ses dosyası gönderecek kadar cesur oluyorum.

Yaptığım her şey beni daha da zorluyor. Ve Tarekh her seferinde sabırla ve beni derinden sarsan o harika, büyüleyici eğlenceyle karşılık verdiğinde, ona biraz daha aşık oluyorum.

Henüz bir hamle yapmaya hazır değilim. İlk hamleyi benim yapmam gerektiğini biliyorum. Korktuğu için değil, beni zorlamak istemediği için. Çünkü neler yaşadığımı biliyor ve bir öpücüğe ya da okşamaya yanıt vermemin çoğu kızdan çok daha uzun sürebileceğini biliyor... ya da bir daha asla yanıt vermeyebileceğimi.

Göreceğiz bakalım. Bir noktada, ya o ya da ben kırılaacağım ve bunun o olacağını sanmıyorum. O benim gibi sabırsız değil. Tanıdığım en sabırlı adam.

Bu da daha çok çabalamam gerektiği anlamına geliyor. Güvende olduğunuzu bildiğinizde bu eğlenceli bir şey.

TAREKH

T insan dişi şapka beni öldürecek.

Su dolabındayken sikimi elime aldım ve şiddetli bir çekiş. Bugünlerde boşalmam için fazla bir şey gerekmiyor. Tek yapmam gereken Cat'in yemekhanede eğildiğinde meme uçları neredeyse dışarı fırlayacak şekilde tuniğinin önündeki fermuarı biraz daha aşağı indirirken bana sırttığını hayal etmek. Ya da bana gönderdiği ses dosyasını dinliyorum, zaten o kadar çok dinledim ki aklımda kalıcı olarak yer etti. Ya da koridorda yanlışlıkla ona sürtündüğümde çıkardığı seksi küçük nefesi düşünüyorum... ve bana tekrar sürtünebilmek için nasıl kasıtlı olarak durduğunu.

O zalim küçük bir şey ve ben bunu seviyorum.

Cat'in oyunları beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Birkaç galaksi ötedeki bir başka uzak istasyon olan Rii Ketta'ya doğru ilerlerken son birkaç haftadır ondan gelen cesareti seviyorum. Haal Ui kadar keyifsiz değil ama yine de hiçbir şekilde şık diyebileceğim bir yer değil. İstasyona vardığımızda ne olacağı konusunda biraz endişeliyim. Cat gidecek mi? Biz oradayken biri ona bir şey yapacak mı? Ona karşı inanılmaz korumacı hissediyorum.

Tabii ki ben de onun beynini dağıtmak istiyorum. Ama onun güvenliği önce gelir.

Bu yüzden bana ne kadar eziyet ederse etsin dokunmuyorum. Bu yüzden günde birkaç kez kendi sikimi çekistirmek için revire geri dönüyorum. Ya bu ya da ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmak ve onu korkutmak istemiyorum. Çirkin bir yüzüm ve iri bir vücudum olması yeterince kötü. Kötü anılarının yeniden canlanmasına neden olacak tek bir şey bile yapmayacağım. Mutlu ve flörtöz Cat'i görmeyi çok seviyorum. Bir odaya girdiği anda tüm dünyam değişiyor ve benim gibi bir erkeğin onun ilgisine sahip olacak kadar şanslı olduğunu düşünmek bile alçakgönüllülük.

Bunu riske atacak hiçbir şey yapmayacağım.

Sadece onu düşünmek bileğimin birkaç hareketiyle dökülmem için yeterli oluyor ve sonra su spreyinin içinde durup tohumlarımı yıkıyor ve derin nefesler alıyorum.

Sentorr'un sakın sesi telsizden geliyor. "Rii Ketta görüş alanımızda. Kısa süre içinde yanaşacak."

Hayal kırıklığı hırıltımı geri çekiyorum. Daha çok erken. Ya Cat kalmaya karar verirse? Onun için gülümser ve mutlu olurum ama içimdeki her şey ölür. Onu durdurmayacağım ama giderse de eskisi gibi olamayacağım.

Ama ihtiyacı olan buysa, almasını sağlarım.

Kısa bir süre sonra revirden çıktığımda, cebimin üzerindeki logoya bakılırsa bir su taşıma gemisi olduğunu düşündüğüm *The Distance*'ın gemi üniformasını tamamen giymiştim. Oldukça iyi oturuyor ve eğer herhangi bir yanlış davranış varsa, beni *Fool'a* kadar takip etmiyor. Kivian koridordan geliyor, telaşlı kollarını düzeltiyor. Etek uçları süslerle bezenmiş yeni bir kıyafet giymiş ve kollarında bütün bir mesakkah manken filosunun giyeceğinden daha fazla kıvrım var. Fran ona baktığımda gözlerini eğlenerek deviriyor. Arkadaşının süslü kıyafetlerinin aksine, boynuna kadar fermuarlı, sade, soluk yeşil bir tulum giyiyor.

Bu bana Cat'i ve onun fermuarını açıp tenini nasıl gösterdiğini düşündürüyor. Biraz daha terlemeye başladım.

Diğerleri köprüde, ama benim tek gördüğüm Cat. Döndüğünde parıldayan soluk pembe, ipliksi bir tunik giymiş. Bu bana Fran'in bir süredir içinde tuttuğu ve giymek için doğru anı beklediği bir şey olduğunu düşündürüyor.

Bu. Cat'e ve solgun rengine çok yakışıyor ve onu görünce ağzım istekten kuruyor. Cat yüzünü sanki gerçek pencerelermiş gibi port ekranlarına yaklaştırmış. Dışarıda yavaşça dönen elmasa, yani Rii Ketta'ya bakıyor. Ona doğru çekiliyorum ve parmaklığa kenetlediği elinin biraz titrediğini fark ediyorum.

Eminim korkuyordur. Heyecanlı, evet, ama korkuyor. Bu uzun mesafeli teslimatı yaparken aylardır küçük bir balonun içindeydik. Dış dünyayı ya da bu gemideki insanlardan başkasını düşünmek zorunda kalmadık. Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Hiç uzay istasyonu görmedim. Sanırım birkaç tanesinde bulundum ama hiç bakma fırsatım olmadı..." Duraklıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Hepsi çok mu güzel?"

"Dışı güzel, içi aynı bok" diyorum neşeyle. "Endişelenecek bir şey yok."

Bana gülümsüyor ama ikna olmuş görünmüyor.

"Pekâlâ," diyor Kiv ve ellerini birbirine kenetliyor. "Gitmeye hazır mıyız? Alıcımız yarına kadar burada olmayacak, o yüzden bu gece tamamen eğleneceğiz. Bu da içecek dağıtıcıları, müzik ve kantinde açık bir hesap anlamına geliyor." Ellerini neşeyle birbirine sürüyor. "Belki birkaç tur sopa bile içebiliriz."

Fran ona, "Bu sefer pişman olacağın bir şey için bahse girme, aşkım," diyor ve kalçasını hafifçe onunkine çarpıyor. Adamın kuyruğu hemen kadının beline dolanıyor.

"Peki ya insanlar?" Soruyorum, çünkü geri kalanımızın bir süreliğine *Fool'un* sınırlarından kaçması ve onların gemide sıkışıp kalması adil görünmüyor. Eğer durum buysa, ben Cat'in yanında kalacağım. Onu bırakmam.

Fran cebinden parlak metal bir tasma çıkarıp boynuna geçiriyor ve dekoratif zinciri Kivian'a uzatıyor. "Arf arf," diye şaka yapıyor, bir insan hayvan gibi davranarak. "Cat için de bir tane var, eğer birlikte oynamak isterse. Soru sormamanın en kolay yolu bu ve seninle uğraşılmasını engelliyor." Fran ikinci tasmayı çıkarıp Cat'e uzatıyor. "Eğer gemide kalmayı tercih edersen, bu da sorun değil. Sen ve Sentorr takılabilirsiniz."

Sentorr sadece huzur ve sessizlik hakkında bir şeyler mırıldanır.

Cat tasmayı alıyor, hafifçe parmaklıyor. Fran'e tasmanın kötü bir fikir olduğunu, Cat'e kötü anılar yaşatacağını söylemek dilimin ucuna kadar geliyor. Kılık değiştirmek için bile olsa bu kadar aşağılayıcı bir şeye ihtiyacı olmadığını. O kadar güzel giyinmiş ve süslenmiş ki bu geceyi onun için mahvetmemeliyiz. Ama sonra Cat tasmayı boynuna geçiriyor ve zinciri bana uzatıyor. "Sahibim olmak ister misin?"

Ağzım kurudu. "Sen... emin misin?"

Gözleri o flörtöz ateşle parlıyor. "Eğlenceli olabilir."

"Cat, güvenli bir kelime bulabilirsin," diye öneriyor Fran. "Eğer işler senin için çok zorlaşırsa, bunu yüksek sesle söyle ve birisi seni gemiye geri götürsün."

"Güvenli bir kelime," diye düşünüyor ve boynundaki tasmayı parmaklıyor. "Bu iyi bir fikir. İnsani bir şey mi?"

Fran, "Bu işe yarar." diyor.

Cat bana yine şakacı bir bakış atıyor ve ben yine soğuk terler dökecekmişim gibi hissediyorum. "Deri baba?"

Fran homurdanıyor.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Eğlenmek için kadınının bağlayan ve ağzını tıkayan bir adam." Omuz silkiyor ve zincirin ucunu bana uzatıyor. Zinciri elime aldığım da parmaklarımız birbirine değiyor ve onun yeniden titrediğini hissedebiliyorum.

"Başka bir kelime seçelim," diye önerdim. Cinsel anlamla daha az dolu bir şey. Bunu düşünerek onu korkutmayacak bir şey. Çünkü Cat kırılgan ve şu anda bile onu her şeyimle korumak istiyorum.

Kedi o alışılmadık insan gözleriyle bana bakıyor ve sonra sadece gülümsüyor. "Sandviç o zaman."

CATRIN**I**

Fran'in tasmaları önermesine sevindim.

İlk içgüdüm onu elinden almaktı. Onu yere düşürmek. ve onu milyonlarca parçaya ayırırdım. Kimse beni suçlamazdı. Ama o da benimle aynı gemide - bu tür istasyonlarda insanlara nasıl bakıldığını biliyor. Uzaylılar için biz yürüyen, konuşan seks bebekleriyiz. İnsanlar bir kızı ellemek ya da kişisel alanını işgal etmek gibi bir şey düşünmezler. Sadece umursamıyorlar. Biz onlar için gerçek insanlar değiliz.

Yani tasma akıllıca. Aşağılayıcı ama akıllıca. Bir sahibime bağlı olabilirim ve kimse benimle uğraşamaz.

Zincirimi Tarekh'e veriyorum. Tabii ki veriyorum. Sentorr yalnız biri ve zamanını istasyonda parti yapmak yerine gemide geçirmeyi tercih ediyor. Kivian'ın Fran'i var. Alyvos yeterince iyi biri ama Tarekh gibi değil. Zinciri büyük sıhhiyeciyeye verdiğimde kendimi seksi hissediyorum.

Sanki aramızdaki şeyler bir çentik atmış gibi.

Sanki işleri bir sonraki seviyeye taşımak için sessizce anlaşmışız gibi.

Elbette yapmadık, ama öyle hissettiriyor. Belki üzerimdeki eğlenceli, pırıltılı pembe elbise benzeri tunik yüzündendir, belki de evrenin geri kalanı için

artık Tarekh'in kadını olarak biliniyor. Her iki durumda da, istasyona girip kalabalıkla birlikte yürürken kendimi biraz heyecanlı hissediyorum, ama kimse büyük, vahşi bir mesakkah korsanının kemerine tutunan bir insan dışısı hakkında bir şey düşünmüyor. Bize ikinci bir bakış atabilirler ama kimse bana dokunmak için uzanmıyor. Ve Tarekh'e istediğim kadar asılmakta özgürüm. Kuyruğuna tutunabilir ya da elimi dirseğinin kıvrımına sokabilirim. Elim beline dolayabilir ve ona sokulabilirim ve grubumuzdaki herkes rol yaptığımızı düşünecek. İstasyondaki herkes onun evcil hayvanı olduğumu düşünecek.

Her iki durumda da tamamen güvenlidir.

Buna bayılıyorum. Boynumda bir tasma olmasına rağmen, burada onunla birlikte olmak garip bir şekilde özgürlük gibi hissettiriyor. Fran'e bakıyorum, istasyona doğru ilerlerken Kivian'ın kollarındaki bağlardan birini hafifçe tutuyor. Alyvos grubun önünde ilerliyor, Tarekh ve ben de arkada kalıyoruz.

Bir istasyonda hava biraz kötü kokuyor. Ne kadar umumi tuvalet gibi koktuğunu unutmuşum. Antiseptik temizleyicilerle karışık hafif bir koku var ve burnumu kırıltırmama neden oluyor ve istasyonun ne kadar kalabalık olduğunu fark ediyorum. Her yerde insanlar var ve sessiz bir gemide geçirdiğim aylardan sonra birbirleriyle alışveriş yapan, gülen ve bağırarak seslerin alçak uğultusu bunaltıcı. Tarekh'e biraz daha yaklaşıyorum. Kocaman bir elini omzuma koyuyor ve nedense bu bana o kadar rahat ve hoş bir his veriyor ki ağlamak istiyorum.

Onun yerine kuyruğunu biraz çekebiliyorum.

Tarekh kaskatı kesiliyor, gözleri irileşiyor ve ben ona masum bir gülümseme gönderiyorum.

Elimi tuttu. "Öyle değil, herkesin içinde olmaz." Boynuzlarının dipleri derin, masmavi ve az önce bir gaf yapmış olabileceğimden şüpheleniyorum. Bana asla hayır demiyor ama yüzündeki ifade şoktan başka bir şey değil.

Tamam, herkesin içinde kuyruk kapmak yok. "Anladım." Elim tekrar kemerinin içine sokuyorum. Parmakları saçlarımin üzerinde geziniyor ve sonra avucunu bir kez daha omzuma yerleştiriyor.

Onun koruyucu tutuşu altında, insanlar bana baksa da kimsenin ellemediğini ya da dokunmadığını fark ediyorum. Bu, son istasyon deneyimimden tamamen farklı, eğer dik dursaydım, herkes ellemekte ve çimdiklemekte özgür hissedecekti

Her yerde ve her zaman. Aptal bir tasma takmak zorunda kalsam bile bunu daha çok sevdiğime karar veriyorum. Koridorlardan hafif bir müzik sesi gelmeye başlıyor ve sonra yerel kantin olması gereken bir yere doğru ilerliyoruz.

Kantina her şekil ve renkten insanla dolu. Başlık giymiş, aşırı büyümüş bir kurbağaya benzeyen bir şeyin yanımdan geçip gittiğini, turuncu ve çakıllı görünümlü insansı bir şeyle konuştuğunu gördüğümünden oldukça eminim. Sahnede, dört cılız kolu ve devasa, zıplayan bir poposu olan bir kız para makinesini sallarken, diğerleri masalarda çubuk oynuyor ve opalesan sıvı baloncukları havada süzülüyor.

Vay canına. Kendimi *Star Wars* filmindeki Prenses Leia gibi hissediyorum, yakama kadar.

Alyvos kalabalığın arasından seslenerek, "Arka taraftaki masa," diyor ve insan kümesinin arasından ilerliyor. Biz de onu takip ediyoruz ve bu kez Tarekh iki elini omuzlarıma koyarak beni önüne itiyor. Biri beni takdirle süzüyor ve Tarekh'e bakıyor... ve sonra hızla uzaklaşıyor. Sanırım onlara ters ters bakıyor.

Sanırım bunu sevdim. Hem de çok.

Masaya yerleşiyoruz ve bazı şeyler değişmiyor. Dünya'daki bir lokantada olduğu gibi, masa uzun bir kabin ve birden fazla istasyona sahip küçük bir masanın etrafında kıvrımlı bir koltuk var. Büyük mesakkah uzaylılarının masaya sıkışmasını izlemek beni eğlendiriyor, çünkü masanın onlardan biraz daha küçük insanlar için yapıldığı açık. Tabii ki Fran ve ben küçük çocuklar gibi görünüyoruz, çenem masanın üstüne zar zor ulaşıyor ve ayaklarım yere değmiyor. Bu biraz gülünç.

Kendimi Alyvos'un yanında otururken buluyorum, Tarekh de diğer yanımda. "Rahat mısın?" Tarekh zincirimi gizlice aramıza bırakarak soruyor.

"Sanırım mı?" Şaka olsun diye çenemi masanın üstüne koyuyorum ve yapış yapış olduğunu görüyorum. Ahh. Şaka geri tepti. "Ne yediğimi ya da içtiğimi görmek zorunda kalmadığım sürece sorun yok."

Kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor.

"Bu bir şaka, koca adam. Her ne servis ediyorlarsa, eminim daha kötülerini yemiştir." Ama o sadece çenesini ovuşturuyor. "Buradaki yemeklerin filtreden geçirilip geçirilmediğinden emin değilim."

İnsanlar. Sisteminiz için sorun yaratabilecek sindirilemeyen unsurlar olabilir."

Fran kesesinden bir şey çıkarır. "Biz insanlar için gemiden atıştırmalıklar getirdim." Bana özür dileyen bir bakış atıyor ve plastik ambalajlı bir paket uzatıyor. "Bu tür şeylerle daha önce de karşılaştım. İnan bana, yemeği denememek daha iyi. Bağırsaklarınıza değer veriyorsanız, bunu yapmayın."

Vay be. Kareleri ondan alıyorum. "Belki de Sentorr'la birlikte gemide kalmalıydım."

Tarekh yanımda geriliyor. "Seni geri götürmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum. Gerçek şu ki, bundan hoşlanıyorum. Gemiden ayrılalı aylar oldu ve bu değişikliğin ne kadar hoşuma gideceğini fark etmemiştim. Müzik tuhaf, yemekler yenmez gibi görünüyor ama arkama yaslanıp rahatlamak güzel. Kivian'ın süslü kollarını Fran'in omuzlarına dolmasını ve Fran'in ona sokulmasını izliyorum ve içimi bir özlem duygusu kaplıyor. Ben de bunu istiyorum.

Tarekh'e bakıyorum ve o da beni izliyor, gözleri şefkatle yumuşamış. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve ona gülümsüyorum. Bu adama bayılıyorum.

Kivian masanın ortasına uzanır ve bir düğmeye basar. Masa aydınlanıyor, biyolojik imzalar okunuyor ve içecek dağıtıcıları vızıldamaya başlıyor. Havada süzülen renkli baloncukların görüntüsü beni büyülüyor. Uzayda insanların bu şekilde içki içmesine bayılıyorum. Çok eğlenceli. Ben içemediğim için kıskanıyorum. Tarekh'e "Gemiye dönerken bunlardan bir tane almalıyız" diyorum.

"Yapmalıyız," diye kabul ediyor. "İnsanların içebileceği şeylerle sizin için baloncuklar çıkarması için bir tane programlayacağım."

"Bu işe yarar." Bir garson elinde çikolatalı trüf mantarı gibi görünen bir tepsiyle yanımdan geçip giderken spekülatif bir şekilde ona bakıyorum. Uzay yiyecekleri hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bunların muhtemelen en ufak bir şekilde trüf mantarı gibi olmadıklarıdır. Bu çikolata isteğimi biraz olsun hafifletiyor. Yine de Tarekh'i izlemek daha çok ilgimi çekiyor. "İçecek misin?"

"Ben mi? Hayır." Kabinde arkasına yaslanır ve başını sallar. "İçki içmeme politikası konusunda sana eşlik edeceğim."

"Ah. Ama bu baloncuklar çok güzel." Parmak ucumla bir tanesini ona doğru itiyorum. "Onları benim adıma içebilirsin."

"Belki." Omuz silkiyor.

"Buralarda birkaç sopa oyunu bulmaya çalışalım mı?" Kivian Fran'in elini ağzına götürüp parmak uçlarını kemirerek soruyor. "Ya da sadece dişilerimizin arkadaşlığının tadını mı çıkaralım?"

Kadınlarımız mı? Bunu duyduğuma biraz şaşırdım ama Tarekh'e ait olduğumu kimse inkâr edemez. Şu anda bile ona Alyvos'tan daha fazla yaklaşmış durumdayım, kalçalarımız masanın altında birbirine değiyor. Elimi bacaklarının arasına sokup burada, kantinin zonklayan çılgınlığında neler yapabileceğimi görmek için delice bir istek duyuyorum ama sonra daha önceki kuyruk dokunuşunu hatırlıyorum. Belki de bu gece böyle bir şey için havasında değildir.

Ona bakıyorum ve boynuzlarının dipleri parlak mavi. Sonra tekrar.

Alyvos homurdanarak kabinden çıkıyor, masanın üzerine çıkıyor ve etrafımızda havada uçuşan içecek baloncuklarını bir kenara itiyor. "Gidip dövüşecek birini bulacağım." Masadan atlıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. Aly'den hoşlanıyorum ama tanıması zor biri. Yine de takılmak yerine kavga başlatmak istemesi garip görünüyor.

"Yanlış bir şey mi yaptık?" Tarekh'e sessizce soruyorum.

Uzaylım boynuzlarının dibini ovuşturuyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Endişelenecek bir şey yok. O, ah." Başını tekrar ovuşturuyor ve traşlı kafa derisinin kıllarını duyabiliyorum. "Bahis için dövüşmeyi seviyor. Bu onun gevşeme yöntemi. Bastırılmış gerilimi serbest bırakıyor."

Alyvos'un neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyorum. Fran ve Kivian'a bakıyorum ama onlar kendi küçük dünyalarında kaybolmuş, gözleri birbirine kilitlenmiş. Tekrar Tarekh'e bakıyorum, yüzünde tuhaf, rahatsız bir ifadeyle hiçbir şeye dikkatle bakmıyor.

Utangaç mı? Aly çifte randevu gibi hissettirdiği ve o üçüncü kişi olduğu için mi gitti? Ve Tarekh bunu biliyor mu? Bunu neden bu kadar sevimli buluyorum? Elimi kalçasına koydum ve ona gülümsedim. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Boğazının çalışmasını izliyorum ve bir süre sonra başını sallıyor. "Asla."

CATRIN

O Gözlerimiz buluşuyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüz ifadesi o kadar duygulu, o kadar özlem dolu ki içim acıyor. Uzanıp onu öpmeyi her şeyden çok istiyorum ama-

"Ne kadar şirin! O bir insan mı?"

Masamızda duraklayan garsona bakıyorum ve Tarekh'in bana şu çevirmen çiplerinden birini vermesine zihinsel olarak lanet ediyorum, çünkü onu ayarlayamıyorum. Onun cıvıl cıvıl sesine kaşlarımı çatıyorum. Kötü ruh halime şaşırmış görünüyor, parçalı bir kolunu karapaslı göğsüne doğru kaldırıyor.

"Öyle," diyor Tarekh hafifçe. Eli kalçama kayıyor ve bana güven mi veriyor yoksa beni tutuyor mu emin olamıyorum. "Rii Ketta'da onlara karşı kurallar olmadığını sanıyordum."

"Yok." Alt çenesini gülümseme olabilecek bir şekilde hareket ettiriyor. "Masanızdaki insanlar için içecek baloncukları isteyip istemediğinizi sorayım dedim. Evcil hayvanlar için elimizde tuttuğumuz özel bir demleme var."

"Bu iyi olurdu. Cat?"

Evcil hayvanlar. Hala "evcil hayvan" kelimesine takıldım. Sadece bu kelime bile çenemi sıkıyor. Sanki benim yerime cevap verebilirmiş gibi Tarekh'e bakmaya devam ediyor. Fran'e bakıyorum, ama o

Sanki daha önce böyle bir şeyle karşılaşmış gibi eğleniyordu. Ben de yaşadım ama yine de canımı sıkıyor. Garsona dişlerimi gösteriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve geriye doğru bir adım atarak belirsiz bir şekilde bana doğru bakıyor. "Evcil mi?"

"Ya da herkes kadar duyarlı," diyorum ona fazla tatlı bir sesle.

Bana sadece göz kırpmıyor ve sonra Tarık'ın omzuna vuruyor. "Senin için şu hayvan fiskiyesini getireyim." Kalçalarını seksi olması gereken bir şekilde sallayarak uzaklaşıyor, sanırım. Bir böcek-uzaylı için. Sanırım.

Geri çekilirken kaşlarımı çatıyorum. "Bu tür şeylerden nefret ederim."

"Alışyorsun," diyor Fran yorgun bir sesle. "Bu yüzden tanıdığım insanlarla takılıyorum ve başkalarını pek umursamıyorum."

"Hepsini rezil edeceğiz," diye söz veriyor Kivian ona. "Tek bir hamlede yedi sağlık yasasını çiğneyişimi izle, evcil hayvanım." Kadının bileğini ağzına götürür ve şehvetli bir şekilde yalar. "Tamamdır."

"Sen delisin," diye alay ediyor onunla, ama nefesi kesilmiş ve gülümsüyor. "Aşk delisi bir aptal belki de?"

Tüm masa inliyor. Tarekh geri dönen garsona başıyla selam verir ve masaya yeni bir fiskiyeyi özenle yerleştirir. Ona yanardöner bir kareye benzeyen bir şey uzatıyor ve o da bunu göğüs dekoltesinin içine bırakıp tekrar kayboluyor. "Ona kızma Cat," diyor Tarekh bir süre sonra. "O sadece bu gece için birkaç kredi daha koparmaya çalışıyor. Benimle ilgilenmiyor." Sanki bu düşünce bile saçmaymış gibi ağzı eğlenerek seğiriyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Umarım yine "Ben çekici değilim" muhabbetine girmeyiz, çünkü o hep yanılıyor. Onun yüzünü ve vücudunu seviyorum. Başkaları için bunu yapmıyor olabilir ama bunun bir önemi yok çünkü o benim için yapıyor. Fran ve Kivian'a bakıyorum, ama birbirlerinin içinde kaybolmuşlar, sevgileri her an daha da aleni hale geliyor. Alyvos'un kuyruğunu kıstırıp gitmesine şaşmamalı. Fiskiye Tarekh'e doğru itiyorum. "Bana nasıl açacağımı göster."

Parmağını bir panelin üzerinde gezdiriyor, başka bir şeyi çimdikliyor ve sonra havada süzülen bir baloncuk ortaya çıkıyor. Ah, dostum. İnsan baloncukları sıkıcı. Diğer içecekler gibi güzel sanat eserleri yerine dünyanın en sıkıcı sabun köpüğüne benziyor. İç çekerek bir tanesini kendime doğru çekiyorum ve tadına bakıyorum. Acı da. Yüzümü buruşturuyorum. "Pas."

"Özür dilerim. Senin için harika bir gece olmadı, değil mi?" Tarekh sırtımı ovuyor.

Gerçekten olmadı, ama ona bakınca bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu görüyorum. Ona spekülatif bir bakış atıyorum ve sonra bir bacağımı onun üzerine atıp kucağına kayıyorum. "Gece daha yeni başlıyor," diyorum kıpırdanarak. Şimdi sırtımı göğsüne dayamış, pembe eteklerimi ikimizin üzerine yaymış bir şekilde ona biniyorum ve nasıl tepki vereceğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Yüzündeki ifade tamamen boştu. Heyecanlı değil, kızgın değil, sadece boş. Yine de popomun altında, şu anda duygusuz olmaktan başka bir şey olmadığını hissedebiliyorum. Aleti varlığını hissettiriyor ve ben de dağıtıcıdan bir baloncuk daha alıp acılığına rağmen içiyorum. Şimdi düşününce tadı biraya benziyor. İşe yarar.

Fran bir kart alıp incelerken bana hafifçe sırtıyor. "Menü bu mu bebeğim?"

Kivian omuz silkiyor. "Tehlikeli yaşamak ister misin ufaklık? Sana bir şeyler sipariş edebilirim."

"Ben değilim. Barlarım var. Ama bir şeyler yemelisin. Haftalardır şu bitki toplarından bahsedip duruyorsun. Nedir onlar?"

"Avaashi," diyor Tarekh, altımda kayarak. Yavaş bir deprem gibi, beni bir ileri bir geri yatırıyor. Kalçalarımı ona karşı oynatıyorum, kendimi yeniden yerleştiriyorum ve sadece nasıl hissettirdiğini görmek için horozuna sürtünmeye dayanamıyorum. Hoşuma mı gidiyor yoksa kafamda bir sürü kötü anıyı mı canlandırıyor görmek için.

Yine de iyi hissettiriyor. İyiden de öte. Dudağımı ısırıyorum ve kalçalarımı esnetiyorum, sürtünmeyi artırmak için ona doğru bastırıyorum ve müziğin vuruşları arasında ince nefes alışını duyuyorum. "Siz de sipariş vermelisiniz," diye öneriyorum. "Sizi yerken izleyebilir ve sizin aracılığınızla yaşayabiliriz."

"Peynirli keke benzemediği sürece," diyor Fran. "Eğer benziyorsa, biraz

mideme ne yaparsa yapsın."

Gülüyorum ve tam ona hak vermek üzereydim ki Tarekh'in iri elini kalçamda hissediyorum. Bu dikkatimi dağıtıyor ve onunla ne yapacağını görmek için beklerken fıskiyei inceiyormuş gibi yapıyorum. Bana daha fazla dokunacak mı? Yoksa bu sadece elinin kazara bir dokunuşu muydu ve elini çekecek mi? Ya da beni kucağından itmek üzere mi?

Eli kalçamda kenetleniyor, beni orada tutuyor ve sonra başparmağını ileri geri sürtmeye başlıyor, sanki dokunduğu tuniğimin malzemesi değil de tenimmiş gibi. Bu küçük okşayışla karnımda bir sıcaklık oluşuyor ve işleri biraz daha ileri götürmeye karar veriyorum. Kalçalarımı kantinin tuhaf, hafif müziğine uygun şekilde sallayarak ona sürtünüyorum. "Bu melodi biraz akılda kalıcı," diyorum hafifçe. "Sence de öyle değil mi Tarekh?"

"Hızla favorilerimden biri haline geliyor," dediğini duyuyorum. Diğer avucu karşı uyluğuma yerleşiyor ve beni aşağı yukarı ovuyor. Gergin ya da garip bir şey yok, sadece yavaş, kolay bir ovma.

Bu beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

Fran ve Kivian bizimle ilgilenmiyorlar, menüyü incelerken birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlar. Bu iyi bir şey, çünkü deli gibi tahrik oluyorum ve bunun yüzümden okunduğuna eminim. Üzerinde oturduğum sik, amıma karşı baştan çıkarıcı sert bir demir çubuk gibi ve yaptığım her küçük seğirme bana gerçekten çok uzun zamandır iyi bir seks yapmadığımı hatırlatıyor. Sonsuza dek istememiştim, ama Tarekh bana dokunurken? Oh, *istiyorum*.

Kötü istiyorum.

Ona eğlenceli bir kıpırdanma daha veriyorum ve kuyruğunun yanımızdaki koltukta titremesine bayılıyorum. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. İstiyorum ki-

"Kurşun mu satıyorsun?"

Tarekh'in sikine karşı zevkle sallanırken duruyorum, nefes nefese kalıyorum. Göğüs uçlarıımın sertleştiğini ve tuniğimin ipeksi kumaşına sürtündüğünü hissedebiliyorum ve masamıza gelen uzaylının neredeyse hiç farkında değilim. Yine de Tarık'ın ölümcül hırıltısının çok ama çok farkındayım, çünkü içimde dalgalandığını hissediyorum ve vücuduma bir başka keyifli titreme gönderiyor. "Benimle mi konuşuyorsun?" Tarekh soruyor.

"İkinizden biri," diyor uzaylı. Onun ne olduğunu anlayamıyorum. Yeşilimsi ve nahos görünümlü bir şey. Benimle Fran arasında bir bakış attı. "Her iki insanla da bir içki ısmarlayacağım. Daha önce hiç içmedim. En sıkı amcıklara sahip olduklarını duydum-"

Kivian ayağa fırlıyor, uzaylının suratına bakıyor, yüz hatlarında öfke var. Tarekh'in altımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum ve onun da ayağa fırlayıp aynı şeyi yapmamak için her şeyini harcadığından şüpheleniyorum. Beni dikkatlice kucağından kaldırıyor ve masanın üzerine bırakıyor. "Hemen dönerim aşkım," diye mırıldanıyor ve ayağa kalkarken dudaklarını alnımda gezdiriyor.

Sadece o küçük dokunuş bile beni özlemle dolduruyor. Sıcaktan bunaldım ve aniden kulüp bana fazla gelmeye başladı. Artık burada olmak istemiyorum. Tarekh'in uzaylıyı boğazından yakalamasını ve bana hakaret ettiği için ona öfkeli şeyler haykırmasını izliyorum. Eski ustamı dövdüğü zamanı düşünüyorum ve bu adamın da suratına mavi yumruklar yiyeceğini düşünüyorum. Bu çok hoş.

Ama Tarekh'in beni eve götürüp öpmesini tercih ederim.

Ben de uzanıp çılgınca çırpınan kuyruğunu yakaladım ve elimi üzerinde gezdirerek okşadım.

Tarekh durur. İri gövdesi açıkça *titriyor* ve yabancıyı yere bırakıyor. Kivian hemen yabancıyı yakasından tutup bizden uzaklaştırırken, Tarekh yüzünde yarı öfke yarı kızgınlık dolu bir ifadeyle bana döndü.

Sadece dudaklarımı yalıyorum ve ona özlem dolu bir bakış atıyorum. "Beni gemiye geri götürür müsün?"

"Yeterince içtin mi?" Endişeli görünüyor.

Yakamın zinciriyle oynuyorum ve ona en ateşli bakışımı atıyorum. "Hayır. Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum. Odamızda."

Boynuzlarının dipleri o kadar kararıyor ki, kantinin dumanlı ışıklarında mor görünüyorlar. Ama gözleri istekle parlıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Gemide görüşürüz," diyor Fran ve Kivian'a.

Fran el sallayarak "Hoşça kal," der ve güler. "İyi eğlenceler."

Bunu planlıyorum. Kesinlikle planlıyorum. Tarekh beni taşırken bile titriyorum ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bu istasyondaki en değerli şeymişim gibi göğsüne sarılıyorum. Yeterince bekledim. Bu gece bizim gecemiz.

Sanki Tarekh düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, kantindeki kalabalığın arasından geçerken bana doğru eğilip mırıldanıyor. "Emin misin, küçük Kedi?"

"Eminim," diyorum ona ve uzanıp kulağının kenarında bir parmağımı gezdiriyorum. Tüm vücudu yeniden titriyor ve bana öyle yoğun bir özlemle bakıyor ki, keşke şu anda burada, gemide olsaydık diyorum.

Bizi bu kadar beklettiğim için deli olmalıyım. Şu ana kadar iyi bir fikir gibi görünüyordu, tek yapmak istediğim kıyafetlerimi çıkarıp kendimi Tarekh'e atmaktı. Kollarımı boynuna doluyor ve iç çekerek başımı omzuna yaslıyorum. "Umarım geri dönüş için kestirme bir yol biliyorsundur."

TAREKH

Ayanaşmış gemi hiç bu kadar uzak görünmemişti.

Cat'i *Lovesick Fool*'un eşiğinden geçirdiğimde Rii Ketta'daki herkesin pantolonumun içinde sergilediğim devasa siki gördüğüne eminim. Cat'in eliyle göğsümü ovuşturmaya devam etmesi ve kulağıma müstehcen şeyler mırıldanması da buna yardımcı olmuyor. Sanki beni ne kadar delirttiğini biliyor ve beni daha da zorlamak istiyor.

Küçük alay. Bayıldım buna.

Sentorr köprüden çıkar, yüzünde meraklı bir ifade vardır. Elinde blasterı var. "Hemen döndün mü? Sorun nedir?"

"Sorun değil," diyorum ve yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. "Biz sadece erken dönmek istedik."

Cat, sikimi daha da sertleştiren gırtlaktan gelen küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor.

Sentorr'un ifadesi şaşkınlıktan hafif bir utanca dönüşür. "Doğru. Elbette." Boğazını temizler ve boğuk bir sesle devam eder. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben köprüde olacağım. Her zamanki gibi."

"Anladım." Sanırım ben de onun kadar rahatsız hissediyorum.

Net bir şekilde başını sallıyor ve sonra ortadan kayboluyor.

"Sanırım Sentorr'u gerçekten çok ama çok rahatsız ettik," diye mırıldanıyorum Cat'e.

"Bunu atlatacaktır," diyor bana, tamamen ilgisiz bir şekilde. Eli yine göğsümün üzerinde geziniyor. "Şimdi tasmayı çıkarabilir miyim?"

"Evet." Bunu daha önce düşünmediğim için utanıyorum. "Bunun için özür dilerim."

"Olma. Kılık değiştirmeye göre, bu iyi bir tane." Kelepçesini açıyor ve koridorun aşağısına fırlatıyor. "Sadece kılık değiştirmekten başka bir şey olmadığı için memnunum."

"Ben de." Onu kucağıma alıp koridorda duruyorum ve onu yakaladığımdan beri ilk kez bir belirsizlikle karşılaşıyorum. Belki de ilerlemek istemiyordur. Eğer istemiyorsa, bu benim için sorun değil. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Bana bakışı acı verecek kadar tatlı. Kollarını boynuma doladı. "Senin yatağın. Benim odam."

İnliyorum. Daha tatlı sözler hiç söylenmemişti.

Eski odama -şimdi onunkine- kısa bir mesafe var ve elimi sensörün üzerinde otomatik olarak kaydırduğımda beni içeri alıyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı aldı. Bana kızdığında, beni dışarıda bıraktı ve ben de ona izin verdim. O zamandan bu zamana kadar geçen sürede, beni tekrar içeri alacak şekilde yeniden programlamış... Bu da demek oluyor ki, duvarın arkasına saklanıp kendine dokunduğu onca zaman boyunca, içeri dalıp ona katılabilirdim.

Sadece sikimi sertleştiriyor. Küçük kız. O inanılmaz.

Eski odam derli toplu, yatağım hazır ama yine de tüm eşyalarımı saklamayı başarmış. Daha da ötesi, düzenli ve çekici görünmesini sağlamayı başarmış. "Biliyor musun, bu odanın benimkini bırak, senin boyutlarında bir insana bile sığacağını hiç düşünmezdim."

"Burada iki kişiye yetecek kadar yer var," diyor bana. "Yatağın oldukça büyük."

Demek öyle. Ona doğru ilerliyorum ve onu nazikçe battaniyenin üzerine yatırıyorum çünkü o hayatımda gördüğüm en muhteşem şey ve büyük ellerimin onu bir şekilde ezeceğinden endişeleniyorum. "Çok güzelsin, Cat.

Bunu biliyor musun? Benden daha iyisini hak ediyorsun-"

Elini ağzımın üzerine koyup bana gülümsüyor. "Senden daha iyisi yok. Böyle şeyler söyleme." Tekrar sözünü kesmeye çalıştığım da Cat başını sallıyor. "Beni Haal Ui tünellerinde her tarafı yara bere içinde ve enfeksiyon kapmış halde gördüğünde, insanların beni kurtarmak için birbirlerini ezip geçtiğini mi sanıyorsun? Kaç kişinin ikinci kez bakmadan yanımdan geçip gittiğini biliyor musun? Üzerimden geçti? Senden başka kimse umursamadı." Eli aşağıya, kalbime doğru kayıyor. "Kimse senin kadar iyi bir adam değil ve bu yüzden seni seviyorum. Aynı zamanda bu yüzden her şeyi berbat etmekten korkuyorum."

"Neye ihtiyacın varsa," diyorum ona, "onu alacaksın. Eğer buna hazır değilsen, eğer buna hiç hazır değilsen, seni anlarım."

Cat bana "Hazır olmayabilirim ama bu denemek istemediğim anlamına gelmez," diyor ve sesi de dokunuşu kadar tatlı. "Haftalardır seni istiyorum ama ilerlemekten çok korkuyorum. Korkmaktan yoruldum. Geçmişin beni yönetmesine izin vermekten yoruldum. *Bizi* istiyorum. Sen ve ben, birlikte."

"Bunu ben de istiyorum." Onu ne kadar çok istediğimden titriyorum. Onu yakalamak ve göğsüme bastırmak istiyorum. Yumuşak tenini tatmak istiyorum. Vücudunu öğrenmek istiyorum... ve hâlâ ona dokunmaktan ve kötü anılar biriktirmekten korkuyorum. "Nereden başlamak istediğini söyle."

Cat bana düşünceli bir bakış atıyor. "Bir öpücükle başlayabiliriz."

Bir öpücük. Ne olduğunu biliyorum. Fran ve Kiv'i bazen yaparken gördüğüm o garip, ağız ağıza öpüşme olayı. İlk başta bunun tuhaf bir insan geleneği, hatta biraz iğrenç olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Cat karşımdayken, güzel pembe dudaklarını ayırmışken denemek istiyorum.

Kef, denemek ister miyim?

Elimi yanağına koyuyorum ve gözlerinde büyük bir güven, yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. Sanki korkunç bir geçmişi olan benmişim de o değilmiş gibi. Onun ne kadar mükemmel, ne kadar cesur olduğunu anlayamıyorum. Ne kadar sevgi dolu. Ona layık değilim ama onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Şu andan itibaren.

Eğiliyorum ve ağzımı hafifçe onunkine bastırıyorum, garip hissediyorum ve doğru yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Onu memnun ediyor muyum diye. Bunu doğru yapmak istiyorum.

Kahkahası yüzümü okşuyor ve bana sırtarak geri çekiliyor. "Bu bir öpücük, idam değil."

"O zaman kötü müydü? Kaçırdığım bir numara mı var?"

"Evet, işin sırrı eğlenmekte." Sonra kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını öyle bir yoğunlukla dudaklarıma bastırıyor ki şaşkına dönüyorum. Bir an sonra, dili ağzımın içine giriyor ve sonra benimkine doğru okşuyor ve hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey hissetmemiştim. Yasak, evet, ama inanılmaz. Artık Kivian'ın Fran'iyile hijyen kurallarını neden keyifle çiğnediğini biliyorum. Çünkü bir ağzı başka bir ağzın üzerine koymak... çiftleşmek gibi hissettiriyor, ama horoz yerine dillerle. Bir elini çeneme koyuyor, diğer kolunu boynuma doluyor ve beni öpmeye devam ediyor, dili benimkiyle oynaşırken ağzı benimkinin üzerine eğiliyor. Doyamıyorum ve nefes nefese kalarak ayrıldığında, nefesini tutmasına izin veriyorum ve sonra hemen öpücüğü devralıyorum. Bu kez dilimi onunkine daldıran, ağzını benimkiyle çiftleştiren, dudaklarına sahip çıkan bendim.

Doğru da yapıyorum, çünkü inliyor ve memelerini bana sürtüyor. "Aynen böyle," diye nefes alıyor. "Güzel bir ağzın var."

Ona güzel bir ağzı olduğunu da söylemek istiyorum. Pürüzsüz, küçük dilinin benimkine sürtünmesinin beni çılgına çevirdiğini. Ama kelimeler yüzümü onu memnun etmekten başka bir şey için kullanmam gerektiği anlamına geliyor ve bunun için zaman yok.

Tabii ki, ağzımı onun üzerinde gezdirmek şimdiden bu kadar iyi hissettiriyorsa, ağzımı onun her yerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Hızımı alamayıp çenesinden ve boynundan aşağıya doğru öpmeye başlıyorum, dudaklarımı yumuşak, tuhaf renkli tenine bastırıyorum. Çıkardığı küçük seslere ve sanki o da bana doyamıyormuş gibi boynuzlarıma yapışmasına bayılıyorum.

Geçmişte kaçırdığım şey buydu. Uzun zaman önceki çiftleşmelerin bana yanlış ve çirkin gelmesinin nedeni buydu. Çünkü karşılıklı bir istek yoktu. Şimdiki gibi değil, Cat dilimi teninde her gezdirdiğinde heyecanlı küçük nefes alma sesleri çıkarırken değil. Karşılaştırma yok. Hiç yok.

Narin, köpüklü tuniğinin önündeki fermuarı tutuyorum ve otomatik kumandaya basıyorum. Vücudundan aşağı doğru hareket ediyor, kumaş birbirinden ayrılıyor. Tereddüt ediyorum, tepkisini görmek için bekliyorum. Panikleyecek mi? Sertleşecek mi?

Benim cesur, korkusuz Kedim değil. Boynuzlarımı daha sert kavırıyor ve başımı memelerine doğru yönlendiriyor. "Ağzını üzerime koy," diye mırıldanıyor. "O çılgın dilinle yala beni."

Dilim deli mi? Onunki cilalı cam kadar pürüzsüzken? Kıkırdıyorum ama dediğini yapıyorum. Ben aptal değilim. Kıyafetlerini geri sıyırarak memelerini ortaya çıkarıyorum ve bir mesakkah kadının göğsüne kıyasla ne kadar büyük göründüklerini bir kez daha fark ediyorum. Başta tuhaf geleceğini düşünmüştüm ama o yuvarlak, soluk kürelerin görüntüsüne bayılıyorum. Uçlarında parlak pembe meme uçları var ve ağzım otomatik olarak onlara doğru çekiliyor. Birini yalıyorum, elimle diğer memeyi kavıyorum ve o da inleyerek bana doğru yükseliyor. Dişlerimi onun hassas tenine karşı kullanmaktan kaçınmaya dikkat ederek her bir tümseği ısıyorum. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle."

"Konuşmak," diye pantolonunu indiriyor, yüzümü bir memeye doğru yönlendiriyor. "Çok fazla konuşuyorsun."

Buna gülüyorum ve dikkatimi tamamen onun vücuduna veriyorum. Eğer daha fazla dokunmak isterse, ona daha fazlasını vereceğim. Çıplak tenine bolca ilgi gösteriyorum, yumuşak meme uçlarının bu kadar sert, küçük pembe uçlara sahip olmasından ve ne kadar hassas olduklarından büyüleniyorum. Ağzımı ya da dilimi birinin üzerine her sürdüğümde, tepkileri daha da vahşileşiyor. Elleri boynuzlarımın ve boynumun üzerinde dolaşiyor, sonra omuzlarımdan aşağı iniyor ve ne zaman duraklasam, sanki daha fazlası için yalvarıyormuş gibi vücudunu bana doğru bastırıyor. Ona her seferinde daha fazlasını vermekten çok mutluyum. Dilimle vücudunun her kıvrımını öğrenmek için saatlerimi harcayabilirim.

Tuniğini biraz daha aralayıp karnını ortaya çıkarıyorum. Hafifçe yuvarlatılmış ve meme uçları kadar solgun ve evrendeki en sevimli küçük göbek bakışlarımın önünde ortaya çıkıyor. Onu daha önce de çıplak görmüştüm. Onu kurtardığımda zar zor giyinmişti ve sonra yaralarını tedavi etmek için onu soyamak zorunda kaldım. Ama o benim hastamdı. O zaman çıplak bedenine arzuyla bakmamıştım, çünkü bu doğru olmazdı. Ancak şimdi onu seyretmekte özgürüm ve gördüklerim hoşuma gidiyor. Evet, küçük. Evet, kırılgan. Ama Cat vahşi ve acımasız, başımı her kaldırdığımda daha fazlasını talep ediyor.

Ben de ona daha fazlasını verdim. Göbeğini yalıyorum ve sonra tuniğini daha da açıyorum, ta ki kalçalarının arasındaki kıvrımları görene kadar. Bu insana özgü bir şey, revirde çıplakken dalgınlıkla fark ettiğim bir şey. Bundan çok etkileniyorum ve elimi giysisinin açıkta bıraktığı küçük parçanın üzerinde gezdiriyorum. Kafasındaki saçlardan farklı, daha canlı bir his veriyor. "İnsanlar ilginçtir."

"Öyle miyiz?" Sesi nefessiz ve muhtaç geliyor. "Nasıl yani?"

"Vücutlarınız farklı."

"Bunun cazibenin bir parçası olduğunu duydum." Sesinde kuru bir eğlence var.

Kıyafetlerini yırtıyorum, vücudundan itiyorum ve otomatik fermuarı etek ucuna kadar çalıştırıyorum, ta ki her şey açıkta kalan vücudundan düşene kadar. Sesindeki alaycılık hoşuma gitmiyor, çünkü ona geçmişteki, unutmak istediği şeyleri hatırlatacağımdan endişeleniyorum. Yine de ona bir mesakkah erkeğinin neler yapabileceğini gösterebilirim ve kalçalarını ayırıp boynuzlarımla kenara itiyorum. Burada tıpkı diğer dişiler gibi yumuşak, ıslak kıvrımlar ve bolca sıcaklık var.

Dudaklarımı onun üzerinde gezdirirken Cat inliyor, sonra dilimi amının dikişi üzerinde gezdiriyorum. Kıvrımlarını birbirinden ayırıyorum... ve parlak pembe etten küçük bir düğmenin bana baktığını görünce şaşıyorum. "Oho, bu da ne? Küçük bir arkadaş mı?" Ona dokunduğumda şaşıarak soruyorum. "Bu senin mahmuzun mu, benim tatlı insanım?"

"Benim neyim?" Sesi şaşkın geliyor, bu da beni mutlu ediyor.

Mahmuzun ne olduğunu bilmiyor mu? Doğrudum, sonra bunun önemli olmadığına karar verdim. Benimkini sonra gösteririm. "Bu nokta hassas mı?" Mahmuzuma nasıl dokunulmasını istediğimi düşünerek parmağımı etrafında gezdiriyorum. Tabanı ve alt tarafı hassas.

Dokunduğumda çığlık atıyor ve bana karşı sarsılıyor, nefesi dişlerinin arasında tıslıyor. "Aman Tanrım. Bunu bir daha yap Tarekh, yoksa yemin ederim artık arkadaş olamayız."

"Zalim bir tehdit," diye mırıldanıyorum ve parmağımı tekrar çevresinde gezdiriyorum. Tepkisi tam burada o kadar güçlü ki, çabalarımı bu noktaya odaklamaya karar veriyorum. Amcığı her dokunuşta daha da kayganlaşıyor ve en çok hangisini sevdiğini görmek için farklı okşamalar deniyorum. Yanlara ve küçük yumrunun altına doğru parmaklarım en iyi tepkileri alırken, doğrudan dokunuşlar ve fiskeler sadece rahatsız edici bir şekilde kaymasına neden oluyor. Çok iyi o zaman. Eğiliyorum ve nefesimi o noktanın üzerinde gezdirerek onunla alay ediyorum.

Cat inliyor ve kalçaları gözle görülür bir şekilde titriyor, eli tıraşlı kafamın kirli sakalını okşuyor. Sanki başımı amına doğru itmeye çalışıyormuş gibi, bu küçük dokunuşa bayılıyorum. Açgözlü küçük insan. Benim açgözlü insanım, dokunuşumu arzuluyor. Bir hediye gibi hissettiriyor. Bu çiftleşmeyi çok iyi yapacağıma yemin ediyorum.

Onun için çirkin olmamın bir önemi kalmayacak. Böylesine çirkin bir erkekle birlikte olduğu için kendini eksik hissetmeyecek. Onu o kadar iyi tatmin edeceğim ki haftalarca mutlu bir gülümseme takınacak.

Ağzımı tekrar yumuşak teninin üzerinde gezdiriyorum, sıcaklığı ve hissi beni büyülüyor. Bunu seviyorum. Kokusunu, ıslaklığını, tadını seviyorum. Kısa bir süre çiftleşme için yapılan hijyenik plas-filmleri düşünüyorum, ama kalkıp odayı geçip su dolabındaki hijyenik sebile gitmeyi kendime yediremiyorum. Ona bu şekilde dokunmak bu kadar güzelken, ağzım doğrudan teninin üzerindeyken olmaz.

Kef the plas-film. O tamamen benim ve aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim.

Dilimi amının üzerinde gezdirirken başı geriye gidiyor ve titriyor. Parmaklarımla kıvrımlarını birbirinden ayırıyorum, böylece ağzımı onu memnun etmeye adayabiliyorum ve her yalamada nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Ona dokunurken bile, parmaklarımla biraz rahat keşif yapıyorum, çünkü insanların mesakkah ile aynı şekilde yaratıldığını sanıyordum, ama şimdi emin değilim. Ama parmaklarımın ucuyla ıslaklığının içinden geçerek çekirdeğini keşfediyorum ve yavaşça içine doğru itiyorum. Sıcak, kaygan ve sıkı ve vücudum ne kadar iyi hissettirdiğine tepki olarak sarsılıyor.

Ayrıca o kadar küçük ki içine nasıl sığacağımı bilmiyorum. Vücudumu soğuk bir ter kaplıyor. Belki de onun gibi biri için fazla iri bir erkeğim. Fran'den daha minyon ve bu beni endişelendiriyor çünkü ben Kivian'dan daha iriyim.

Pekala, bununla çalışacağım. Bu benim zevkimle ilgili olmak zorunda değil. Bir elim var. Tek ihtiyacım olan bu. Onu ağzımla memnun edebildiğim sürece, ihtiyacı olanı aldığından emin olacağım.

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, onu bu kadar vahşileştiren o et parçasını yalıyor ve emiyorum. Bana karşı kıvranıyor, ağzıma doğru itiyor ve inliyor, elleri boynuzlarımı sıkıca kavıyor. "Tarekh!" diye haykırıyor, o kadar yüksek sesle ki Sentorr'un onu duyabildiğinden eminim. Umursadığını sanmıyorum. Ben umursamadığımı biliyorum. Onun eğlenirken çıkardığı sese bayılıyorum. Amını dilime doğru itmesini ve kalın parmağımı sanki benim sikimmiş gibi bastırmasını seviyorum. Onu çok sert delmemeye kararlı bir şekilde küçük hareketlerle içine sokuyorum ve yeterince ıslandığında ikinci bir parmak daha ekliyorum. Hâlâ

sikimin büyüklüğü değil, ama bunun bir önemi yok.

Bir an sonra boşaldığında adımı haykırıyor ve dilimi ıslaklıkla dolduruyor. Açgözlülükle onun tatlılığını içime çekiyorum, bunu yaparken ona sokuluyorum, ondan alacağım zevkin her zerresini çıkarmaya kararlıyım. Yüzüme karşı sallanıyor, doruk noktası içinden geçerken inliyor, ta ki yatağa yığılana kadar, gevşek ve doymuş.

Başımı kaldırıyorum ve dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum. Çok güzel, yayılmış ve doymuş, teni terden nemli. Gözleri sersemlemiş ve eli sanki o da titriyormuş gibi kalbinin üzerinde dalgalanıyor. Ağzımı kalçasının iç kısmına bastırıp öpüyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Kıkırdaması yorgun ama memnun edici. "Öyle de diyebilirsin." Elini alnına bastırıyor. "Kendime gelmem için bana biraz zaman ver, sonra devam ederiz."

Otururken başımı sallıyorum. Hâlâ tamamen giyinik durumdayım ve öyle de kalacağım. "Şimdilik bu kadar yeter. Sana dokunmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Ağırlığımı dirseklerime vererek dikkatlice üzerine doğru ilerliyorum ve eğilerek ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Biraz uyu-"

Gözleri kısılıyor ve tuniğimin önünü tutuyor. "Sen neden bahsediyorsun koca adam?"

Mesakkah küfürünü kullanmasına gülmekten kendimi alamıyorum. O güzel pembe dudaklarından çıkan ses kulağa çok hoş geliyor. "Yani biz iyiyiz. Başka bir şeye gerek yok. Benim neşem seninkinden geliyor-"

Homurdanarak ayağa kalkıyor, bir elini omzuma koyuyor ve beni geriye doğru yatağa itiyor. "Saçmalıklarla dolusun."

"Ne?" Ayağa kalkmaya çalıştığımda beni battaniyeye geri itiyor. Cat beni tutacak kadar güçlü değil, ama ondan ve ne kadar otoriter olabileceğinden etkileniyorum, bu yüzden ona izin veriyorum.

"Neden benimle seks yapmak istemiyorsun? Benim kirli olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüz ifadesi sert, ağzı ince bir çizgi halinde.

"Ne? Hayır! Hiç de değil."

"Ama işin bitti mi?" diye soruyor alaycı bir tavırla. Elini benimkine götürüyor

Kasıklarımı ve pantolonumun üzerinden uzunluğumu kavırıyor. "Çünkü bu çok büyük ve bana hiç de 'bitti' gibi gelmiyor."

Hafif dokunuşuyla gözlerimi kapatarak inliyorum. Bunu hayal etmiştim. Kendi sikimi bunun için kaldırmıştım. Bunun gerçekliği neredeyse ezici. "Cat..."

"Konuş benimle," diyor ve sesi gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüşüyor. Parmaklarını boyumda aşağı yukarı gezdiriyor, pantolonumun kumaşının arasından geçiriyor. "O zaman bana neden bitirmek istediğini söyle. Çünkü işimizin bittiğini hiç düşünmemiştim. Daha yeni başladığımızı sanıyordum. Bu kıyafetlerin ardında sakladığın tüm iyi şeyleri görmedim bile. Sakın bana bunun altında iyi şeyler olmadığını söylemeye kalkma, çünkü görünüşünü seviyorum." Başparmağı pantolonumun arasından sikimin başının üzerinde geziniyor ve neredeyse o anda boşalıyorum.

Yine de sözleri ayıltıcı. "Utangaç değilim. Ben sadece... senden çok daha büyüğüm. Seni incitmek istemiyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra iç geçiriyor. "Tatlılığınla beni öldürüyorsun Tarekh, gerçekten öyle. Bu kadar nazik olmanı seviyorum ama bana karşı nazik olmak zorunda olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Cat başını sallıyor ve pantolonumun otomatik fermuarını açıyor, sonra da parmağıyla aşağı indiriyor. "Bana dokunursan kırılmayacağım. Fran, Kivian'la gayet mutlu görünüyor-"

"Ben Kivian'dan daha büyüğüm."

"İtiraf etmeliyim ki sende hoşuma giden şeylerden biri de bu. Hiçbir zaman bir beden kraliçesi olduğumu düşünmedim, ama bu kadar büyük olman beni tahrik ediyor." Kesemi sıkılaştıran küçük bir ürperti veriyor ve nefesimi tutmak zorundayım yoksa onları geri soymadan önce pantolonuma döküleceğim. Bir kolunun üzerine eğiliyor ve eliyle boyumu aşağı yukarı okşamaya devam ediyor. "Burada çok ateşli olduğunu tahmin etmediğimi mi sanıyorsun? Ağzımı sulandırmadığımı mı sanıyorsun? Pantolonundan koca bir penisin çıktığını görünce dehşete düşecek bir bakire olduğumu mu sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ağzım kelimeler için çok kuru.

Cat bana bilmiş bir bakış attı. "Beni koruma Tarekh. Seni istediğimi söyledim, seni kastetmiştim. Bir ilişkinin sulandırılmış versiyonunu değil.

Eğer bir şeylerle başa çıkamazsam, sana durmanı söylerim. Sence daha önce hiç kendimi tuttum mu?"

Son birkaç haftada bana gönderdiği tüm o iğrenç ses kayıtlarını düşünüyorum. Onunla tanıştığım ve yüzüme tükürdüğü zamanı düşünüyorum. Bana iğne batırdığı zamanı ve başarısız olduğu için ne kadar kızgın olduğunu düşünüyorum. Her gün benimle dalga geçerkenki muzip gülümsemesini düşünüyorum. Hayır, Cat asla kendini tutmadı. "Seni incitirsem bu beni mahveder," diyorum ona, onu ne kadar çok istediğimden boğazım ağrıyor.

"Biliyorum," diyor bana usulca ve sonra küçük bir gülümseme kıvrılıyor ağzından. "Güven bana, benim sana güvendiğim gibi."

Beni yakaladı. Başımı sallıyorum.

Gözleri parlıyor ve sonra üzerime eğiliyor, kumaşı kenara çekip uzunluğumu ortaya çıkarmadan önce eli bir kez daha aletimin üzerinde kayıyor. İç çamaşırı giymiyorum. Buna hiç ihtiyaç duymadım. İtiraf etmeliyim ki sikim serbest kaldığında Cat'in gözlerinin şaşkın bir zevkle açılmasına bayılıyorum. Dudakları aralanıyor ve eli aletimi okşamadan önce pembe dilini görüyorum ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Aman Tanrım. Onun zevki için kaburgalı."

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor. "Sadece biz insanların söylemeyi sevdiği küçük bir şey." Bakışları birazcık yukarıya kayıyor. "Yani bu bir teşvik."

Başımı sallıyorum. Konuşabileceğimi sanmıyorum.

"Bildiğim iyi oldu. Bir işe yarıyor mu?" Cat uzanıyor ve hafif bir parmağıyla dokunuyor.

Şimdi titreyen benim. "Bir şey yapması mı gerekiyor?" İdare ediyorum. Mahmuzun bir şey yaptığını hiç duymadım. Sadece... orada.

"Sadece merak ettim." Kaşlarını o büyüleyici insan tavrıyla oynatıyor ve sonra elini sikimin gövdesine doluyor. Eğilip beni ağzına almadan önce aldığım tek uyarı bu.

Onun sıcak ağzına girmemek için her şeyimi veriyorum. O kaygan, harika dili itmek ve boğazının kuyusunu sikmek için. Gözlerimi kapatıyorum,

Boğazından bir zevk sesi çıkarıp dilinin gürültülü, akıllara durgunluk veren sürüklemeleriyle boyumu yalamaya başladığında bile hareketsiz kalmaya kararlı.

Bunu yapabilirim. Üstesinden gelebilirim.

Şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey olabilir ama kendimi tutabilirim. Kırılmayacağım. Kırılmayacağım.

Elini şaftımdaki çıkıntılarda aşağı yukarı sürüklemeye başladığında bile alnımda ter boncukları oluşuyor, ağzı sikimin başını çalıştırırken sıkıyor ve okşuyor. Bu inanılmaz, ama en şaşırtıcı şey beni ağzına alırken çıkardığı küçük zevk sesleri. Buna dayanabilirim, diyorum kendime, kesem sıkılaşıırken ve eli hızlı bir okşamayla üzerinde kayarken bile. Yapabilirim-

Kesemin altına, daha önce hiç dokunmadığım bir noktaya dokunuyor ve bu çok fazla.

Bir an içinde onu sırtüstü yatırdım ve üzerine çıktım, bacaklarını açtım, sikim içine girmeye ve battaniyenin üzerine dökülmeden önce onu sahiplenmeye hazırdı. İçine girmeden hemen önce kendimi tutmayı başarıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Cat'in bakışları istekli, her nefes alışında meme uçları kabarıyor. Bir elini omzuma, diğerini sikime koyuyor. "Yap şunu," diye nefes alıyor ve beni amının kıvrımlarından iterek göbeğinin girişine doğru yönlendiriyor. "Şimdi, Tarekh. Senin olduğumu biliyorsun. Bana sahip çık."

Vücudumdaki her sinir derinlere dalmam için çılglık atıyor olsa da bunu yapmıyorum. Acı verecek kadar yavaş hareketlerle onu itiyorum, kalçalarım kendime izin verdiğim nazik, sık pompalarla sallanıyor. Vücudunu bu kadar kolay delebildiğime şaşıyorum. Hâlâ sıkı ama ıslak, verici ve o kadar hazır ki tamamen içine oturmam uzun sürmüyor ve kollarını boynuma dolayarak inliyor. Gözleri kapalı, ağzı hafifçe açık.

"Her şey yolunda mı?" Yüzüne dokunmak, aramızdaki bu çiftleşmenin benim için olduğu kadar onun için de iyi olduğunu bilmek isteyerek soruyorum.

Çünkü benim için enfes.

"Çok iyi," diye nefes alıyor. "Çok derinsin, Tarekh. Ve mahmuzun..." O

Elini aramızda gezdiriyor, hissediyor ve parmakları mahmuzumun üzerinde çırpındığında, mahmuzu olduğunu düşündüğüm küçük pembe et düğmesine sürtündüğünü fark ediyorum. Bu hafif dokunuş harika hissettiriyor ve kalçalarımın istemsizce öne doğru sarsılmasına engel olamıyorum.

Amcığı etrafımda sıkıca kenetleniyor ve nefesi kesiliyor. Bir inilti ondan kaçıyor. "Tanrım, bu tam bana göre. Tarekh, daha fazla." Eli göğsümden aşağı kayıyor. "Bırak beni. Boşaldığını görmek istiyorum."

Derinlere batıyorum, onun küçük tepki çılgınlıklarını ve tırnaklarının tenime batışını seviyorum. Ben tekrar iterken dişlerini gösteriyor ve sonra ikimiz de birbirimize karşı öfkeyle çalışıyoruz. Onun misafirperver bedenine yaptığım her darbede, hızımızı yavaşlatmadan birbirimize öfkeyle çarpana kadar kalçalarını yukarı kaldırıyor. Bana talimatlar yağıdırıyor, daha hızlı, daha sert olmamı talep ediyor, kollarımdaki plakaları pençelerken ve adım haykırırken bile. Kalçalarından birini karnına doğru itiyorum ve sonra onu karşılayan amına daha da derinden girebiliyorum.

Açı onun tepkilerini değiştiriyor ve birkaç hamlede şiddetli ve talepkâr bir halden titreyen bir hale geçiyor. O kadar sert boşalıyor ki çılgık atıyor ve amcığı sikimin etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki mengene gibi hissettiriyor. Sonra boşalıyorum, içimin derinliklerinden fişkırان öfkeli bir sıcaklıkla vücuduna dökülmeme engel olamıyorum.

Benimkini.

Hafif ağırlığının üzerine çöktüğümde bile bu düşünce kafamda patlıyor. Muhtemelen onu ezdiğimi fark etmem bir ya da iki nefesten daha uzun sürmüyor ve sonra yan tarafıma yuvarlanıyorum, aletim hala onun sıcaklığının derinliklerinde oturuyor.

Cat memnun bir şekilde küçük bir iç çekiyor ve hemen bana doğru yuvarlanıyor, yanağını göğsüme bastırıyor ve diğer bacağını benimkinin altında sıkışmış olsa bile bir bacağını kalçamın etrafına kilitliyor. Dalgınca kuyruğumu ayak bileğine doluyor, bacaklarını etrafımda kilitliyorum çünkü orada hissetmek hoşuma gidiyor. "Bu etkileyiciydi," diye mırıldanıyor, sonra göğsümü okşuyor. "İyi işti."

Kıkırdıyorum, çünkü bunu duymak tuhaf geliyor, sanki bir angarya işi onu tatmin edecek şekilde tamamlamışım gibi. "Teşekkür ederim, sanırım." Elimi sırtında gezdiriyorum, onu kendime sınıksıkı sarmak ve asla bırakmamak istiyorum. Çalışmayı kolaylaştırabilir

Med-bay biraz zordu ama Kivian anlayacaktır. "Bu... hoşuna gitti mi..."

"Eğer gelip gelmediğimi soruyorsan, geldim. İki kez," diyor uykulu bir şekilde. "Onlar ölüm perisi gibi çığlık attığım kısımlardı."

Bu dişiyi seviyorum. Banshee'nin ne olduğunu bilmiyorum ama yine de eğleniyorum. "Sadece o kısımlar mı? Bir sürü çığlık vardı."

"Çok fazla gelen oldu," diyor bana mutluluk dolu bir sesle.

Bunu duyduğuma sevindim. Saçlarını terli yüzünden geriye doğru okşuyorum, bu sevimli, vahşi insan karşısında büyüleniyorum. "Kalbim sende, küçük Kedi. Korkarım bundan sonra gitmene asla izin vermeyebilirim." Çünkü o çiftleşme inanılmazdı. Şu anda bile vücudumda titremeler hissediyorum, sanki en ufak bir provokasyonda tekrar patlamaya hazırmışım gibi. Ve kıkırdadığında, bunu tüm şaftımda hissedebiliyorum ve bu onu sırt üstü çevirip tekrar ona vurmak istememe neden oluyor.

"Ben de seni seviyorum. Bırakılmak istediğimi kim söyledi?" Cat şakacı bir şekilde soruyor. Bir an sonra ayılıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Bunu tuhaflaştırmadığın için teşekkür ederim."

"Garip mi?"

Omuz silkiyor. "Bilirsin işte. Geçmişim hakkında. Neler yaşadığımı bildiğin halde benimle birlikte olmanın nasıl hissettireceğinden emin değildim. Kiminle birlikte olduğumu."

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak başını okşuyorum. "Bunların hiçbirisi senin kim olduğun değil. Sen buradaki kişisin. Şu an yanımda olan kişi. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapan ve tehlikenin yüzüne tüküren vahşi küçük insan. Onu seviyorum. Onu tanıdığımdan beri seviyorum."

Endişeli ifadesi yerini ışıltılı bir gülümsemeye bırakıyor. Cat'in eli kalçamın üzerinde kayıyor ve sonra kuyruğumun dibini şimdiye kadar dokunduğum en müstehcen şekilde ovuyor.

Yaramaz şey. Bir hırıltıyla onu geriye doğru çeviriyorum ve tatlı eşime tekrar sahip olmaya hazır olduğumu gösteriyorum.

EPILOG

CATRIN

Altı Ay Sonra

"SAİTALYAN İSTASYONUNA YAKLAŞIYORUZ," Sentorr'un sakın sesi dahili telefonda n sesleniyor. "Yakında yanaşıyoruz."

Merakla telsizi köprüye doğru çeviriyorum. "Ne kadar yakında?"

"Birkaç dakika. Neden?" Sentorr'un sesi kafa karışıklığıyla dolu.

"Sadece merak ettim. Önümüzdeki on beş-yirmi gün boyunca revire gelme." Kazağımı düzeltiyorum - ışıktaki renk değiştiren ince bir kumaştan yapılmış yeni, seksi bir kazak ve kalçalarıma onları vurgulayacak şekilde sarkan bir kemeri var. Tarekh buna bayılacak.

"TMI," diye sesleniyor Fran dahili telefondan.

Hassiktir. Bu doğrudan bir iletişim değil miydi? Sanırım sürprizim bozuldu. "Önümüzdeki on beş dakika boyunca hiçbiriniz revire gelmeyin," diye tekrar bağırıp telsizi kapatıyorum. Odamdan -bizim odamızdan- çıkıyorum ve koridordan med-bay'e doğru ilerliyorum.

Tarayıcıyı doğru yere koymaya devam ediyorum. Sanki bir şeyler yerinde değilse, Tarekh onları bulabilirmiş gibi. Doğru evde mi? Saatlerce arar.

Eğlenceli bir oyun.

Alyvos koridorda yanımdan geçiyor ve başını hafifçe sallıyor. Ben de ona sırtıtıyorum. Maskaralıklarımızın biraz abartılı olduğunu düşünüyor olabilirler ama eğlenceliler. Ayrıca, Tarekh'in boynuzlarının dibinde kızardığını görmenin ne kadar tahrik edici olduğunun farkında değil. Kendi dışısı olduğunda anlayacak.

Med-bay'e gidiyorum ve kapı açılıyor. Tarekh yerde yatıyor ve onun için özenle hazırladığım medikal parça ve yedek parça dolabını karıştırıyor. Kısa bir süre bana baktı. "Telsizdeki o şey de neydi öyle? Tarayıcıyı gördün mü? Az önce burada olduğuna yemin edebilirim."

Masaya doğru ilerliyorum ve bacak bacak üstüne atarak üzerine çıkıyorum. "Bu geminin doktoruyla bir dakika görüşmem gerekiyor," diyorum sesimi olabildiğince ciddi bir şekilde çıkararak.

Sarsılarak doğruldu ve bana baktı. "Sen iyi misin? Neyin var?" Gözleri büyüdü. "Hamile misin?"

"Henüz değil, aptal. Bebek doktorunu altı ay daha görmeyeceğiz, unuttun mu?" Uzak bir gezegende saklanıp bir aile kurabileceğimiz güzel bir yer için para biriktiriyoruz. Belki de. Henüz karar vermedik, çünkü şu anda korsanlık yaparken çok eğleniyoruz. Zstyri sistemindeki o gemiye baskın yapmak zorunda kaldığımızda Tarekh'e birkaç beyaz saç verdiğimden oldukça eminim, ama daha sonra bunun iyi bir plan olduğunu kabul etti. Kimse bir insan dışısının geldiğini görmemişti ve artık çok geçti. Ona mükemmel bir Truva atı olduğumu söyledim... ve sonra Truva atının ne olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

"Doğru." Bana utangaç bir bakış attı. "Sadece çok seks yapıyoruz."

Tanrım, öyle. Ve oğlum, bunu seviyorum. İşte bu yüzden buradayım. Dudağımı ısıriyorum ve elimi boğazımdaki fermuarıma koyuyorum. "Konuşmamız gerek doktor. Bir yerim ağrıyor."

Bana yaklaştı, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Ne ağrısı? Ve neden bana doktor diyorsun? Ve tarayıcım nerede?"

Tanrım, bu adam rol yapma konusunda çok kötü. "Ne ağrıyor?"

"Evet." Gözlerinde gerçek bir endişe var ve parmak uçlarını yanağında gezdiriyor. "Dün gece sana çok mu sert davrandım?"

"Tanrım, hayır," diye nefes alıyorum. Dün gece oldukça harikaydı... belki de bu yüzden azgınlığım ve limana yanaşmadan önce hızlı bir sevişme için revire geldim. "Ama ağrım var. Çok kötü." Sesime boğucu bir nota ekliyorum.

"Bana yerini göster."

Kazağımın fermuarını indirip göğüslerimi ortaya çıkarıyorum ve onları sıkıyorum. "Tam burası, doktor."

Boynuzları kızardı. Tarekh bakışlarını göğüs dekoltemden ayırıyor ve sonra bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Bu bir oyun mu?"

"Seksi bir oyun."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor ve büyük bir elini çenesine götürüyor. "Benim ölümüm olacaksın, Cat. Küçük alaycı."

"Şşşt," diyorum ona, botumla bacağına dürterek. "Birlikte oynayalım."

Yüz hatlarını düzeltiyor ve boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Elbette. Bu alçakgönüllü doktor size nasıl yardımcı olabilir, bayan?"

Dudağımı ısııyorum ve kabarık, çıplak göğüslerimi ona doğru itiyorum. "Güzel bir doku masajının ağrıya iyi geleceğinden eminim."

Gözlerinde spekülatif bir parıltı belirliyor ve eğiliyor. "Aşağıya doğru ovalarsanız, vücuttaki bir dizi semptomu hafifletebileceğini duydum. Denememi ister misiniz?"

Oh, şimdi meme uçlarım gerçekten gergin ve beklentiyle zonkluyorum. "Bu harika bir fikir," diyorum nefes nefese. "Çünkü az önce benim de kalçalarımın arası ağrımaya başladı."

"Bunun için mükemmel bir çözümüm var," diye mırıldanıyor ve dudaklarını yalıyor. "Masaya uzan ve bu doktorun sana yardım etmesine izin ver." Bacaklarımı tutup birbirinden ayırırken bile bir eliyle beni geriye doğru bastırıyor. "Acını dindirene kadar durmayacağım."

Küçük inlemem heyecandan kaynaklanıyor. "On beş dakikamız var

Diğerleri bizi bekliyor," diyorum ona, kazağımın pantolon paçasındaki otomatik fermuarları açmaya başlarken bile.

"İyi bir dillemeyi aceleye getiremezsin," diyor sevgilim bana. "Ölüm kalım meselesi olduğunda olmaz."

Tanrım, bu adamı seviyorum.

YAZARIN NOTU

Umarım Cat ve Tarekh'i beğenmişsinizdir! Onları yazmak o kadar keyifliydi ki kısa sürede favorilerimden biri haline geldiler. Tabii ki, bunu bitirdikten sonra, Fool mürettebatını olması gerekenden daha çok seviyorum, çünkü kafamda zaten Alyvos'un ve Sentorr'un hikayesi var. Yazar sorunları, bende de var (haha).

Kati Wilde bu kapakla harika bir iş çıkardı ve EVET MAVİ VE KUYRUĞU VAR VE DÖVMEYE İHTİYACIMIZ VAR dediğimde çılgılık atmadığı için sonsuza dek minnettarım. O çok harika. Ayrıca editörüm Aquila Editing de harika, kendisi 'CATCHURBATION' terimini icat etmiş ve beni delice bir neşeyle kıkırdatmış olabilir. Küçük şeyler, çocuklar.

Son zamanlarda çılgınca meşguldüm ve keşke durulduğunu söyleyebilseydim, ancak programım her zamanki gibi yoğun. Nisan ayında ne yazacağımdan henüz tam olarak emin değilim, çünkü bu pek çok şeye bağlı. Sadece zaman kısıtlamaları nedeniyle bir novella olabilir. Serilerimden herhangi birindeki favori çiftinizin ikinci bir novella alması için öneride bulunmak isterseniz, bunu Facebook'ta yapın! Önerilere açığım, çünkü belki eğlenceli ve seksi bir şeylerin kıvılcımını yakarlar. Corsair #3? Hapishane Gezegeni #2? Sasha ve Dakh'ın Mükemmel Plaj Macerası?

İşler yoluna girdiğinde, Icehome #2, diğer adıyla VERONICA'NIN EJDERSİ. Programım için sürekli bahaneler üretmekten nefret ediyorum, ancak zamanınıza ve sabrınıza da değer veriyorum ve tutamayacağım beklentiler yaratmak istemiyorum. Bir okuyucu olarak, bir yazarın çok istediği bir kitabı aylarca ya da yıllarca ertelemesi kadar sinir bozucu bir şey olamaz. Bunu yapmayacağıma söz veriyorum. Daha çok fazladan birkaç hafta gibi. <3

Her zaman olduğu gibi, Facebook'ta bana her gün sevgi ve komik resimler gönderen, kitaplarımı arkadaşlarına tavsiye eden ve kütüphanelerinde bulunması için ısrar eden tüm hayranlarıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizler harikasınız ve size tapıyorum. <3 <3

Yakut

KORSANIN TUTSAĞI

Fran ve Kivian'ın hikayesini okumadıysanız, daha ne bekliyorsunuz? Kindle Unlimited'tan satın almak veya ödünç almak için simgeye tıklayın!

Bir korsan izin istemez, alır.

Dolandırmak üzere olduğum kaçakçı tarafından yakalanan ve köleleştirilen narin insan dişisini gördüğümde, her erkeğin yapacağını yapıyorum.

Onu ondan alıyorum. Ne de olsa en iyi yaptığım şey bu.

Artık Fran benim ve ondan asla vazgeçmeyeceğim. Uzay gemimde güvende olacak. Benim kıyafetlerimi giyecek, benim yemeğimi yiyecek ve benim yatağında uyuyacak. Ona zarar vermek isteyen bir galaksiden onu koruyacağım.

Ama benim tatlı Fran'im Dünya'ya dönmekten başka bir şey istemiyor. Kalbimi o narin, beş parmaklı ellerinde tutarken onu nasıl eve götürebilirim?

Bu hikaye tamamen tek başına durmaktadır ve *Buz Gezegeni Barbarları* serisi ve *Hapishane Gezegeni Barbarları* ile çok az bağlantısı vardır. Bu kitabı takip etmek için o kitapları okumanıza gerek yoktur.

HAPİSHANE GEZEĞENİ BARBARLARI

İstemek daha fazla seksi uzay Maceralar mı? Kontrol
et dışarı HAPİSHANE BARBAR GEZEĞENİ!

(Ödünç almak/satın almak için grafiğe tıklayın!)

Uzaylılar tarafından kaçırılmak başka bir şey.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak ve bir hapishane gezegenine gönderilmek çok daha kötü bir şeydir.

Burada, Haven'ın hapishane sisteminde, yabancılardan, düşmanların ve galaksideki en acımasız suçluların arasında mahsur kaldım. Burada bir insan kadın için güvenlik yok, özellikle de katil olarak damgalanmış biri için. Ölümden daha kötü bir kadere mahkum edildim.

*Sonra **onun** olmam gerektiğine karar verdi. Adı Jutari. Bir metre boyunda,*

mavi ve boynuzlu. O bir suikastçı ve buradaki en tehlikeli mahkûmlardan biri. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor... ve o benim tek şansım olabilir.

Bu hikaye tamamen tek başına durmaktadır ve Buz Gezegeni Barbarları veya Korsanları serileriyle çok az bağlantısı vardır. Bu kitabı takip etmek için o kitapları okumanıza gerek yoktur.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' veya [yeni çıkan bültenime abone](#) ol. Kitaplar hakkında sohbet etmek istiyorsanız, neden [Mavi Barbar Bebekler hayran grubuna](#) da göz atmıyorsunuz?

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

RUBY DIXON OKUMA LİSTESİ

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş
Öpücüğündeki Ateş
Kucağındaki
A t e ş
Öfkesindeki Ateş

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni Barbarlar
Barbar Uzaylı Barbar
Aşık Barbar Maden
Buz Gezegeni Tatili (roman)
Barbarın Ödülü Barbarın Eşi
Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısa öykü)
Buzdan Bebekler (kısa öykü)
Barbarın Dokunuşu
Sakinlik (kısa öykü)
Barbarın
Evcilleştirilmesi Artçı
Sarsıntılar (kısa öykü)
Barbarın Kalbi Barbarın
Umudu Barbarın Seçimi
Barbarın Kefareti
Barbarın Hanımı
Barbarın Kurtarışı
Barbarın Alaycılığı
Noel'den Önce Barbar (roman) Barbarın
Sevgilisi

CORSAIRS

KORSANIN TUTSAĞI
KORSANIN YATAĞINDA

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE GEZEĞENİ BARBARLARI

UZAYLININ POSTA SİPARİŞİ GELİNİ
SONBAHARDA GÜZELLİK

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Butchers, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble
Bedlam Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double Dare You

AYI ISIRIKLARI

Şanssız Vardiya

Vardiyanızı Toparlayın

Vardiya Gerçekleşti

Bir Ayı Ormanda Vardiya mı Yapıyor

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman